

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา

มิถุนายน 2555

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา

มิถุนายน 2555

ปิยวดี วงศ์วัฒน์. (2555). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: รศ.ชูศรี วงศ์รัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ สาขาวิชา ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังในอาชีพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 255 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t - test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า เกือบทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านสื่อการเรียนการสอน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนที่มีเพศและความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นๆแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

THE OPINION OF VOCATIONAL STUDENTS AT CHACHOENGSAO VOCATIONAL
COLLEGE TOWARDS THAI FOR THE WORKPLACE II SUBJECT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

June 2012

Piyavadee Wongwat. (2012) . *The opinion of vocational students at Chachoengsao Vocational College Toward Thai for The Workplace II* subject. Master' s Project M.Ed. (Business Education). Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Chusri Wongrattana.

The purposes of this research were to study the opinion of vocational students at chachoengsao vocational college towards Thai for the workplace **II** subject in 4 aspects: an compare subject content, learning management, teaching media, measurement and evaluation the opinion of those aspects classified by gender, studied programs , grade point average and career expectation.

The sample of the research were 255 vocational students of Chachoengsao Vocational College during academic 2010. Tool used for data collection was questionnaire . Percentage, mean, standard deviation, t – test and one – way analysis of variance were used to analyze.

The result were as follows:

1. Students have opinion toward Thai for the workplace **II** subject at a high level in overall and each aspect but at a middle level in teaching media .
2. Students with different genders and career expectation had opinion in overall and each aspect no statistical significant difference.
3. Students with different studied programs had opinion in overall and each aspect statistical significant difference at .01 level.
4. students were different grade point average had opinion in overall no statistical significant difference, in Thai for the workplace **II** .But had statistical significant difference in teaching media at .01 level. These is no statistical significant difference in the subject content, learning management, measurement and evaluation.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร คณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเตตรา ของ ปิยวดี
วงศ์วัฒน์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชลวิทย์ เจียรจิตต์)

วันที่ เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้โดยได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำและให้แนวคิดในการจัดทำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องและดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สิริฐฎากร ชูทรัพย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสงกรรมกรสอบสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย อาจารย์สิริฐฎากร ชูทรัพย์และอาจารย์ศศิมา กานยะคามินที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือวิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิชาเอกธุรกิจศึกษา ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณอาจารย์จิรดี ประยูรศิริ อาจารย์ประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทราที่กรุณาให้คำปรึกษาในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหาร ครู-อาจารย์ วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทราทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือจนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอบคุณนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 2 ทั้ง 4 สาขางาน ที่ตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้ ขอขอบคุณเพื่อนวิชาเอกธุรกิจศึกษาทุกคนที่ให้กำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อกิตติ วงศ์วัฒน์ และคุณแม่ศรีบุญญา วงศ์วัฒน์ ซึ่งให้ความรักห่วงใย และทุนทรัพย์ ตลอดจนเป็นแรงผลักดัน ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำสารนิพนธ์ จนสำเร็จการศึกษา

คุณประโยชน์ และความดีอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับบิดามารดา ครูอาจารย์ ที่ได้อบรม สั่งสอน ปลูกฝังคุณความดี และความมานะ อดทน ตลอดจนให้การสนับสนุนเป็นกำลังใจ และประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ปิยวดี วงศ์วัฒน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวความคิด.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ประวัติความเป็นมาวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา.....	8
หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2545.....	9
โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545	
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรม พุทธศักราช 2545.....	13
แนวคิดการเรียนการสอน.....	14
ความหมายความคิดเห็น.....	18
สาระและมาตรฐาน การเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2.....	20
การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2.....	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	67
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	73
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	74
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	76
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	99
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	99
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	102
อภิปรายผล.....	105
ข้อเสนอแนะ.....	113
บรรณานุกรม.....	115
ภาคผนวก.....	120
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	136

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	81
2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้าน.....	82
3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านเนื้อหาวิชา โดยรวมและรายข้อ.....	83
4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ โดยรวมและรายข้อ.....	84
5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ.....	86
6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมและรายข้อ.....	87
7 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	88
8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน.....	89
9 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน.....	90
10 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน ในด้านเนื้อหาวิชา.....	91
11 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน ในด้านการจัดการเรียนรู้.....	92
12 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน ในด้านสื่อการเรียนการสอน.....	93
13 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน ในด้านสื่อการวัดผลและประเมินผล.....	94
14 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามสาขางาน โดยรวม.....	95

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	96
16 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามความคาดหวังในอาชีพ....	97
17 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ จำแนกตามความคาดหวังในอาชีพ.....	98

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือหรือกระบวนการในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความสามารถ รวมทั้งพฤติกรรมเจตคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลตั้งแต่รากฐานชีวิตไปทุกช่วงอายุต่อเนื่องตลอดชีวิตตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่มุ่งเน้นการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา มีความรู้คู่คุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข(มาตรา 6) เพื่อให้คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีปัญญา เป็นคนดี และมีความสุข ซึ่งเรียกว่าเป็นการพัฒนาแบบองค์รวม ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ ศึกษาอบรม เกิดจากการสั่งสอน ฝึกฝน อบรมบ่มนิสัยด้วยวิธีการอย่างหลากหลายต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิต ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงไม่ใช่แค่คอยรับการสั่งสอนฝึกฝนอบรมจากผู้อื่น แต่ต้องเรียนรู้เพื่อรู้วิธีค้นหา สร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเองอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541: 3) การจัดการศึกษาของไทยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เท่าทันโลกและเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม นโยบายการศึกษาตามแผนการศึกษาแห่งชาติทุกฉบับจึงได้มีการเน้นการอาชีวศึกษาเป็นสำคัญ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบจัดการด้านอาชีวศึกษา มุ่งผลิตกำลังคนระดับกลางในระดับช่างฝีมือและช่างเทคนิค มีหน้าที่หลักในการจัดการวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้ดำเนินการจัดการศึกษาวิชาชีพ 5 ประเภท คือ อุตสาหกรรม พณิชยกรรม คหกรรม ศิลปกรรมและเกษตรกรรม จากปรัชญาการศึกษาของ จอห์น ดีวอี้ (John Dewey) ซึ่งนำมาประยุกต์ใช้กับการอาชีวศึกษาได้กล่าวถึงการศึกษาว่าเป็นการสร้างความจริงของงานใน 4 ด้าน ทางกาย ทางอารมณ์ ทางสังคมและทางสติปัญญา และมีความเชื่อในปรัชญาว่าคนเราเรียนรู้จากประสบการณ์เมื่อได้มีการปฏิบัติจริงอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือการเรียนรู้โดยการกระทำ ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ (Cognitive Domain) ด้านเจตคติ (Affective Domain) และด้านทักษะ (Psychomotor Domain)

วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทราสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ พ.ศ. 2481 จนกระทั่งปัจจุบัน และเปิดทำการสอน 2 ระดับคือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท และมีระบบเทียบโอนประสบการณ์อาชีวะผู้วุฒิการศึกษา ปวช. และ ปวส. ทุกสาขางาน โดยเปิดสอนสาขาต่างๆ ตามความต้องการของตลาดแรงงาน การจัดการเรียนการสอนกลุ่มวิชาภาษาไทยตามหมวดวิชาสามัญสัมพันธ์ ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

เป็นหลักสูตรโดยสถานศึกษา ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนตามความต้องการของชุมชนและท้องถิ่น โดยรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จะฝึกทักษะการใช้ประโยคตามเจตนาของการสื่อสาร ซึ่งภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญในการสื่อความหมายทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน การสื่อสารระหว่างบุคคลหรือกลุ่มชน ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องรู้จักเลือกสรรและใช้คำ ประโยคให้ถูกต้อง การเขียนเพื่อโน้มน้าวในลักษณะการเขียนโฆษณาเป็นกระบวนการทางด้านสื่อสารมวลชน เพื่อฝึกทักษะการเขียนคำและเขียนข้อความโฆษณาเพื่อสร้างสรรค์งานโฆษณา ตลอดจนการเขียนจดหมายธุรกิจที่มีความสำคัญในเชิงจิตวิทยาเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ ช่วยให้การดำเนินธุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์ของบริษัท และหน่วยงาน การเขียนบันทึกรายงานปฏิบัติงานซึ่งผู้เรียนต้องสามารถบันทึกเรื่องราวและข้อเท็จจริงจากการฟังและการอ่านด้วยภาษาของตนเอง รวมถึงการศึกษาวรรณคดีและวรรณกรรมที่เสริมสร้างและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติโดยผู้เรียนสามารถวิเคราะห์สาระสำคัญของเรื่องได้ด้วย

ในส่วนของ การเรียนในรายวิชาภาษาไทยของวิทยาลัยอาชีวศึกษาได้จัดรายวิชาภาษาไทยไว้ 3 รายวิชาด้วยกัน ได้แก่ วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1 วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 และวิชาศิลปะการพูด โดยวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1 ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการทบทวนพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะภาษาไทย การเขียนเรียงความ การอ่านออกเสียง และความรู้เหล่านี้นำไปสู่วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 เนื้อหาเป็นการเรียนภาคทฤษฎีและมีการฝึกปฏิบัติทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน กิจกรรมฝึกปฏิบัติอยู่ในลักษณะของการร่วมกิจกรรมกลุ่ม การทำใบงาน ทำแบบฝึกหัด เนื้อหาในบางหน่วยการเรียนอาจเข้าใจยากและซับซ้อนครูผู้สอนจึงต้องเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากในการถ่ายทอด ความรู้ จัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้เข้าใจและสามารถปฏิบัติงานได้จริง เมื่อนักเรียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 เสร็จสิ้นแล้วนักเรียนแต่ละแผนกจะนำความรู้ไปปฏิบัติจริงใน ส่วนของการทำงานในขณะที่ยังฝึกงาน ดังนั้นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จึงต้องมีความรู้ความสามารถในการเตรียมการสอนให้แม่นยำในเนื้อหาวิชาที่สอน มีวิธีการสอนที่หลากหลาย มีการจัดกิจกรรมการสอนที่น่าสนใจ ใช้สื่อการสอนให้ทันสมัย และมีการวัดผลประเมินผลทางการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

ในปัจจุบันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพต่ำลง ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากงานวัดผลพบว่า ในแต่ละภาคเรียนผู้เรียนมีผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์เกณฑ์การประเมินจำนวนมาก เนื่องจากฝึกปฏิบัติกิจกรรมทั้งทักษะด้านการใช้ภาษาในเรื่องทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียนไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยและใช้ภาษาในการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร เนื่องจากนักเรียนไม่ให้ความสำคัญต่อการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ไม่สนใจในการเรียนและการฝึกทักษะการใช้ภาษาก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายต่อ

การเรียน นักเรียนบางคนขาดเรียนบ่อยครั้งส่งผลให้ตามบทเรียนไม่ทัน มีผลต่อการประเมินทั้งการเข้าชั้นเรียนและการประเมินสอบวัดผลทำให้นักเรียนสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

จากการศึกษาข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนประจำกลุ่มรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพในวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา จึงมีความสนใจศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ใน 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อนำผลการวิจัยในครั้งนี้เสนอต่อครูผู้สอน ผู้บริหาร เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนให้ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน สังคม และตลาดแรงงานต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา ในด้านต่างๆ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา ใน 4 ด้าน จำแนกตามเพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังในอาชีพ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ได้ทราบถึงความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาวางแผน พัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 621 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม 4 สาขางาน คือ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชี สาขางานการขาย สาขางานการเลขานุการ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีนักเรียนจำนวน 255 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน จำแนกได้ดังนี้

1.1 เพศ แบ่งเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 สาขางาน แบ่งเป็น

1.2.1 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

1.2.2 สาขางานการบัญชี

1.2.3 สาขางานการขาย

1.2.4 สาขางานการเลขานุการ

1.3 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น

1.3.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

1.3.2 คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99

1.3.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป

1.4 ความคาดหวังในอาชีพ แบ่งเป็น

1.4.1 รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

1.4.2 พนักงานบริษัท

1.4.3 ประกอบธุรกิจส่วนตัว

2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ใน 4 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านเนื้อหาวิชา

2.2 ด้านการจัดการเรียนรู้

2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน

2.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2** หมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและการรับรู้ที่มีต่อบุคคลหรือเหตุการณ์ โดยสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ในที่นี้ หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล

1.1 **ด้านเนื้อหาวิชา** หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหารายวิชา ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ความสอดคล้องของเนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ การจัดเรียงลำดับเนื้อหาง่ายไปหายาก ความเหมาะสมของหน่วยการเรียนรู้กับจำนวนชั่วโมงเรียน ความต่อเนื่องของเนื้อหาจากพื้นฐานความรู้เดิม เนื้อหาน่าสนใจและน่าศึกษาเหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียน สามารถช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะด้านภาษาได้ครบถ้วนนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง ตลอดจนสนองตอบความต้องการของตลาดแรงงาน

1.2 **ด้านการจัดการเรียนรู้** หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหา ความสนใจของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการสอนเหมาะสมกับเวลาเรียน ลำดับขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมจากง่ายไปหายาก พฤติกรรมการสอนของครูที่ใช้ในระหว่างการเรียนการสอน ความสามารถของครูผู้สอนในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้สนุกสนาน กระบวนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยเทคนิควิธีการสอนต่างๆที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะภาษาด้านต่างๆ ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงความคิดเห็น รู้จักการคิดวิเคราะห์ วิจารณ์ผลงานอย่างมีเหตุผล ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียนที่นำความรู้ด้านภาษาไปใช้สร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ

1.3 **ด้านสื่อการเรียนการสอน** หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนการสอนต่างๆ อันได้แก่ ห้องบันทึกเสียง อุปกรณ์ในห้องบันทึกเสียง วิทยุ เทปบันทึกเสียง ป้ายนิเทศ หนังสืออ่านนอกเวลา นิตยสารและวารสาร สื่อเหล่านี้ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนานในระหว่างเรียน สื่อการเรียนการสอนมีความน่าสนใจอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน มีความหลากหลายและทันสมัย ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดทักษะด้านภาษาได้ดียิ่งขึ้น

1.4 **ด้านการวัดผลและประเมินผล** หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการวัดผลและประเมินผล การกำหนดเกณฑ์การวัดผลอย่างชัดเจนเหมาะสมกับผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์วัดผล แจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผล การประเมินความพร้อมของผู้เรียนก่อน

การปฏิบัติกิจกรรม การประเมินตามสภาพจริงเพื่อตรวจสอบและชี้วัดระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมทั้งมีการประเมินผลด้านพฤติกรรมของผู้เรียนควบคู่กันไป โดยใช้วิธีการวัดผลและประเมินผล หลายรูปแบบที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้

2. วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 หมายถึง รายวิชาที่บรรจุในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) ซึ่งเรียนเกี่ยวกับ ทักษะการใช้ประโยคตาม เจตนาของการสื่อสาร การวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิจัย ประเมินค่าจากการอ่าน การฟัง การดู การเขียนบันทึกที่จำเป็นในงานอาชีพ การเขียนโน้มน้าวใจ การพูดในที่ประชุมชนและในงานของสังคม การศึกษาวรรณคดีและวรรณกรรมที่เสริมสร้าง และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ ที่ได้จัดการเรียน การสอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา

3. ประเภทวิชาพาณิชยกรรม หมายถึง สาขางานที่เปิดสอนสายอาชีพ ทางด้านธุรกิจ ประกอบด้วย สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การบัญชี การขาย การเลขานุการ ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพในวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา

4. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average : G.P.A.) ที่แสดงถึงความสามารถของนักเรียนซึ่งวัดผลการเรียนเฉลี่ยทุกรายวิชาที่เรียน รวม 2 ภาคเรียน ของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เมื่อสิ้นสุดภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยแบ่งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 3 ระดับ

4.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

4.2 คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99

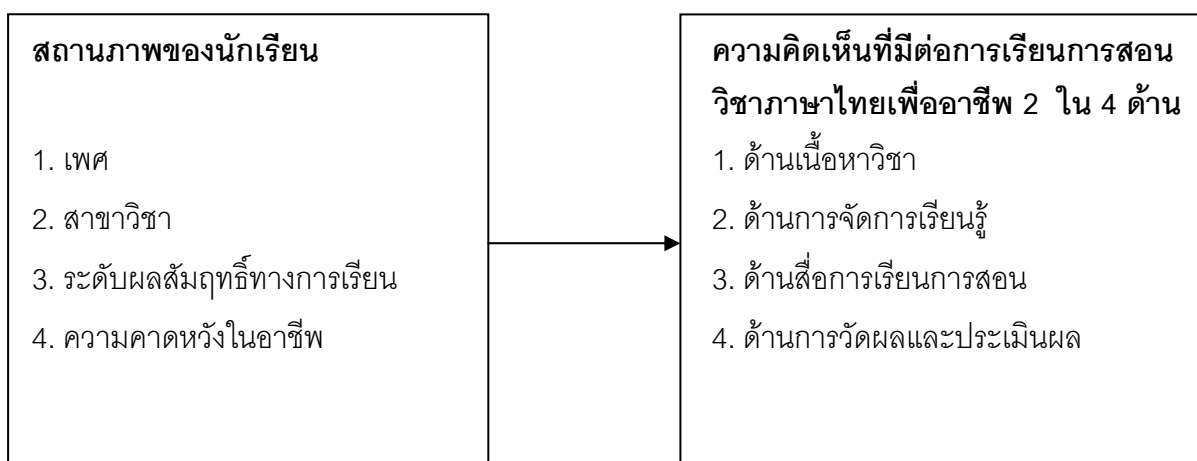
4.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป

5. ความคาดหวังในอาชีพ หมายถึง ความมุ่งหวังอาชีพที่นักเรียนคาดว่าจะป็นหรือ ทำให้เกิดขึ้นเมื่อจบการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีสาขางานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี

1. ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา
2. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2545
3. โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยการ พุทธศักราช 2545
4. แนวคิดการเรียนการสอน
5. ความหมายความคิดเห็น
6. สาระและมาตรฐาน การเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2
7. การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2
 - 7.1 ด้านเนื้อหาวิชา
 - 7.2 ด้านการจัดการเรียนรู้
 - 7.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน
 - 7.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา

วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งครั้งแรกเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2481 เดิมชื่อโรงเรียน “ประถมช่างทอผ้า” โดยมีนายเสียง จันทราวราทิตย์ เป็นครูใหญ่ ส่วนการเรียนการสอนได้ดำเนินการและพัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับ

พื้นที่และที่ตั้ง

วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา ตั้งอยู่เลขที่ 154 ถนนมรุพงษ์ ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดจะเชิงเทรา 24000 โทร. 038 – 511142, 038 – 513863, 038 – 511961 โทรสาร

038 – 513863 มีพื้นที่เดิม 4 ไร่ 3 งาน 89 ตารางวา เพิ่มอาคารไปรษณีย์จำนวน 1 หลัง พื้นที่รวม 6 ไร่ 1 งาน 50.22 ตารางวา

ทิศเหนือ จดถนนชุมพลและวัดปิตุลาธิราชรังสฤษฎ์

ทิศใต้ จดถนนมรุพงษ์

ทิศตะวันออก จดถนนใต้สะพานข้ามแม่น้ำบางปะกง

ทิศตะวันตก จดระหว่างถนนชุมพลและถนนมรุพงษ์

พื้นที่ทั้งหมดอยู่ในกลางย่านชุมชน ซึ่งไม่สามารถจะขยายพื้นที่วิทยาลัยฯ ให้เพิ่มขึ้นได้อีก ลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบรูปสามเหลี่ยม บริเวณทั้งหมดเป็นพื้นที่การศึกษา

ปัจจุบันวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ได้เปิดทำการสอน 2 ระดับคือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แบ่งออกเป็น 3 ประเภทวิชา 11สาขางาน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แบ่งออกเป็น 3 ประเภทวิชา 9 สาขางาน และเปิดสอนระบบเทียบโอนประสบการณ์อาชีพสู่วุฒิการศึกษาในระดับ ปวช. และ ปวส. ทุกสาขางาน โดยมี นางพัชราภรณ์ ไชยนาม เป็นผู้อำนวยการสถานศึกษา มีข้าราชการครู และบุคลากรสถานศึกษารวมทั้งสิ้น 128 คน มีนักเรียนและนักศึกษา รวมทั้งสิ้น 3,299 คน (สำรวจ ณ วันที่ 1 มิถุนายน 2552)

2. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2545

(กระทรวงศึกษาธิการ 2545: 1-26)

1. การเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเลียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

1.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง โดยสามารถนำรายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบการ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

2. เวลาเรียน

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่งๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้ตามที่เห็นสมควร ประมาณ 5 สัปดาห์

2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอน ไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที (1 ชั่วโมง)

3. หน่วยกิต

- 3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 18 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
- 3.2 รายวิชาที่ประกอบด้วย ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้บูรณาการการเรียนการสอน กำหนด 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40-60 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
- 3.3 รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการกำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
- 3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคีใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
- 3.5 การทำโครงการให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

4. โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ฝึกงาน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

- 4.1 หมวดวิชาสามัญ
- 4.1.1 วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต
- 4.1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ
- 4.2 หมวดวิชาชีพ
- 4.2.1 วิชาชีพพื้นฐาน เป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในประเภทวิชานั้น ๆ
- 4.2.2 วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขาวิชานั้น ๆ
- 4.2.3 วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้านในงานอาชีพตามความถนัดและความสนใจ
- 4.2.4 โครงการ
- 4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี
- 4.4 ฝึกงาน
- 4.5 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา ส่วนรายวิชาแต่ละหมวดวิชา สถานศึกษาสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือจัดตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้ สถานศึกษาต้องกำหนดรหัสวิชา จำนวนคาบเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

5. โครงการ

5.1 สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการในภาคเรียนที่ 6 ไม่น้อยกว่า 160 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต

5.2 การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น ๆ

6. ฝึกงาน

6.1 ให้สถานศึกษานำรายวิชาในหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการอย่างน้อย 1 ภาคเรียน

6.2 การตัดสินผลการเรียน และให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น ๆ

7. การเข้าเรียน

พินิจความรู้และคุณสมบัติของผู้เรียนให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 พ.ศ.2546

8. การประเมินผลการเรียน

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

9. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัยของตนเอง และส่งเสริมการทำงาน ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำประโยชน์ต่อชุมชน ทะนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม โดยการวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน

10. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

10.1 ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาสามัญ หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรี ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

10.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้างของหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

10.3 ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

10.4 เข้าร่วมกิจกรรมและผ่านการประเมินทุกภาคเรียน

10.5 ประเมินผ่านมาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชา

11. การแก้ไขและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

11.1 ให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการเพิ่มเติม ปรับปรุง หรือยกเลิก ประเภทวิชา สาขาวิชา สาขางาน รายวิชา และโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545

11.2 ให้ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้มีอำนาจเพิ่มเติม แก้ไข เปลี่ยนแปลงรายวิชา ต่าง ๆ ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2542 โดยต้องรายงานให้ต้นสังกัดทราบ

จุดประสงค์ มาตรฐานวิชาชีพ และโครงสร้างหลักสูตร ประเภทวิชาพาณิชยกรรม

จุดประสงค์สาขาวิชาพาณิชยกรรม

1. เข้าใจหลักการและประยุกต์ใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา ในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ

2. เข้าใจหลักการและกระบวนการในงานพื้นฐานวิชาชีพและงานที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการพัฒนางานด้านพาณิชยกรรม

3. เข้าใจหลักการ วิธีการ และขั้นตอนในสาขางานที่เลือก

4. มีทักษะ มีประสบการณ์ กระบวนการในงานอาชีพตามสาขางานที่เลือก

5. มีทักษะในการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในงานอาชีพตามสาขางานที่เลือก

6. มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาในการทำงาน

7. มีทักษะในการแสวงหาความรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถพัฒนางานให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

8. อนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ใช้พลังงานอย่างคุ้มค่าและถูกวิธี

9. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ดีต่องาน และเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ
สุจริต

10. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศในการปฏิบัติงาน

สาขางานคอมพิวเตอร์

1. เข้าใจระบบการทำงานของคอมพิวเตอร์

2. จัดการและแก้ไขปัญหาในระบบคอมพิวเตอร์

3. เขียนโปรแกรมขนาดเล็ก

4. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในงานธุรกิจ

5. ใช้ระบบเครือข่ายในการปฏิบัติงาน

6. สร้างเว็บเพจ

สาขางานธุรกิจค้าปลีก

1. จำแนกประเภทและโครงสร้างของธุรกิจค้าปลีก
2. จัดการงานต้อนรับและบริการลูกค้า
3. จัดการเอกสารที่ใช้ในธุรกิจค้าปลีก
4. วางแผนดำเนินการส่งเสริมการขายในธุรกิจค้าปลีก
5. ตรวจสอบและหามาตรการป้องกันสูญเสียสินค้าในร้านค้าปลีก

3. โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรม พุทธศักราช 2545

(กระทรวงศึกษาธิการ 2545: 28)

ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรม จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1. หมวดวิชาสามัญ ไม่น้อยกว่า 26 หน่วยกิต

- 1.1 วิชาสามัญทั่วไป 18 หน่วยกิต

- 1.1.1 กลุ่มวิชาภาษา (ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต)

(1) วิชาภาษาไทย (ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต) ให้เรียนรายวิชา 2000 - 1101 จำนวน 2 หน่วยกิต และเลือกเรียนรายวิชาอื่นอีกไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต รวมไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต (ชั่วโมง)
2000 - 1101	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1	2(2)
2000 - 1102	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	2(2)
2000 - 1103	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 3	2(2)
2000 - 1104	ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร	2(2)
2000 - 1105	โครงการภาษาไทย	2(2)
2000 - 1106	ศิลปะการพูด	2(2)

- 1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต

2. หมวดวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 66 หน่วยกิต

- 2.1 วิชาชีพพื้นฐาน 10 หน่วยกิต

- 2.2 วิชาชีพสาขาวิชา ไม่น้อยกว่า 16 หน่วยกิต

- 2.3 วิชาชีพสาขางาน ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต

- 2.4 โครงการ 4 หน่วยกิต

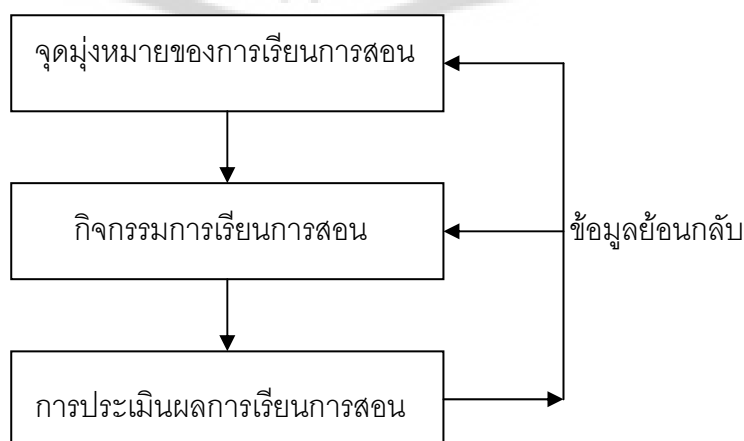
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต
4. ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง)
	รวมไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต

4. แนวคิดการเรียนการสอน

สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ (2547: 29 - 32) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีขั้นตอน และการจัดดำเนินการสอนที่เป็นระบบ นักการศึกษาจึงได้นำแนวคิดเรื่อง การจัดระบบเข้ามามีใช้ในการเรียนการสอน ระบบการสอนเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยให้การสอนดำเนิน ไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสบผลสำเร็จ ในการเรียนการสอนจำเป็นต้องดำเนินการอย่างเป็น ระบบนั่นคือ การจัดองค์ประกอบของการสอนไว้อย่างมีลำดับขั้นตอน และมีความสัมพันธ์เพื่อนำไปสู่ จุดหมายปลายทาง ของการสอนที่กำหนดไว้ ซึ่งเรียกว่า ระบบการเรียนการสอน อย่างไรก็ตามระบบ การเรียนการสอนมีองค์ประกอบดังนี้

ระบบการเรียนการสอนของไทเลอร์ (Robert Tyler. 1950)

ไทเลอร์ ได้กำหนดองค์ประกอบ ของระบบการเรียนการสอน ที่เรียกว่า ไทเลอร์ลูป (Tyler Loop) ไว้ 3 ส่วนด้วยกัน คือ (ก) จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน (ข) กิจกรรมการเรียน การสอนและ (ค) การประเมินผลการเรียนการสอน ข้อมูลจากการประเมินผลจะสามารถใช้เป็นข้อมูล ป้อนกลับไปยังกิจกรรมการเรียนการสอน และจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเพื่อการปรับปรุงหรือ พัฒนาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในระบบการเรียนการสอนของไทเลอร์ ดังกล่าวแสดงไว้ในรูป ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงระบบการเรียนการสอนของไทเลอร์

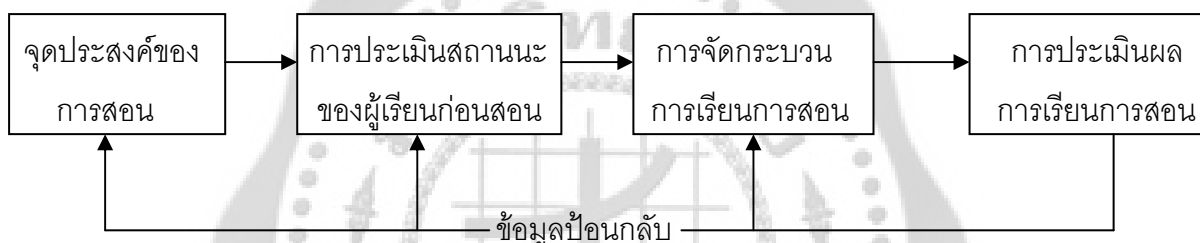
ที่มา: สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ. (2547). *พฤติกรรมกรรมการสอนธุรกิจ* 2. หน้า 31.

ระบบการสอนของกลาสเซอร์ (Glasser. 1960)

ระบบการสอนของกลาสเซอร์มีความคล้ายคลึงกับระบบของไทเลอร์มากแต่มีองค์ประกอบมากกว่าโดยที่ได้กำหนดองค์ประกอบไว้ 5 ส่วน ได้แก่

1. จุดประสงค์ของการสอน
2. การประเมินสถานะของผู้เรียนก่อนสอน
3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน
4. การประเมินผลการเรียนการสอน
5. ข้อมูลย้อนกลับ

ระบบของการสอนของกลาสเซอร์แสดงได้ดังนี้

1. จุดประสงค์ของการสอน ในการสอนทุกครั้งจำเป็นต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อจะได้ช่วยให้สามารถกำหนดองค์ประกอบอื่นๆ ที่ตามมาได้สะดวก
2. การประเมินสถานะของผู้เรียนก่อนสอน เป็นการตรวจสอบดูว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะเรียนสิ่งใหม่ที่กำลังจะสอนหรือไม่ ถ้าพบว่าผู้เรียนยังมีพื้นฐานไม่เพียงพอ ก็จำเป็นต้องให้ความรู้พื้นฐานแก่ผู้เรียนเสียก่อน
3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน เป็นขั้นที่ผู้สอนจะต้องตัดสินใจเลือกดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางที่ตั้งไว้
4. การประเมินผล เป็นขั้นที่ดำเนินต่อจากกิจกรรมการสอนเพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด
5. ข้อมูลย้อนกลับ เป็นการนำเอาผลที่ได้จากการประเมินไปประกอบพิจารณาแก้ไขการดำเนินงานในส่วนที่ 1, 2 และ 3 หากพบว่าส่วนไหนยังมีข้อบกพร่องก็จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

สังกัด อุทรานันท์ (2530: 10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบการเรียนรู้การสอน มีดังนี้

1. ครูผู้สอนเป็น องค์ประกอบที่สำคัญยิ่งที่ทำให้การเรียนการสอน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้เรียน เป็นองค์ประกอบในระบบการเรียนการสอนที่ขาดไม่ได้ เพราะหากไม่มีผู้เรียนแล้วการเรียนการสอนก็จะไม่เกิดขึ้น
3. หลักสูตร เป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เนื้อหาสาระที่สอนกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงสื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
4. สิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ การจัดเวลาเรียน จัดห้องเรียน การเลือกแหล่งวิทยาการ และสิ่งแวดล้อม เช่น บริเวณสถานศึกษา อาคารเรียน และสิ่งอำนวยความสะดวก

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา

นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้จัดแนวคิดในการสอนภาษาให้สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของภาษา ตามความเชื่อทางด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา เป็น 4 แนวคิด ดังนี้ (กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ 2538: 15 -18)

1) แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยม ที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าและแนวคิดทฤษฎีกลุ่มโครงสร้าง ที่เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

1.1) ภาษา คือ ภาษาพูด มิใช่ภาษาเขียน เพราะการใช้ภาษานั้นเริ่มต้นจากการพูด เด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อนโดยการเรียนแบบจากผู้ใหญ่ ในการสอนจึงควรเริ่มสอนจากการฟังพูดก่อน

1.2) ภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชินที่จะต้องมีการฝึกจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ในการสอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกพูดเลียนแบบผู้สอนบ่อย ๆ จนจำได้และสามารถนำมาใช้พูดโต้ตอบได้

1.3) ภาษาแต่ละภาษา มีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ในการสอนจึงควรเตรียมบทเรียนทั้งในด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้มาก โดยเฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน

2) แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการปรับรูปแบบโครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์กลุ่มไวยากรณ์ ปิรวรรต ที่เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะใช้และเข้าใจภาษาได้โดยไม่เคยได้ยินมา

ก่อนเนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูล และสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้ ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

2.1) ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่าง ๆ จากกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ขึ้นใช้ได้อย่างไม่จำกัด ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อจะได้มีพื้นฐานในการสร้างประโยคด้วยตนเอง

2.2) ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะสากล มีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายกัน กล่าวคือ ประโยคแต่ละประโยคสามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างได้ด้วยกฎการบริวารต ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ สามารถวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคที่พบเห็นจนได้ความหมายที่แท้จริง

2.3) มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนได้เข้าใจภาษา มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาและการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออก

2.4) การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของบุคคล เป็นพฤติกรรมที่สะสมความรู้จนสามารถใช้ความรู้ที่แสดงออกทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสอนจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น ชักถาม จนเกิดความเข้าใจ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่รู้แล้วเข้าเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป และการเรียนรู้จะมีผลมากขึ้น หากผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่มีความหมายต่อตัวเอง

3) แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษา ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้คือ

3.1) ความรู้ความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) เป็นศักยภาพทางภาษาของบุคคล ก่อนจะใช้ภาษาในลักษณะที่ต้องการ เช่น ฟัง พูด อ่าน หรือเขียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา และความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้สื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3.2) การแสดงพฤติกรรมทางภาษา (Linguistic Performance) เป็นการนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่บุคคลมีอยู่มาใช้ให้เหมาะกับบุคคลและกาลเทศะ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การแสดงพฤติกรรมทางภาษานี้จะสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาของบุคคล

ในการสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว สามารถสื่อความหมายได้ตามความ

ต้องการ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

4) แนวคิดกลุ่มมานุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมานุษยนิยมที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่อารมณ์ความรู้สึก คือ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระ ได้เรียนในสิ่งที่ตรงกับความต้องการ ความสนใจ เกิดความรู้สึกสบายใจ ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทไปเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน จัดสภาพห้องเรียนกิจกรรม และสื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย เป็นตัวของตัวเอง ไม่กังวลกับสถานการณ์การเรียน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

4.1) ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเป็นอิสระ ลดการปกป้องตัวเองลง

4.2) จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ให้มีบรรยากาศแห่งการยอมรับที่ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยจากความล้มเหลว การถูกกลั่นแกล้ง คำวิจารณ์ การแข่งขัน และร่วมแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความสนใจ ความจำ จินตนาการ

4.3) เลือกกิจกรรม และสื่อที่ใช้ในห้องเรียนให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม เป็นกิจกรรมที่มีความหมาย และเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

4.4) ในการดำเนินกิจกรรม ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านภาษาให้มากที่สุด เช่น เลือกกิจกรรมให้เหมาะกับระดับความรู้ทางด้านภาษาของผู้เรียน กิจกรรมที่สนุกสนานและผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้เรียนรู้

5. ความหมายของความคิดเห็น

ความหมาย ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลที่จะพิจารณาข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความเห็นไว้ดังนี้

สุชา จันทรโสมและสุรางค์ จันทรโสม (2520: 104) กล่าวว่า เป็นการยากที่จะแยกความคิดเห็นและเจตคติออกจากกันได้โดยเด็ดขาด เพราะทั้งความคิดเห็นและเจตคติมีลักษณะคล้ายคลึงกันและลักษณะของความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนเจตคติ

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2524: 174) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกโดยการพูดหรือเขียนเกี่ยวกับทัศนคติหรือความเชื่อหรือค่านิยมของบุคคล ความคิดเห็นไม่เหมือนทัศนคติตรงที่ไม่จำเป็นต้องแสดงความรู้สึก อารมณ์ หรือแม้กระทั่งการแสดงพฤติกรรมที่จะสนอง หรือไม่สนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นเพียงคำพูดพร้อมเหตุผลที่บุคคลคิดขึ้นมา และถ้าไม่มีคนเห็นด้วยก็จะ

เปลี่ยนเป็นคำพูดดังกล่าวได้ ดังนั้น บุคคลที่มีทัศนคติหรือความเชื่อหรือค่านิยมอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ ถ้าไม่แสดงความคิดเห็นออกมาก็จะไม่มีบุคคลใดทราบเลยว่าบุคคลนั้นมีทัศนคติความเชื่อหรือค่านิยม เช่นใด

ประเภทของความคิดเห็น

เรนเนอร์ (Renner. 1954: 6-7) จำแนกความคิดเห็นเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด - เชิงลบสุด (Extreme Opinion) เป็นการแสดงความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุดได้แก่ ความรักจนหลง ทิศทางลบสุดได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุนแรงเปลี่ยนแปลงมาก

2. ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Contents) การมีความเห็นต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง ขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ ความรู้ความเข้าใจทางที่ไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

การเกิดความคิดเห็น

ความคิดเห็นเกิดจาก การเรียนรู้ และประสบการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามเงื่อนไข 4 ประการ คือ (ศักดิ์ สุนทรเสรี, 2531: 4)

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูน และบูรณาการของการตอบสนองแนวคิดต่าง ๆ เช่น ความคิดเห็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนนั้น ๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อย ๆ แล้วยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตัวเองดังนั้น ความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล แล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคนนั้น ๆ

จากการศึกษาความหมายของความคิดเห็นต่างๆ ข้างต้นที่กล่าวไว้แล้วนั้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนได้สัมผัส มีประสบการณ์ หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ แล้วนำไปประมวลกับความรู้เดิมที่มี แล้วแสดงออกต่อสิ่งนั้น ๆ โดยการพูด การเขียน ที่อาจจะเป็นไปในทางที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย พอใจหรือไม่พอใจก็ได้

6. สารและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2

(หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2545: 32-36)

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และความคิดไปใช้ตัดสินใจในการแก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และในงานอาชีพรวมทั้งส่งเสริมให้มีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการการเขียน เขียนเพื่อสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายการศึกษาค้นคว้าในงานอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษา การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท 4.2 สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงและในงานอาชีพ

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	สาระที่ 1	สาระที่ 2	สาระที่ 3	สาระที่ 4	สาระที่ 5
		มาตรฐาน ท 1.1	มาตรฐาน ท 2.1	มาตรฐาน ท 3.1	มาตรฐาน ท 4.1,4.2	มาตรฐาน ท 5.1
1	การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร				✓	
2	การฟังและการดูเรื่องราวจากสื่อมวลชน			✓		
3	การพูดในที่ประชุม			✓		
4	การพูดในโอกาสต่าง ๆ			✓		
5	การพูดอภิปราย			✓		
6	การเขียนแสดงทัศนะ		✓			

7	การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ : การเขียนโฆษณา		✓			
8	การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ : การเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์		✓			
9	การเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน		✓			
10	การแต่งคำประพันธ์				✓	
11	การเขียนจดหมายธุรกิจ		✓			
12	การวิเคราะห์ วิจารณ์ และประเมินค่า จากการอ่านเรื่องสั้น	✓				✓
13	การอ่านและประเมินค่าวรรณคดีและ วรรณกรรมที่เสริมสร้างความรู้และ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ (การอ่านวรรณคดี)	✓				✓
14	การอ่านและประเมินค่าวรรณคดีและ วรรณกรรมที่เสริมสร้างความรู้และ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ (การอ่านนิทานพื้นบ้าน)	✓				✓

คำอธิบายรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2

2000 – 1102

ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2

2(2)

(Thai for the Workplace 2)

จุดประสงค์รายวิชา

1. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงถ้อยคำในการสื่อสารได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้เห็นคุณค่าและความงามของภาษาไทย

มาตรฐานรายวิชา

1. เขียนประโยคเพื่อสื่อสารได้ตรงตามความต้องการในโอกาสต่างๆ
2. ใช้วิจารณญาณในการเลือกถ้อยคำสำนวนโวหารในการรับสารและส่งสาร

3. ประเมินคุณค่า วรรณคดี และวรรณกรรม ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้ในชีวิต และงานอาชีพ

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาและฝึกทักษะการใช้ประโยคตามเจตนาการสื่อสาร การวิเคราะห์ วิจารณ์ ประเมินค่า จากกาอ่าน การฟัง และการดู การเขียนโน้มน้าวใจ เขียนแสดงทัศนะ เขียนบันทึกรายงานการ ปฏิบัติงาน เขียนจดหมายธุรกิจเขียนบทประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตและสาขาอาชีพที่ศึกษา การพูดในที่ประชุมและในงานสังคมการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมที่เสริมสร้างความรู้และ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ

คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่เน้น

มีการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ผู้สอนสามารถ สังเกตเห็นได้ ในด้านความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความ เชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง

การวัดผล

อัตราส่วน 70 : 30

1. คะแนนระหว่างภาคเรียน	70%
1) จิตพิสัย	20%
2) แฟ้มสะสมงาน	10%
3) ภาระงาน	40%
2 คะแนนสอบปลายภาค	30%

นักศึกษาต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 80% ของเวลาทั้งหมด การแบ่งสัดส่วนในแต่ละ รายการผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม รายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 เน้นให้ ผู้เรียนใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในงานอาชีพได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ มีวิจาร์ณญาณใน การดูและการฟังเรื่องราวจากสื่อประเภทต่าง ๆ และวิเคราะห์ วิจารณ์ ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะต้องประเมินคุณลักษณะจากพฤติกรรมบ่งชี้ที่กำหนดไว้และต้อง ประเมินในขณะที่ทำกิจกรรม ในการจัดกิจกรรมกลุ่มนั้น ประธานกลุ่ม เลขานุการ และสมาชิกใน กลุ่มจะต้องสับเปลี่ยนกันทุก ๆ กิจกรรมเพื่อความเที่ยงธรรมในการประเมินทั้งผู้สอนและผู้เรียนใช้แบบ ประเมินชุดเดียวกันหลังจากประเมินแล้วรวบรวมแบบประเมินไว้เพื่อศึกษา

การประเมินผล (หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2545)

กำหนดค่าระดับคะแนน ตามเกณฑ์ดังนี้

คะแนน	ระดับเกรด	ผลที่ได้
80 – 100	4.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม
75 – 79	3.5	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
70 – 74	3.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
65 - 69	2.5	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้
60 - 64	2.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้
55 – 59	1.5	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อน
50 – 54	1.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก
0 – 49	0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ

7. การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ2545 : 52-60)

7.1 ด้านเนื้อหาวิชา

เนื้อหาวิชาเป็นรายละเอียด ของสาระความรู้ที่สะสมไว้ในคำอธิบายรายวิชา โดยต้อง สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชาควรเรียงลำดับความยากง่าย และต้องคำนึงถึงวุฒิ ภาวะของผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมีนักศึกษาให้ความหมายของเนื้อหาวิชาไว้ดังนี้

สงัด อุทรานันท์ (2529: 70) กล่าวว่า เนื้อหาวิชาที่สอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม จุดประสงค์ของการสอนที่ได้กำหนดไว้ ดังนั้นการเลือกเนื้อหาสาระวิชาที่นำมาสอนจึงจำเป็นต้อง คำนึงถึงความยากง่ายให้พอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน และต้องมีความต่อเนื่องกันความรู้ พื้นฐานเดิมของผู้เรียนด้วย ถ้าเนื้อหาสาระที่นำมาสอนมีความยากความงายเกินไป ผู้เรียนก็จะไม่เกิด การเรียนรู้แต่อย่างใด แต่ในทางตรงข้าม หากเนื้อหาที่นำมาสอนมีความยากจนเกินไปหรือไม่มีความ ต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เนื้อหาอันนั้นก็จะเป็นอุปสรรคที่ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ให้ เข้าใจได้

เครือข่าย ลิมอภิชิต (2531: 67-68) ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา ดังนี้

1. เนื้อหาวิชานั้นต้องสอดคล้องกับความเป็นจริง
2. เนื้อหาวิชานั้นต้องเชื่อถือได้ และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละสาขาวิชาที่มีความทันสมัยและถูกต้อง

3. เนื้อหาวิชาที่นำมาบรรจุในหลักสูตร ต้องมีความสมดุลพอดีครอบคลุมกับการให้ข้อมูล กระบวนการและความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจถึงหลักการและความคิดรวบยอดได้อย่างลึกซึ้ง

4. เนื้อหาวิชาต้องสนองวัตถุประสงค์ได้หลายประการ หลายด้าน
5. เนื้อหาวิชาต้องสอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน
6. เนื้อหาวิชาต้องสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

ทาบ (รัตนา ประเสริฐศรี. 2543: 15 ; อ้างอิงจาก Taba. 1962: 284) ได้กล่าวถึงการเลือกเนื้อหา (Content selection) มาบรรจุไว้ในหลักสูตรว่า มีเกณฑ์การเลือกดังนี้

1. ความเชื่อถือได้และแก่นสารของความรู้ในแต่ละสาขาวิชา ความเชื่อถือได้ของเนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาที่เป็นหลัก เป็นความคิดรวบยอด (Concept) ไม่ใช่เป็นข้อมูล
2. ความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม
3. ความสมดุลระหว่างความกว้างกับความลึก ความกว้างครอบคลุมถึงการให้ข้อมูล กระบวนการ และความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจถึงหลักการและความคิดรวบยอดได้อย่างลึกซึ้ง
4. สามารถสนองความมุ่งหมายได้หลายประการ
5. สอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน
6. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

เนื้อหาวิชารายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ตามจุดประสงค์รายวิชา มาตรฐานรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุงพุทธศักราช 2546) ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาและฝึกทักษะการใช้ประโยคตามเจตนาของการสื่อสาร การวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิจัย ประเมินค่าจากการอ่าน การฟังและการดู การเขียนแสดงทรรศนะ การเขียนบันทึกที่จำเป็นในงานอาชีพ การเขียนโน้มน้าวใจ การเขียนบทประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพ การพูดในที่ประชุม ชนและในงานของสังคม การศึกษาวรรณคดีและวรรณกรรมที่เสริมสร้างและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ

จุดประสงค์รายวิชา

1. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงถ้อยคำในการสื่อสารได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้เป็นคุณค่าและความงามของภาษาไทย

มาตรฐานรายวิชา

1. เขียนประโยคเพื่อสื่อสารได้ตรงตามความต้องการในโอกาสต่าง ๆ
2. ใช้วิจรรย์ญาณในการเลือกถ้อยคำสำนวนโวหารในการรับสารและส่งสาร
3. ประเมินคุณค่า วรรณคดีและวรรณกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้ในชีวิต

และงานอาชีพ

หน่วยที่ 1 การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญในการสื่อความหมาย ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน การสื่อสารทั้งระหว่างบุคคลหรือกลุ่มชน จึงจำเป็นต้องรู้จักเลือกสรรและใช้คำ ประโยคให้ถูกต้องสื่อความหมายได้ตรงตามจุดประสงค์และเข้าใจตรงกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร

หน่วยที่ 2 การฟังและการดูเรื่องราวจากสื่อมวลชน

การฟังและการดูมักเป็นทักษะทางภาษาที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน การฟังและการดูเรื่องราวจากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ เทป วีดิโอ โทรทัศน์ ตลอดจนสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ จะได้ผลและมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับกระบวนการสื่อสาร กล่าวคือ ผู้ส่งสารต้องมีศักยภาพเพียงพอสื่อเผยแพร่สารต้องชัดเจนและที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ผู้รับสารต้องมีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และคุณสมบัติด้านอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การฟังและการดูสารจากสื่อมวลชนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

หน่วยที่ 3 การพูดในที่ประชุมชน

การพูดในที่ประชุมชน เป็นการพูดเพื่อแสดงความรู้ ความคิดเห็นต่อหน้าผู้ฟังเป็นจำนวนมาก ผู้พูดอาจจะพูดคนเดียวหรือเป็นคณะก็ได้ การพูดในที่ประชุมชนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการพูดที่ชัดเจน และมีกำหนดเวลาไว้ค่อนข้างแน่นอน

หน่วยที่ 4 การพูดในโอกาสต่าง ๆ

การพูดในโอกาสต่าง ๆ เป็นการพูดแสดงความรู้สึกลึกต่าง ๆ ตามโอกาสที่พูด และเป็นกิจกรรมทางสังคมที่ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมและมารยาททางสังคมเป็นสำคัญ

หน่วยที่ 5 การพูดอภิปราย การพูดอภิปราย เป็นการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นในเชิงวิชาการ แลกเปลี่ยนความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างกว้างขวาง โดยมีผู้อภิปรายเป็นคณะ 3-5 คน และที่สำคัญ การอภิปรายเป็นกระบวนการกลุ่มอย่างหนึ่งที่แสวงหาข้อสรุปที่ดีที่สุดร่วมกัน

หน่วยที่ 6 การเขียนแสดงทัศนะ

การเขียนแสดงทัศนะเป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนว่าผู้เขียนมีความคิดหรือทัศนะต่อเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสังคม การเมือง การศึกษาหรือชีวิตอย่างไร ในการเขียนแสดงทัศนะนั้น ผู้เขียนจะต้องแสดงทัศนะที่เป็นกลางและเหมาะสม และจะต้องแสดงทัศนะอย่างสมเหตุสมผล เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

หน่วยที่ 7 การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ : การเขียนโฆษณา

การโฆษณา เป็นกระบวนการทางด้านสื่อมวลชนที่น่าเสนอเรื่องราวและคุณภาพของสินค้าเพื่อชักจูงใจให้คนมีความต้องการซื้อสินค้าและใช้บริการ

หน่วยที่ 8 การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ : การเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์ เป็นการสื่อสารแนวคิด เรื่องราวข่าวสาร ข้อเท็จจริง ในทำนองเชิญชวนและโน้มน้าวใจระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้วยกัน หรือหน่วยงานกับประชาชนโดยทั่วไป เพื่อให้เกิดความเข้าใจ การยอมรับข้อมูลข่าวสารที่ต้องการเผยแพร่ การประชาสัมพันธ์ในยุคปัจจุบันมิได้เพียงแต่สื่อสิ่งพิมพ์เท่านั้น แต่ยังมีสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยอีกหลายช่องทาง เช่น วิทยุกระจายเสียงโทรทัศน์ และสื่ออินเทอร์เน็ต เป็นต้น

หน่วยที่ 9 การเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน

การเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน เป็นการเขียนบันทึกเรื่องราวและข้อเท็จจริงจากการฟัง การอ่าน ด้วยภาษาของตนเอง เพื่อประโยชน์ในทางวิชาการและการปฏิบัติงาน และเป็นการเขียนบันทึกที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานโดยตรง ซึ่งต้องเขียนบันทึกในจดหมายหรือหนังสือของหน่วยงาน หรือเขียนบันทึกในกระดาษบันทึกข้อความที่กำหนดไว้ในระเบียบงานสารบรรณสำนักงานนายกรัฐมนตรี

หน่วยที่ 10 การแต่งคำประพันธ์

การแต่งคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้แก่ ร่าย โคลง กาพย์ และกลอน เป็นการเรียงร้อยถ้อยคำเพื่อแสดงถึงอารมณ์ ความคิด อุดมการณ์ ตลอดจนเป็นการฝึกทักษะ เพื่อสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ การแต่งคำประพันธ์ควรแต่งตามรูปแบบฉันทลักษณ์ของคำประพันธ์แต่ละชนิด

หน่วยที่ 11 การเขียนจดหมายธุรกิจ

การเขียนจดหมายธุรกิจเป็นการเขียนจดหมายเพื่อติดต่อธุรกิจกันระหว่างบริษัท ห้างร้านกับบริษัท หรือกับบุคคลที่เป็นลูกค้าหรือผู้ขาย แล้วแต่กรณี จดหมายธุรกิจจะต้องคำนึงถึงเรื่องการใช้ภาษาเพื่อเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ขายกับลูกค้า และจดหมายธุรกิจมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินธุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์ของบริษัท

หน่วยที่ 12 การวิเคราะห์วิจารณ์และประเมินค่าจากการอ่านเรื่องสั้นเรื่องสั้นเป็นงานเขียนประเภทเรื่องเล่าที่มีโครงเรื่อง แนวคิด ฉาก และตัวละครคล้ายกับนวนิยาย แต่มีขนาดสั้น โครงเรื่องไม่ซับซ้อนนัก และเรื่องสั้นมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนปัญหาสังคมตลอดจนชี้แนะแนวทางการแก้ปัญหาในที่สุด

หน่วยที่ 13 การอ่านวรรณคดี

วรรณคดีเป็นหนังสือที่เรียบเรียงเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำภาษาที่ประณีตบรรจง ไพเราะรูปแบบของวรรณคดีมีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง วรรณคดีให้ความบันเทิงแล้วยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สะท้อนภาพสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของยุคสมัยอีกด้วย

หน่วยที่ 14 การอ่านนิทานพื้นบ้าน

นิทานพื้นบ้าน เป็นเรื่องเล่าต่อ ๆ กันมา ผู้เล่าอาจจะได้ยินได้ฟังมา หรืออ่านจากต้นฉบับลายลักษณ์แล้วนำมาเล่าต่อ เรื่องที่เล่าต่อ ๆ มาอาจมีการปรับเปลี่ยนเหตุการณ์ตัวละคร หรือรายละเอียดอื่น ๆ เพื่อให้สัมพันธ์กับวัฒนธรรมของตน

โครงการสอน รหัส 2000-1102 2(2) วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2

(คู่มือครูวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 2545: 4-11)

สัปดาห์ ที่	หน่วย ที่	คาบ ที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะ อันพึงประสงค์
1	-	1-2	<p>ปฐมนิเทศ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความสำคัญของรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 2. คำอธิบายรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 3. สาระการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 4. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 5. การวัดผลประเมินผล 	<ol style="list-style-type: none"> 1. บอกความสำคัญของรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ได้ 2. บอกคำอธิบายของรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ได้ 3. บอกสาระการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ได้ 4. บอกผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและวิธีการวัดผลประเมินผลได้ 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์</p> <p>ความมีวินัย</p> <p>ความรับผิดชอบ</p> <p>ความซื่อสัตย์สุจริต</p> <p>ความเชื่อมั่นในตนเอง</p> <p>ความสนใจใฝ่รู้</p> <p>ความรักสามัคคี</p>
2	1	3-4	<p>การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การออกเสียงเพื่อการสื่อสาร 2. การเขียนเพื่อการสื่อสาร 3. การใช้คำราชาศัพท์ 	<p>สาระที่ 4</p> <p>มาตรฐาน ท 4.1, 4.2</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้อง 2. เขียนคำและประโยคได้ถูกต้อง 3. ใช้คำและประโยคสื่อสารได้ตรงกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 4. ใช้คำราชาศัพท์ได้ถูกต้อง 	<p>ความกตัญญูกตเวที</p> <p>ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์</p> <p>การพึ่งตนเอง</p>

ลำดับที่	หน่วย	คาบที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะอันพึงประสงค์
3	2	5-6	<p>การฟังและการดูเรื่องราวจากสื่อมวลชน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายการฟัง 2. ลักษณะของการฟัง 3. หลักการฟังเรื่องราวอย่างมีวิจารณญาณ 4. หลักการฟังเรื่องราวจากสื่อมวลชน 5. อุปสรรคของการฟังเรื่องราวจากสื่อมวลชน 6. ประโยชน์ของการฟังเรื่องราวจากสื่อมวลชน 	<p>สาระที่ 3 มาตรฐาน ท 3.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบายความหมายของการฟังได้ 2. บอกลักษณะของการฟังได้ 3. อธิบายหลักการฟังอย่างมีวิจารณญาณได้ 4. อธิบายหลักการฟังเรื่องราวจากสื่อมวลชนได้ 5. อธิบายอุปสรรคและประโยชน์จากการฟังสื่อมวลชน 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง</p>
4	3	7-8	<p>การพูดต่อที่ประชุมชน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของการพูดต่อที่ประชุมชน 2. จุดมุ่งหมายของการพูดต่อที่ประชุมชน 3. ความสำคัญของการพูดต่อที่ประชุมชน 4. ประเภทของการพูดต่อที่ประชุมชน 6. ลักษณะการพูดต่อที่ประชุมชน 7. มารยาทในการพูดต่อที่ประชุมชน 8. การใช้ภาษาพูดต่อที่ประชุมชน 	<p>สาระที่ 3 มาตรฐาน ท 3.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบายความหมายของการพูดต่อที่ประชุมชนได้ 2. บอกจุดมุ่งหมายของการพูดต่อที่ประชุมชนได้ 3. อธิบายประเภทของการพูดต่อที่ประชุมชนได้ 4. บอกจุดมุ่งหมายและขั้นตอนของการเตรียมการพูดได้ 5. บอกลักษณะการพูดที่ดีได้ 6. บอกลักษณะการใช้ภาษาพูดต่อที่ประชุมได้ 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง</p>

สัปดาห์ ที่	หน่วย ที่	คาบที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะ อันพึงประสงค์
5	4	9-10	<p>การพูดในโอกาสต่าง ๆ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของการพูดในโอกาสต่าง ๆ 2. หลักการทั่วไปเกี่ยวกับการพูดในโอกาสต่าง ๆ 3. แนวเนื้อหาการพูดในโอกาสต่าง ๆ 	<p>สาระที่ 3 มาตรฐาน ท 3.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. บอกความหมายของการพูดตามโอกาสต่าง ๆ ได้ 2. บอกหลักการทั่วไปเกี่ยวกับการพูดตามโอกาสต่าง ๆ ได้ 3. บอกแนวเนื้อหาการพูดตามโอกาสต่าง ๆ ได้ 4. พูดตามโอกาสต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้ได้ 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวทิตะ ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง</p>
6	5	11-12	<p>การพูดอภิปราย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของการพูดอภิปราย 2. ความสำคัญของการพูดอภิปราย 3. ประเภทของการพูดอภิปราย 4. กระบวนการพูดอภิปราย 5. บทบาทและหน้าที่ของผู้อภิปราย 6. บทบาทและหน้าที่ของผู้ดำเนินการอภิปราย 7. ประโยชน์ของการพูดอภิปราย 	<p>สาระที่ 3 มาตรฐาน ท 3.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. บอกความหมายและความสำคัญของการพูดอภิปรายได้ 2. บอกประเภทของการพูดอภิปราย 3. บอกกระบวนการของการพูดอภิปรายได้ 4. บอกบทบาทและหน้าที่ของผู้อภิปรายและผู้ดำเนินการอภิปรายได้ 5. บอกประโยชน์ของการพูดอภิปรายได้ 6. สามารถอภิปรายเรื่องที่กำหนดให้ได้ 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวทิตะ ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง</p>

สัปดาห์ ที่	หน่วย ที่	คาบที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะ อันพึงประสงค์
7	6	13-14	การเขียนแสดงทัศนะ 1. ความหมายของการเขียนแสดงทัศนะ 2. จุดมุ่งหมายของการเขียนแสดงทัศนะ 3. รูปแบบของการเขียนแสดงทัศนะ 4. หลักการเขียนแสดงทัศนะ	สาระที่ 2 มาตรฐาน ท 2.1 1. อธิบายความหมายของการเขียนแสดงทัศนะได้ 2. อธิบายจุดมุ่งหมายของการเขียนแสดงทัศนะได้ 3. อธิบายรูปแบบของการเขียนแสดงทัศนะได้ 4. อธิบายหลักการเขียนแสดงทัศนะได้ 5. สามารถเขียนแสดงทัศนะได้	ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง
8-9	7	15-18	การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ : การเขียนโฆษณา 1. ความหมายของการโฆษณา 2. ความสำคัญของการโฆษณา 3. จุดมุ่งหมายของการโฆษณา 4. ลักษณะของการโฆษณา 5. ประเภทของการโฆษณา 6. องค์ประกอบของการสร้างสรรค์งานโฆษณา 7. หลักการเขียนคำและข้อความโฆษณา	สาระที่ 2 มาตรฐาน ท 2.1 1. อธิบายความหมายและความสำคัญของการโฆษณาได้ 2. บอกจุดมุ่งหมายของการโฆษณาได้ 3. บอกลักษณะของการโฆษณาได้ 4. บอกประเภทของการโฆษณาได้ 5. อธิบายองค์ประกอบของการสร้างสรรค์งานโฆษณาได้ 6. อธิบายหลักการเขียนคำและข้อความโฆษณาได้ 7. เขียนข้อความโฆษณาได้	ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง

สัปดาห์ ที่	หน่วย ที่	คาบที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะ อันพึงประสงค์
10	8	19-20	<p>การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ :</p> <p>การเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ 2. ความสำคัญของการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ 3. วัตถุประสงค์ของการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ 4. ประเภทของสื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ 5. องค์ประกอบของข้อความประชาสัมพันธ์ 6. หลักการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ 7. การใช้ภาษาในการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ 	<p>สาระที่ 2</p> <p>มาตรฐาน ท 2.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบายความหมายของการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ 2. อธิบายความสำคัญและวัตถุประสงค์ของการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ได้ 3. บอกประเภทของสื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ 4. บอกองค์ประกอบของข้อความประชาสัมพันธ์ได้ 5. อธิบายหลักการเขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ได้ 6. อธิบายการใช้ภาษาเพื่อประชาสัมพันธ์ได้ 7. สามารถเขียนข้อความประชาสัมพันธ์ได้ 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์</p> <p>ความมีวินัย</p> <p>ความรับผิดชอบ</p> <p>ความซื่อสัตย์สุจริต</p> <p>ความเชื่อมั่นในตนเอง</p> <p>ความสนใจใฝ่รู้</p> <p>ความรักสามัคคี</p> <p>ความกตัญญูกตเวที</p>
11	9	21-22	<p>การเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของการเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน 2. ประเภทของการเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน 3. ประโยชน์ของการเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงาน 	<p>สาระที่ 2</p> <p>มาตรฐาน ท 2.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบายความหมายของการเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงานได้ 2. อธิบายประเภทของการเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงานได้ 3. อธิบายประโยชน์ของการเขียนบันทึกรายงานการปฏิบัติงานได้ 	<p>ความคิดริเริ่ม</p> <p>สร้างสรรค์</p> <p>การพึ่งตนเอง</p>

สัปดาห์ ที่	หน่วย ที่	คาบที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะ อันพึงประสงค์
12-13	10	23 -26	การแต่งคำประพันธ์ 1. ความหมายของคำ ประพันธ์ 2. ประเภทของคำประพันธ์ 3. กลวิธีการเขียนคำ ประพันธ์ 4. การนำเสนอเนื้อหาและ แนวคิดของคำประพันธ์ที่ ใช้ในอาชีพ	สาระที่ 4 มาตรฐาน ท 4.1 มาตรฐาน ท 4.2 1. อธิบายความหมายของคำ ประพันธ์ได้ 2. สามารถอธิบายลักษณะ ฉันทลักษณ์ของคำประพันธ์ได้ 3. อธิบายกลวิธีการแต่งคำ ประพันธ์แต่ละชนิดได้ 4. อธิบายกลวิธีการนำเสนอเนื้อหา และแนวคิดของคำประพันธ์ได้ 5. แต่งคำประพันธ์ที่กำหนดให้ได้ ถูกต้อง	ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง
14-15	11	27-30	การเขียนจดหมายธุรกิจ 1. ความหมายของ จดหมายธุรกิจ 2. การใช้ภาษาในการ เขียนจดหมายธุรกิจ 3. ประเภทของจดหมาย ธุรกิจ	สาระที่ 2 มาตรฐาน ท 2.1 1. อธิบายความหมายของจดหมาย ธุรกิจได้ 2. สามารถใช้ภาษาในการเขียน จดหมายธุรกิจได้ 3. บอกประเภท และสามารถเขียน จดหมายธุรกิจในแต่ละประเภทได้ ถูกต้อง	ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง
16	12	31-32	การวิเคราะห์ วิจาร์ณ และ ประเมินค่าจากการอ่าน เรื่องสั้น 1. ความหมายของเรื่องสั้น 2. องค์ประกอบของเรื่องสั้น 3. แนวทางการวิจารณ์ เรื่องสั้น	สาระที่ 1มาตรฐาน ท 1.1 สาระที่ 5มาตรฐาน ท 5.1 1.อธิบายความหมายของเรื่องสั้นได้ 2. บอกองค์ประกอบของเรื่องสั้นได้ 3. สามารถอ่านและวิจารณ์เรื่องสั้น ได้	

ลำดับที่	หน่วย	คาบที่	สาระการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	คุณลักษณะอันพึงประสงค์
17	13	33-34	<p>การอ่านและการประเมินค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่เสริมสร้างความรู้และศิลปวัฒนธรรมของชาติ (การอ่านวรรณคดี)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของวรรณคดี 2. แนวทางการศึกษาวรรณคดี <ol style="list-style-type: none"> 2.1 รูปแบบและขนบวรรณคดี 2.2 สาระสำคัญของวรรณคดี 2.3 การใช้ภาษาและภาพพจน์ในวรรณคดี 3. การศึกษาวิเคราะห์วรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนขุนแผนขึ้นเรือนขุนช้างได้นางกิริยา 	<p>สาระที่ 1 มาตรฐาน ท 1.1 สาระที่ 2 มาตรฐาน ท 5.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบายความหมายของคำวรรณคดีได้ 2. บอกแนวทางการศึกษาวรรณคดีได้ 3. ศึกษาวรรณคดีไทยด้านรูปแบบสาระสำคัญและการใช้ภาษาภาพพจน์ได้ถูกต้อง 	<p>ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี</p>
18	14	35-36	<p>การอ่านและการประเมินค่าวรรณคดี และวรรณกรรมที่เสริมสร้างความรู้และศิลปวัฒนธรรมไทย (การอ่านนิทานพื้นบ้าน)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของนิทานพื้นบ้าน 2. ประเภทของนิทานพื้นบ้าน 3. บทบาทและหน้าที่ของนิทานพื้นบ้าน 4. การศึกษาสาระสำคัญของนิทาน เรื่องปลาบู่ทอง 	<p>สาระที่ 1 มาตรฐาน ท 1.1 สาระที่ 5 มาตรฐาน ท 5.1</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบายความหมายของนิทานพื้นบ้านได้ 2. อธิบายประเภทของนิทานพื้นบ้านได้ 3. อธิบายบทบาทและหน้าที่ของนิทานพื้นบ้านได้ 4. การศึกษาวิเคราะห์สาระสำคัญของนิทานพื้นบ้านได้ 	<p>ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพึ่งตนเอง</p>

สรุปได้ว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง สาระความรู้และประสบการณ์ที่เลือกสรรนำมาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีระบบ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชาต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีความถูกต้อง ทันสมัย มีความสอดคล้องกับวุฒิภาวะ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

7.2 ด้านการจัดการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543: 21) ได้จัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดควรคำนึงถึงประเด็นที่สำคัญดังนี้

1. สมรรถนะของมนุษย์มีศักยภาพในการเรียนรู้สูงสุด สมรรถนะของมนุษย์ประกอบด้วยเซลล์สมองประมาณหนึ่งแสนล้านเซลล์เป็นโครงสร้างที่มีหัตถ์จรรย โดยธรรมชาติสมองมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ตั้งแต่แรกเกิดมีความต้องการที่จะเรียนรู้ สามารถเรียนรู้ให้บรรลุอะไรก็ได้ มนุษย์ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง ธรรมชาติ และทุกอย่างรอบตัว

2. ความหลากหลายของสติปัญญา คนแต่ละคนมีความสามารถ หรือความเก่งแตกต่างกันและรูปแบบการพัฒนาเฉพาะของแต่ละคน สิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันส่งผลต่อการพัฒนาเสริมสร้างความสามารถให้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

3. การเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์ตรง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มความสามารถทั้งด้านความรู้ จิตใจ อารมณ์และทักษะต่าง ๆ

สรุปการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่

1. มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียน
2. ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มศักยภาพ
3. ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย
4. ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริง
5. ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528: 51-52) เมื่อพิจารณาความมุ่งหมายและรายการสอนในหลักสูตรภาษาไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าเรามุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งต่อไปนี้เป็น

1. ทักษะ หมายถึง ความถูกต้องคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ได้แก่ ทักษะในการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

2. ศิลปะ หมายถึง ความสามารถที่จะใช้ภาษาให้สละสลวยเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ชั้นนี้มีศิลปะสูงกว่าชั้นมีทักษะ

3. ความรู้ ได้แก่ความรู้ต่อไปนี้

3.1 ความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทย

3.2 ความรู้ในเรื่องการเขียน การพูด การฟังและการอ่าน

4. เจตคติ หมายถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทย ความสนใจที่จะเรียนวิชานั้น ความรู้สึกนิยมชมชื่นในวรรณคดีไทย และเจตคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทยโดยทั่วไป

5. วิจัยรณญาณ หมายถึง ปัญญาที่รู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูกผิด รู้เหตุผล และความสามารถจะนำเอาความรู้ที่ได้รับ ทักษะที่มีขึ้นและเจตคติที่เกิดขึ้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการครองชีวิต และการประกอบภาระงานของตนได้

แนวจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (การวัดผลและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ 2544: 27)

การจัดการเรียนรู้ให้บรรลุมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้สอนจะต้องวิเคราะห์สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จัดทำสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีหรือรายภาค สาระการเรียนรู้รายปีหรือรายภาค และจัดทำคำอธิบายรายวิชา เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจก่อนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องดำเนินการดังนี้

1. เลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้สอนต้องเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การสืบค้นภูมิปัญญาท้องถิ่นจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น การปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนทำโครงการ

2. คิดค้นเทคนิควิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้สอนสามารถคิดค้นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอื่น ๆ และนำมาใช้ให้กับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ความสามารถด้านเนื้อหาวิชา ความสนใจ และวัยของผู้เรียน สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้น เวลา สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และชุมชน

3. จัดกระบวนการเรียนรู้

การจัดกระบวนการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกนำมาใช้หรือปรับใช้โดยคำนึงถึงสภาพของลักษณะของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสุขใน ที่นี้จะยกตัวอย่างบางแบบซึ่งเหมาะสมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้แก่

- การจัดการเรียนรู้แบบโครงการ
- การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์

- การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิด
- การจัดการเรียนรู้โดยใช้ Story Line
- การจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนภาพโครงเรื่อง
-

กิ๊บสัน (Gibson, 1976: 14-16) กล่าวว่า ครูต้องประกอบด้วยสมรรถภาพต่างๆ 4 ประการ คือ

1. ความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชาที่สอน
2. ความรู้ในจิตวิทยาการเรียนรู้การสอน
3. ความสามารถในการถ่ายทอดวิชาความรู้และการวัดผล
4. ความสามารถในการปรับความคิดใหม่ๆทางการสอนหรือเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับ

สภาวะของชั้นเรียน

นอกจากนี้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดกระบวนการเรียนรู้ของครูมืออาชีพ ไว้ดังนี้ (สุวิทย์ มูลคำและคณะ 2543: 8)

1. จัดกระบวนการเรียนรู้มุ่งให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ได้ถือว่าคุณผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และพัฒนาจนเต็มตามศักยภาพของตนเอง
2. การจัดกระบวนการเรียนรู้ ต้องจัดสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. ฝึกกระบวนการคิด ฝึกปฏิบัติ และฝึกปรับปรุง สามารถเผชิญกับสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา
4. การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้คิด ปฏิบัติ และเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดความใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง
5. จัดการเรียนรู้แบบผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนและสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในทุกวิชา
6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดได้ขึ้นทุกเวลา ทุกสถานที่ และมีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ
7. ผู้เรียนมีสิทธิ์ได้รับการพัฒนาจนเต็มขีดความสามารถ โดยใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาเข้าช่วยเป็นผลทำให้ผู้เรียนมีความรู้และมีทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ความหมายของครูผู้สอน

ผู้สอนหรือครูผู้สอนมีบทบาท และความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะผู้ที่ให้การศึกษาของชาติ ครูคือ ผู้กำหนดอนาคตของคนในชาติ ชาติใดก็ตามที่ครูเป็นผู้มีความรู้ เป็นคนเก่ง เป็นคนเสียสละตั้งใจทำงานเพื่อประโยชน์ของนักเรียน ชาตินั้นจะได้พลเมืองที่เก่งและฉลาด มีศักยภาพ และมีความสามารถที่จะแข่งขันกับประเทศในโลกได้ ในทางตรงกันข้ามชาติใดได้ครูที่มีปัญหาไม่สามารถพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันได้ ชาตินั้นก็อาจเสื่อมโทรมและถึงกับมีอันล่มสลายไปได้ ครูจึงมีบทบาทและความสำคัญ ประเทศไทยต้องการครูที่เป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียนในเรื่องคุณธรรม จริยธรรมและบุคลิกภาพ ครูที่สามารถยกระดับสติปัญญาหรือวิญญานของมนุษย์ให้สูงขึ้นได้ตามแนวความคิดใหม่ที่ทำให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง รูปแบบการทำงานของครูจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ไปจากเดิม เพื่อให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าในยุคข้อมูลข่าวสาร ครูต้องทำตัวเป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้ร่วมเดินทางด้วยความหวังดีและด้วยความรักต่อผู้เรียน เช่นเดียวกับที่พ่อแม่รักและหวังดีต่อลูก

ระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการบริหารสถานศึกษาฉบับที่ 2 พ.ศ. 2537 ข้อ 47 กำหนดให้ครู อาจารย์ มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

1. ทำแผนการสอนหรือโครงการสอนและบันทึกการสอน
2. ทำการสอนและอบรมความรู้แก่นักเรียนนักศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรและต้องการของตลาดแรงงาน
3. ให้บริการทางการศึกษาส่งเสริมการเรียนการสอนให้สนองนโยบายกรมอาชีวศึกษาครบวงจร ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษา
4. รับผิดชอบปกครองดูแลความประพฤติ การรักษาวินัยและสุขภาพ และการดูแลการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียนนักศึกษา
5. ศึกษาค้นคว้ารวบรวมวิทยากรและประสบการณ์ใหม่
6. จัดทำสื่อการเรียนการสอนใหม่ๆใช้และเก็บรักษาสื่อการเรียนการสอน และอุปกรณ์อื่นๆอย่างถูกต้อง
7. รักษาวินัยและประพฤติดนเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียน นักศึกษา
8. นิเทศหรือช่วยนิเทศในวิชาที่รับผิดชอบงานวิชาการกลุ่มสถานศึกษา
9. ให้คำแนะนำและแนะแนวต่างๆแก่นักเรียนนักศึกษาหรือผู้ปกครอง
10. ให้บริการแก่ผู้ปกครอง นักเรียนนักศึกษา และชุมชนในด้านวิชาการและด้านอื่นๆ
11. วิจัยและปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นการประกอบอาชีพอิสระเชิงธุรกิจและอุตสาหกรรม

12. เสนอโครงการปฏิบัติงานตามลำดับขั้น
13. รายงานผลการปฏิบัติงานตามลำดับขั้น
14. ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

ครูผู้สอนยุคใหม่ควรมีคุณสมบัติที่จัดว่าเป็นนักวิชาการ นักปฏิบัติ และนักจัดการรวอยู่ในตัวเดียวกัน จึงจะสามารถทำหน้าที่บูรณาการความรู้ และกระบวนการเรียนรู้ นำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของปฏิรูปการศึกษาได้ (ธนาธิป พรกุล. 2544; 6-7)

คุณสมบัติของครูผู้สอนยุคใหม่ที่พึงปรารถนาและเป็นที่ยึดถือของสังคมได้แก่

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างลุ่มลึก ครูต้องมีความสามารถวิเคราะห์ สกัดเอาแก่นของความรู้มาเสนอได้อย่างแม่นยำ และสามารถสังเคราะห์ความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์กับการเรียนการสอนทำให้ศาสตร์ที่สอนมีความเข้มแข็งและเข้มข้น
2. ติดตามความก้าวหน้าในเทคนิควิธีสอนตลอดเวลา ครูจึงต้องเป็นสมาชิกของสมาคมหรือชมรมทางวิชาชีพ นอกจากนี้การติดตามอ่านวารสารการศึกษา และวารสารทางด้านวิชาชีพจะช่วยให้ครูทราบเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ และนำมาใช้พัฒนาการเรียนการสอนของตนในชั้นเรียน
3. เป็นแบบอย่างในการคิดการทำ (Role Modeling) ครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นอย่างมาก การกระทำของครูจะอยู่ในสายตาของผู้เรียนตลอดเวลา ผู้เรียนจะเรียนแบบครูโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นหากครูต้องการให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมอย่างไร คิดอย่างไร ครูควรนำสิ่งเหล่านั้นมาสะสมไว้ในตัวครูขณะทำการสอนด้วย
4. เป็นนักจิตวิทยาการเรียนรู้ครูต้องรู้จักผู้เรียนเป็นอย่างดี รู้ว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร สนใจ และถนัดเรื่องใด ต้องการอะไร ทำอย่างไรจึงจะกระตุ้นให้ผู้เรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียนก้าวหน้าทันความรู้ และสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้
5. เป็นนักเทคโนโลยีสารสนเทศ ครูต้องเข้าถึงแหล่งความรู้ใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม
6. เป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ ครูปัจจุบันไม่ว่าจะจบการศึกษาระดับใดหรือสาขาใดไม่สามารถหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ที่ทันสมัยจากอินเทอร์เน็ต และมัลติมีเดีย หากครูยังคงใช้ตำราภาษาไทยจึงแปลความรู้มาจากหนังสือภาษาอังกฤษ เท่ากับครูกำลังศึกษาความรู้เมื่อ 10 ปีก่อน

7. เป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต ครูต้องเป็นผู้เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียนรู้ตลอดชีวิต การเรียนรู้คือ การพัฒนาตนและวิชาชีพ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาเยาวชนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพของประเทศชาติ

คุณสมบัติดังกล่าวจะเกิดขึ้นในตัวครูผู้สอนมีการปรับความคิดและวิธีการทำงาน ดังนี้ ครูต้องคิดว่าเด็กทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ ผู้เรียนต้องเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามสภาพจริง มีการเก็บสะสมพัฒนาการของผู้เรียน และมีการประเมินผลการเรียนตามสภาพจริง ส่วนการทำงานหรือการสอน ครูต้องเริ่มต้นจากการศึกษาศักยภาพของผู้เรียนค้นหาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม จัดทำหรือนำนวัตกรรมมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ได้ผล

คุณลักษณะครูภาษาไทย

สายใจ อินทร์ทรัพย์และสุจิต เพียรชอบ (2536: 47-52) การสอนภาษาไทยเป็นงานที่ยาก ต้องใช้ความอดทน มานะบากบั่น ครูจึงควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้มีความรู้ทางภาษาไทยดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อได้เรียนกับครูที่มีความรู้กว้างขวางและลึกซึ้ง ก็จะทำให้เกิดความศรัทธาในตัวครูและวิชาภาษาไทยทำให้รัก เกิดความกระตือรือร้นและมีทัศนคติต่อวิชาภาษาไทย

2. ครูภาษาไทยมีความรู้เกี่ยวกับวิทยาการในสาขาอื่นๆ ตลอดจนมีความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวาง การสอนภาษาไทยให้สนุกนั้น มิใช่ว่าจะต้องจำกัดตัวเองอยู่ในแวดวงของภาษาไทยเท่านั้น การนำความรู้จากสาขาอื่นมาสัมพันธ์หรือมากกว่าถึงจะทำให้การเรียนภาษาไทยมีชีวิตชีวาขึ้น ตัวครูเองก็เป็นบุคคลที่รอบรู้และสามารถถ่ายทอดลักษณะนั้นๆ ให้กับศิษย์ของตนได้ด้วย สำหรับตัวครูนั้นเมื่อเป็นผู้ที่รอบรู้ก็จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความภาคภูมิใจในความเป็นครูภาษาไทยด้วย นอกจากนั้นการที่ครูเป็นผู้ที่มีความรู้ดีจะสามารถตอบปัญหาต่างๆ ได้อย่างฉลาดฉลาดรวดเร็วและสามารถจัดข้อสงสัยของนักเรียนได้อย่างมีเหตุผล เพราะฉะนั้นการที่ครูเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวางนั้นนอกจากจะบังเกิดผลดีกับตัวครูเองแล้วยังสามารถที่จะให้ข้อคิดและช่วยแนะนำทางที่ดีให้กับนักเรียนได้อีกด้วย

3. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถพิเศษ เช่น สามารถร้องเพลง เล่นดนตรี ฟ้อนรำ ขับเสภา หรือสามารถนำเกมการเล่นต่างๆ ได้ ความรู้พิเศษเหล่านี้ครูจะสามารถนำมาใช้กับการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อช่วยให้บรรยากาศมีชีวิตชีวาขึ้นได้

4. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่หมั่นปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้ที่มีความรู้ทันสมัยอยู่เสมอ เป็นผู้ที่ไม่ใคร่รู้ใคร่เรียน สามารถทำวิจัยต่างๆ แม้เป็นเพียงทำการวิจัยเชิงปฏิบัติอย่างง่าย ๆ เพื่อตอบคำถามที่ตนเองกังขาข้องใจ หรือทำการศึกษาค้นคว้าต่างๆ เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของตนเองก็ได้ ความสามารถทางด้านนี้ควรพยายามสร้างให้เกิดมีขึ้นในตนเองให้ได้ เพราะสัญลักษณ์ของผู้เจริญ

วิธีการต่างๆ ก็คือใช้ธรรมชาติที่เรียกว่าอิทธิบาทสี่ คือ มีความรักในวิชาที่สอน รักนักเรียน มีความขยันหมั่นเพียร มีความตั้งใจจริง ตั้งใจสอน รู้จักคิดพิจารณาใคร่ครวญใช้เหตุผล ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ สุ จี ปุ ลิ ก็เป็นธรรมชาติอีกประการหนึ่งที่ครูภาษาไทยพึงยึดถือ คือ การพยายามได้ยิน ได้ฟังมากๆ รู้จักคิดใคร่ครวญไตร่ตรองหาเหตุผล เมื่อไม่เข้าใจก็ถามตนเอง หรือถามผู้อื่นและเมื่อได้รับความรู้มาแล้วก็จดบันทึกไว้

5. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ดี คือ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกาลเทศะต่างๆ เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนในด้านการใช้ภาษา

6. ครูภาษาไทยจะต้องเป็นผู้ที่มีความรัก ความพอใจและศรัทธาในอาชีพครู รักเด็ก รักการสอน รู้สึกสนุกสนาน มีความสุขในการสอน ความศรัทธาในอาชีพครูภาษาไทยนี้จะช่วยให้ครูภาษาไทยเป็นผู้มีพลังจิตสูง มีเจตนาแรงกล้าที่จะถ่ายทอดความรู้ความคิดให้แก่นักเรียนอย่างเต็มเปี่ยม ศรัทธาดังกล่าวแล้วจะออกมาในรูปของการกระทำ คือ ในการสอนทุกครั้งครูจะจัดเตรียมการสอน จัดกิจกรรมและอุปกรณ์ ตลอดจนการประเมินผลมาเป็นอย่างดี ขณะที่สอนก็คิดค้นมีชีวิตชีวา เมื่อมีโอกาปกิริยาเช่นนั้น นักเรียนก็พลอยสนุกสนานและได้รับความรู้ไปด้วย ในขณะเดียวกันเป็นที่น่าชื่นชมทั้งในด้านผู้สอนและผู้เรียน

7. มีวิธีการสอนที่ดี พยายามสอนภาษาไทยด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการเรียนในรูปแบบแปลกๆ กันออกไป เป็นการป้องกันบรรยากาศที่ซ้ำซากจำเจ พยายามให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนให้มากที่สุด นอกจากนั้นควรพยายามจัดสภาพการณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสได้เรียนทั้งในกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง สำหรับการสอนแบบแปลกๆ ใหม่นั้น ครูอาจศึกษาจากตำรา ศึกษาเพิ่มเติม ไปร่วมประชุมสัมมนา รับการอบรมหรือไต่ถามจากผู้รู้หรือนักศึกษานิเทศก์ได้ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้กล่าวว่า ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุด คือ การขาดความเอาใจใส่และความพยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ได้ผลและการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า ซึ่งถือเป็นความรับผิดชอบตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงลงมาจนถึงครูอาจารย์ที่ทำการสอนร่วมกัน

8. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่เข้าใจหลักจิตวิทยา เข้าใจลักษณะธรรมชาติและความต้องการของเด็กวัยรุ่นเด็กเพราะในวัยนี้ที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากและรวดเร็วทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เช่น เด็กจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมากจนตัวเด็กเองรู้สึกแค้นท้อใจไม่ว่าจะนั่ง ยืนหรือเดิน ครูที่รู้หลักจิตวิทยาดีจะทราบว่าเด็กในวัยนี้จะชอบนั่งทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มมากกว่าการออกมาปรากฏกายหน้าชั้นแต่ตามลำพัง หรือเมื่อพบว่าเด็กชายจะมีเสียงแตกพว้า ก็ไม่ควรบังคับให้เด็กออกเสียงหรืออ่านทำนองเสนาะ เพราะจะทำให้กลายเป็นเรื่องขำขันสำหรับเพื่อนๆ ได้ หลักความแตกต่างระหว่างบุคคลก็เป็นสิ่งที่ครูภาษาไทยควรคำนึงถึงเป็นอย่างมากเพราะครูจะได้ช่วยเหลือแนะ

แนวทางให้เด็กได้เรียนไปตามถนัดและมีความสามารถ การมอบหมายงานที่รับผิดชอบนั้น ถ้าครูดำเนินการโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลแล้วจะทำให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนาน และรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการเรียน นอกจากนั้นจิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนรู้ก็เป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้เพื่อบรรยากาศในห้องเรียนจะได้เอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ ครูควรจะได้รับทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ต่างๆ เช่น การสร้างความสนใจ การฝึกทักษะ การให้รางวัลและการลงโทษ เป็นต้น

9. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่รู้แหล่งวิทยาการดี ทั้งที่เป็นบุคคล(Human Resources) สถาบัน(Institutional Resources) และที่เป็นเอกสาร(Documental Resources) และนำแหล่งวิทยาการเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อเด็กจะได้รับรู้อย่างเต็มที่

10. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่มีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มีอารมณ์ดี โอบอ้อมอารีย์และเป็นกันเองกับเด็ก เพราะรอยยิ้มและดวงหน้าที่แจ่มใสของครูช่วยให้บรรยากาศที่สดชื่นแจ่มใสและเป็นกันเองเช่นนั้นจะได้กล้าซักถาม กล้าทำกิจกรรม และแสดงความคิดเห็นริเริ่มสร้างสรรค์ต่างๆ โดยไม่หวั่นวิตก

11. ครูภาษาไทยควรเป็นคนที่ยืนยันชั้นแข็ง มานะอดทน ขยันเตรียมการสอนจัดหาเอกสารมาประกอบการสอนเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้อย่างกว้างขวาง มิใช่ได้รับความรู้แต่เพียงจากหนังสือแบบเรียนหรือประมวลการสอนเท่านั้น ครูที่ดีต้องมีความมานะอดทนต่อความเหนื่อยยากและความลำบากต่างๆ และเนื่องจากวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนให้ความสนใจน้อยกว่าวิชาอื่น ครูต้องมีความอดทนต่อทัศนคติในทางลบ และในขณะเดียวกันก็มุ่งมั่นที่จะจัดกิจกรรม และบรรยากาศต่างๆ เพื่อสร้างให้นักเรียนเกิดความรักใฝ่ใจและสนใจ ในการเรียนวิชาภาษาไทย

12. ครูภาษาไทยควรเป็นคนที่จิตใจกว้างขวาง เป็นนักประชาธิปไตย มีเหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนเป็นอย่างดี ที่สำคัญก็คือ พยายามจัดกิจกรรมหรือเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นให้มากที่สุดที่จะทำได้ และยอมรับฟังความคิดเห็นเหล่านั้นด้วยใจเป็นธรรม

13. ครูภาษาไทยที่ดีควรมีความสามารถในการแสดง สามารถแสดงบทบาทเล่นละคร ร้องรำ ฟ้อนรำ หรือร่วมกิจกรรมการเล่นต่างๆ ถ้าครูมีความสามารถในด้านนี้ขณะที่สอน หากถึงคราวร้องก็ร้อง เมื่อถึงคราวรำก็รำได้ จะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจ เกิดจินตนาการและในขณะเดียวกันก็เกิดความสนุกสนานสนใจในการเรียนและประสบความสำเร็จในด้านการเรียนเป็นอย่างดี

14. ครูภาษาไทยที่ดีต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดและอารมณ์โดยเฉพาะในด้านการเรียนการสอนวิชาวรรณคดี หากครูมีความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดและอารมณ์แล้ว ก็จะสามารถนำนักเรียนไปสู่อารมณ์ร่วมกับกวีได้ ทำให้เด็กเข้าใจบทวรรณคดีได้ลึกซึ้ง อย่างน้อยก็ควรที่จะสร้างสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์ใดๆขึ้น เพื่อให้นักเรียน

เกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ขึ้นในขณะที่อ่านหนังสือ บทประพันธ์ หรือแบบเรียนวรรณคดีอันจะเป็นหนทางให้นักเรียนได้เข้าถึงวรรณคดีได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

15. ครูภาษาไทยควรเป็นบุคคลที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบคิด ชอบจัดกิจกรรมแปลกๆ ใหม่ๆ เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพดีขึ้น

16. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่มีบุคลิกลักษณะดี แต่งกายสะอาดเรียบร้อยตามสมัมนิยมที่ท่วงท่าทางดี มีความสามารถในการพูดและวางตนดี

17. ครูภาษาไทยที่ดีควรเป็นคนที่มีความเป็นตัวของตัวเอง เคารพในหลักการ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ควรดำรงตนเป็นนักวิชาการ ไม่เอนเอียงหรือฟุ้งซ่านไปตามสมัมนิยม

18. ครูภาษาไทยควรหมั่นประชุมกันเป็นเนืองนิตย์ เพื่อช่วยกันปรับปรุงการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ครูภาษาไทยควรเป็นบุคคลที่ร่วมงานกับผู้อื่นได้ดี มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ยินดีช่วยและบริการผู้อื่น และมีความภาคภูมิใจในวิชาชีพ และศักดิ์ศรีของความ เป็นครูภาษาไทย

19. ครูภาษาไทยเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถเข้ากับผู้อื่นได้ดีทั้งในระดับครู นักเรียนผู้ปกครองและประชาชนอื่นๆ

20. เป็นผู้มีจิตใจเข้มแข็ง กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ไม่ย่อท้อต่องานหนักและการดูหมิ่นจากบุคคลอื่นๆ ในขณะเดียวกันก็มีความสามารถในอันที่จะเสนอความคิดที่มีค่ากับบุคคลอื่น เป็นต้นว่าครูสายวิชาชีพอื่น บุคคลในวงการอื่น เช่น นักสื่อสารมวลชน และการประชาสัมพันธ์ในด้านที่จะช่วยกันรับผิดชอบและทำนุบำรุงภาษาไทยไว้ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ของไทยสืบต่อไป

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนภาษาไทยต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาไทยกว้างขวางและลึกซึ้ง ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามกาลเทศะ รู้จักการถ่ายทอดความรู้ ทำให้ผู้เรียนอยากเรียน มีบุคลิกภาพส่วนตัวที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มุ่งมั่นปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ทันสมัย

คุณลักษณะและบทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (การวัดผลและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ 2544: 25 - 26)

1. คุณลักษณะของผู้สอน

- 1.1 มีความรู้ความเข้าใจในการจัดหลักสูตร โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- 1.2 มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาภาษาไทยเป็นอย่างดี
- 1.3 ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ดี เป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่น
- 1.4 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.5 เป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองให้ทันสมัยทันเหตุการณ์

อยู่เสมอ

1.6 มีความสามารถในการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาไทยหลายรูปแบบ ตามหลักการวัดผลและประเมินผล

1.7 มีความรู้ ความเข้าใจด้านจิตวิทยา เข้าใจลักษณะธรรมชาติและความต้องการของผู้เรียนเป็นอย่างดี

1.8 มีคุณลักษณะของครูที่ดีที่ผู้เรียนพึงประสงค์ ได้แก่ ใจดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีอารมณ์ขัน พุดจาไพเราะ มีเมตตา ชยัน อุดมทน เอาใจใส่ผู้เรียนอย่างทั่วถึง มีเวลาให้ผู้เรียนเข้าพบและปรึกษาหารือ มีความเป็นมิตร มีความยุติธรรม ใจกว้าง ยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียนและไวต่อความคิด ความรู้สึกของผู้เรียนและมีคุณธรรม

1.9 เป็นแบบอย่างที่ดีด้านความประพฤติ และมีบุคลิกภาพที่สง่างาม

2. บทบาทหน้าที่ของผู้สอน

2.1 ทำหน้าที่พัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยร่วมกับคณะครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยทำหน้าที่ 4 ประการ คือ พัฒนาหลักสูตร ใช้หลักสูตร วิจัยและประเมินหลักสูตร และการปรับหลักสูตร

2.2 จัดบรรยากาศและกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข ได้แก่

1) ยอมรับศักยภาพของผู้เรียนว่าสามารถเรียนรู้ได้เท่าเทียมกัน แต่อาจใช้เวลาไม่เท่ากัน

2) ส่งเสริมให้ผู้เรียนยอมรับนับถือ ภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง และรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ได้

3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามความถนัด ความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของตนเอง

4) ส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถของตนเอง และมีโอกาสได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ตลอดจนรู้จักวางแผนการเรียนรู้ได้เอง

5) จัดบทเรียนที่มีความหมาย มีประโยชน์ เหมาะสมกับวุฒิภาวะ และความสามารถที่จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จได้

6) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย จูงใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพตามศักยภาพและมีความสุข

7) ใช้ภาษาที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมการใช้ภาษาในการจัดกระบวนการเรียนการสอน และปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนทุกโอกาส

8) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง เพื่อปรับปรุงและพัฒนาความรู้

ความสามารถของตนเอง

2.3 จัดสภาพห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้

ห้องเรียนความเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ทั้งความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม เกิดความคิดสร้างสรรค์ เกิดการปฏิบัติ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และหมู่คณะ เป็นการฝึกการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข มีบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ดีเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้ทุกด้าน ห้องเรียนจึงเป็นห้องเรียนแห่งการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ควรฝึกให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้ ความรู้ และความสามารถเฉพาะของตน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สร้างสรรค์งานให้เกิดประโยชน์ เป็นการฝึกให้มีมนุษยสัมพันธ์ ฝึกภาวะผู้นำ ฝึกความรับผิดชอบ การแก้ปัญหาาร่วมกัน การยอมรับ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การให้เกียรติผู้อื่น ความสามัคคี ความมีระเบียบวินัย ความมีมารยาทใน สังคม ฯลฯ และควรตั้งมาตรฐานการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

การจัดสภาพห้องเรียน ควรให้มีความสะดวก สะอาด สวยงาม และเอื้อต่อการ ปฏิบัติงานฝึกทักษะของผู้เรียน มีสื่อและอุปกรณ์พร้อมที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ และมีแหล่งค้นคว้า เช่น มุมหนังสือในห้องเรียน ฯลฯ

2.4 จัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียนให้ส่งเสริมการเรียนรู้

โรงเรียนเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญ ดังนั้นการจัดสภาพแวดล้อม เช่น สวน พฤษศาสตร์ ซึ่งสามารถที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนแบบบูรณาการได้หลายสาระการเรียนรู้ เช่น ให้ความรู้ ทางวิทยาศาสตร์ในการศึกษาชื่อและชนิดของพันธุ์ไม้ ใช้ความรู้ทางการงานอาชีพในการศึกษาวิธีการ ปลูก การขยายพันธุ์ คุณค่าทางอาหาร และประโยชน์อื่น ๆ ใช้ความรู้ทางศิลปะในการตกแต่ง ออกแบบจัดสวน ให้ความรู้ทางคณิตศาสตร์ในการคิดคำนวณพื้นที่ระยะการปลูก ใช้ความรู้ทางภาษา ในการบรรยาย พรรณนาหรือนำชมสวน ให้ความรู้ทางสุขศึกษาในการศึกษาคุณประโยชน์ของ สมุนไพร ซึ่งอาจจะเรียนรู้ควบคู่กับวิชาวิทยาศาสตร์หรือความรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น

ห้องสมุดเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญในโรงเรียน และเป็นหัวใจสำคัญที่ผู้เรียนจะใช้ในการ การศึกษาค้นคว้า เพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โรงเรียนแต่ละแห่งอาจจะมีห้องสมุดกลาง ห้องสมุดกลุ่มสาระการเรียนรู้ มุมหนังสือในห้องเรียน ตะกร้าหนังสือเคลื่อนที่ไปตามระเบียบ หรือต้นไม้ หรือศาลาในบริเวณโรงเรียน หรือห้องสมุดประชาชนล้วนแต่เป็นแหล่งเรียนรู้ จะทำให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้และเกิดการปลูกฝังนิสัยที่ดีในการศึกษาค้นคว้า และรักการอ่าน

วิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน

ความหมายของการสอน ในที่นี้จะกล่าวถึง ความหมายของการเรียนการสอน มีดังนี้

กูด. (Good. 1973: 588) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสอนคือ การให้การศึกษอบรมผู้เรียนในสถานศึกษา และการสอนคือ การจัดสถานการณ์ภาพการณ์ หรือ กิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย

กาญจนา บุญสง. (2542:1) ได้กล่าวว่า วิธีสอน หมายถึง วิธีดำเนินการที่ผู้สอนนำมาใช้ถ่ายทอดความรู้ ทักษะ เจตคติ จากหลักสูตรไปสู่ผู้เรียน จัดทำขึ้นเพื่อให้เกิดความรู้และประสบการณ์

การสอนเป็นการตั้งใจกระทำให้เกิดการเรียนรู้ และการสอนที่ดีย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้สอนที่สอนอย่างมีหลักการและมีทักษะจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า ดังนั้นผู้สอนจึงควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเรียนการสอน ทั้งในด้านความหมาย ลักษณะ องค์ประกอบ หลักการสอน เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพลักษณะการสอน

จากความหมายของการสอนข้างต้นสามารถวิเคราะห์ถึงลักษณะของการสอนได้ 3 ประการ ดังนี้

1. การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
2. การสอนมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
3. การสอนจะบรรลุจุดประสงค์ที่ดีต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้เรียน

ลักษณะของการสอนทั้ง 3 ข้อ อารมณ์ ใจเพียง. (2540: 3-4) ได้อธิบายไว้โดยสรุปดังนี้

1. การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ข้อนี้ต้องเน้นการสอนในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ ซึ่งหมายความว่า การสอนจะเกิดขึ้นได้นั้นทั้งผู้สอน และผู้เรียนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นไปตามลำดับขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในการจัดการเรียนการสอน ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เกิดการเคลื่อนไหวทั้งกาย วาจา และทางปัญญา เช่น ครูอาจยืนบอกทั้งชั่วโมงนักเรียนได้ยินเสียงครู แต่มิได้รับรู้ และประสบการณ์ใหม่ นักเรียนอาจทำเลขหรือคัดเขียนไปทั้งชั่วโมงตามบุญตามกรรม โดยครูหนึ่งเงี้ยวที่โต๊ะครู อย่างนี้เรียกว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนก็ไม่จัดเป็นการสอน ดังนั้นการสอนจึงเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักเรียน ที่ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์

2. การสอนมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ข้อนี้ต้องการเน้นเป้าหมายของการสอน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

2.1. ด้านความรู้ ความคิด หรือด้านพุทธิพิสัย คือผู้เรียนเกิดความเจริญงอกงามทางสติปัญญา เกิดการพัฒนาขึ้นจากความไม่เข้าใจ คิดไม่เป็น มาเป็นความรู้ความเข้าใจมาเป็นความคิดและคิดเป็น

2.2. ด้านเจตคติ หรือด้านจิตพิสัย เกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกเห็นคุณค่า ความดีความงาม ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านนี้ เช่น ซาบซึ้งในบทกลอนที่ได้ฟังได้อ่านเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง

2.3. ด้านทักษะ หรือด้านทักษะพิสัย หมายถึง ความสามารถกระทำได้ ปฏิบัติได้ ถูกต้องตามวัย เช่น สามารถว่ายน้ำ ได้พิมพ์ดีดได้ วาดภาพได้ ฟังพูด อ่าน เขียน ฯลฯ ผู้เรียนจะเกิดทักษะถ้าได้ฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า การสอน คือ วิธีการหรือขั้นตอนที่ผู้สอนชี้แนวทางให้กับผู้เรียนโดยการสอน วิธีการสอนแบบต่างๆ เข้าช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และนำประสบการณ์ที่ได้รับจากการสอนไปพัฒนาผู้เรียนมีความเจริญงอกงามในด้านต่างๆ ตรงตามจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

หลักการเลือกวิธีการสอน

ผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกวิธีการสอนให้เหมาะสม อาจใช้วิธีผสมผสานกันก็ได้การเลือกวิธีการสอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. วิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนหรือไม่ เช่น เนื้อหาที่เป็นหลักการทฤษฎีก็สามารถใช้วิธีการบรรยายแต่ถ้าเป็นงานและต้องการการฝึกควรใช้การฝึกทักษะปฏิบัติหรือจะใช้ทั้งบรรยายและการฝึกทักษะปฏิบัติควบคู่กันไป

2. วิธีสอนควรเหมาะสมกับความถนัดของผู้เรียน เป็นความถนัดของผู้สอนที่จะสอนแบบวิธีใหม่

3. วิธีสอนเหมาะสมกับชั่วโมงสอนในหลักสูตร ข้อจำกัดของเวลาเป็นตัวกำหนดวิธีสอน

4. วิธีสอนเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนขนาดของห้องเรียน การสอนแบบบรรยายสามารถสอนผู้เรียนได้มากกว่าการอภิปราย

5. วิธีสอนเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น ความรู้เดิมของผู้เรียน ความสนใจของผู้เรียนเป็นข้อพิจารณาในการเลือกวิธีสอน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2542: 199)

วิธีการสอนแบบต่าง ๆ

วิธีการสอนมีหลายรูปแบบก็ย่อมมีลักษณะ และวิธีการสอนแตกต่างกัน ซึ่งได้ให้คำจำกัดของวิธีการสอนไว้ดังนี้ สุพิน บุญชูวงศ์. (2538: 54)วิธีการสอนมีหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบก็ย่อมมีลักษณะและวิธีการสอนแตกต่างกัน ฉะนั้นเมื่อนำวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาจัดประเภทตามลักษณะเฉพาะจะได้ 2 แบบ คือ

1. วิธีการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - Centered Method) ได้แก่วิธีการสอนที่ครูเป็นผู้สอน ครูเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ เช่น ครูจะเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายควบคุมเนื้อหา จัดกิจกรรมวัดผล เป็นต้น วิธีสอนแบบนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบบรรยาย วิธีสอนแบบสาธิต วิธีสอนโดยการทบทวน

2. วิธีสอนแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Pupil - Centered Method) ได้แก่วิธีสอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง เป็นผู้วางแผนบทเรียนดำเนินการค้นคว้าหาความรู้ครูเป็นเพียงผู้แนะแนวไปสู่การค้นคว้า และนำสื่อการเรียนจนนักเรียนได้ความรู้ด้วยตนเอง ได้แก่ วิธีสอนแบบทดลอง วิธีสอนแบบโครงการ วิธีสอนแบบศูนย์การเรียน วิธีสอนแบบสืบสวน สอบสวน วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มทำงาน วิธีสอนแบบอภิปราย วิธีสอนแบบหน่วย วิธีสอนแบบอุปนัย วิธีสอนแบบนิรนัย วิธีสอนแบบแสดงบทบาท วิธีสอนแบบวิทยาศาสตร์

วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมวิชาภาษาไทย ประภาศรี สีหอำไพ (2524: 321-340)

วิธีสอนทักษะการพูด

การสอนทักษะการพูดต้องการส่งเสริมพัฒนาการพูดของนักเรียนให้พูดได้ถูกต้องชัดเจน ทั้งด้านการออกเสียงตามอักขรวิธี และตามความนิยม ให้เข้าใจเรื่องการสื่อสารด้านการพูด รู้จักใช้ภาษาพูดที่เหมาะสมแก่กาลเทศะ มีมารยาทในการพูด กล้าแสดงความคิดเห็นและการแสดงออกแม้ด้านจินตนาการ รู้จักตัดสินใจใช้การพูดให้เหมาะสม เกิดประโยชน์อย่างงดงามและเป็นธรรมชาติ การเรียนการสอนทุกวิชาที่มีการพูดเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น ครูต้องฝึกทักษะการพูดให้เป็นตัวอย่างที่ดีได้ จึงจะสามารถใช้ศิลปะในการพูดถ่ายทอดและนำกิจกรรมให้นักเรียนร่วมมือได้ตรงจุดประสงค์ของการสอน

วิธีการสอนพูด

1. สร้างความเชื่อมั่นให้นักเรียนว่าการฝึกพูดว่าการทดสอบการพูดไม่ใช่เป็นการแข่งขันระหว่างเพื่อนที่มีพรสวรรค์ในการพูดเท่านั้น แต่เป็นการแข่งขันกับตัวเอง เมื่อเริ่มต้นฝึกพูดครูจุดข้อบกพร่องของนักเรียนแต่ละคนไว้ และชี้แจงให้ทราบเพื่อจะแก้ไข ในการพูดครั้งต่อไปหรือคนอื่น ๆ ในกรณีเดียวกัน

2. พยายามแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไปหรือให้เหลือน้อยลง หรือน้อยที่สุดแล้ว พยายามฝึกทักษะใหม่ ๆ เพื่อคิดว่าแต่ละคนมีพัฒนาการการพูดมากน้อยเพียงใด

3. ให้เริ่มพูดในสิ่งที่นักเรียนรู้และสนใจ เป็นเรื่องรอบตัวและเรื่องของตัวเอง

4. คอยเสริมทักษะด้วยการให้พูดเรื่องที่ยากขึ้นยาวขึ้น

5. ให้นักเรียนสังเกตการณ์พูดของผู้อื่นทั้งด้านการใช้คำ ลำดับความ การแสดงบุคลิก ทำทางประกอบการพูด

6. ให้รวบรวมคำพูดคม ๆ จากนักพูดที่มีชื่อเสียงแล้วลองนำมาผูกเป็นเรื่องราวที่ต้องการ ถ้อยคำเหล่านั้นอยู่ด้วย

7. หลีกเลี่ยงการกำหนดหัวข้อให้นักเรียนพูด แต่คอยชี้แนะวิธีการที่เหมาะสม

8. การฝึกทักษะควรทำเป็นกลุ่มก่อนรายบุคคล เพราะจะช่วยนักเรียนที่ยังไม่ชำนาญให้ เป็นผู้ฟังที่ดี แล้วค่อย ๆ เห็นว่าการพูดไม่ใช่เรื่องยากนัก

9. ส่งเสริมการพูดในที่ชุมนุมชนทุกโอกาสที่มี

10. จัดกิจกรรมการพูดในสถานการณ์จริงในห้องเรียนเสมอ เช่น การโต้วาที การอภิปราย การประชุม การปาฐกถา การบรรยาย ฯลฯ

ข้อพึงระวังคือ ครูผู้สอนต้องไม่ทอดทิ้ง ที่ต้องใช้เวลาละการอดทนในการชี้แจงอธิบาย ข้อบกพร่องที่จำใจซ้ำซาก

เทคนิคการพูดที่ครูควรฝึก คือ

1. รู้จักผู้ฟัง ศึกษาภูมิหลังด้านต่าง ๆ คือ วัย เพศ การศึกษา ฐานะทางสังคมเพื่อ สังเกตความสนใจ ความรู้ ค่านิยม ทัศนคติ

2. ตั้งชื่อเรื่องทันสมัย

3. ให้ข้อคิดเด่น

4. พูดให้เป็นลำดับ

5. จับจุดสนใจ

6. ให้ความกระฉ่าง

7. ตัวอย่างเหมาะสม

8. อารมณ์เยือกเย็น

วิธีปรับปรุงการพูด การพูดประกอบด้วยเนื้อเรื่องและการเปล่งเสียง การปรับปรุงการพูด ฟังคำนี้ถึง

1. ก่อนพูดควรศึกษาเนื้อเรื่องให้เข้าใจเสียก่อน

2. เวลาพูดควรหาตัวอย่างข้อเท็จจริงมาอภิปรายประกอบให้ชัดเจน

3. เปล่งเสียงให้ชัดถ้อยชัดคำ มีจังหวะการพูดดังพอที่ทุกคนจะได้ยิน ออกเสียงถูกต้อง และพูดช้าพอสมควร

4. ศึกษาวิธีของนักพูดเพื่อนำมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตนเอง ศิลปะการพูดนั้นต้องสามารถถ่ายทอดสารได้ครบถ้วนตามเจตนา และโน้มน้าวหัวใจให้ผู้ฟังเชื่อถือด้วย

5. ศึกษาค้นคว้ารวบรวมคติพจน์ คำคมไว้ช่วยเสริมการพูด เลือกรูปคำให้ตรงความหมายเรียงลำดับข้อความถูกต้อง

6. อากัปกิริยาต้องสอดคล้องกับถ้อยคำขณะพูด ช่วยเสริมหรือเพิ่มความน่าสนใจให้แก่ผู้ฟังและมีมารยาทในการพูดตามวัฒนธรรมไทย

7. กำหนดเกณฑ์การพูดให้เป็นมาตรฐานวัดความสามารถในการพูด

กิจกรรมฝึกทักษะการพูด ผู้พูดมีความมุ่งหมายในการพูด คือพูดเพื่อความบันเทิง เพื่อเสนอสาร หรือเพื่อโน้มน้าวใจในการฝึกในชั้นเรียน อาจจัดกิจกรรมได้ดังนี้

1. ฝึกการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
2. ฝึกตอบคำถามง่าย ๆ สั้น ๆ รายบุคคล
3. ฝึกเรียงความปากเปล่าและเล่าเรื่อง
4. ฝึกการกล่าวแนะนำบุคคล
5. ฝึกตีความสำนวนโวหารหรือข้อความจากวรรณคดี
6. วิจารณ์การพูดของเพื่อนเพื่อแก้ไขและวางเกณฑ์การพูด
7. แบ่งกลุ่มนักเรียนฝึกอภิปรายและโต้วาที
8. ฝึกเป็นโฆษกและวิทยุ หรือพิธีกร
9. ฝึกการแสดงบทบาท การพูดในการแสดงละคร
10. ประกวดสุนทรพจน์

วิธีการสอนทักษะการอ่าน

การอ่าน คือ กระบวนการรับสารโดยทางสายตาผ่านตัวหนังสือตามความมุ่งหมายของการอ่าน ซึ่งมีหลายประการ คือ

1. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ลักษณะของสารมีหลายประเภท คือ สารคดี บันเทิงคดี และกวีนิพนธ์ ซึ่งแยกสาขาออกเป็นสารคดีประเภทบทความเชิงสาระและปกิณกะ การเล่าเรื่อง ฯลฯ บันเทิงคดีประเภทนวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น ฯลฯ

2. อ่านเพื่อได้เนื้อหาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ การอ่านช่วยด้านการศึกษาค้นคว้าได้ข้อมูลที่ถูกต้องหลายด้าน นำแนวคิด เนื้อหา คติธรรม มาประกอบประสบการณ์ ทำให้เกิดความคิดเห็นกว้างไกล ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ที่เกิดการเรียนรู้ได้จากการอ่าน หนังสือจึงเป็นประสบการณ์รองอย่างหนึ่ง

3. เพื่อความเข้าใจตัวเองและผู้อื่น หนังสือทำให้มองเห็นปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาสะท้อนผลซึ่งเกิดจากจิตใจและสิ่งแวดล้อมประกอบกันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดเป็นเหตุของปัญหาขึ้นมา สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวหรือพฤติกรรมที่อ่านมาใช้กับหลักจิตวิทยา พิจารณาถึงเหตุและผลเกิดความเข้าใจอันดีต่อผู้อื่น

4. สร้างจินตนาการ หลุดพ้นจากความจริงที่กำลังเผชิญอยู่ชั่วขณะ หนังสือสามารถแก้ความทุกข์ได้ทำให้ผู้อื่นล้มสภาพที่เป็นอยู่ วาดภาพไปตามเรื่อง เช่น การอ่านนิทาน นวนิยาย การ์ตูน เป็นต้น

วิธีการสอนการอ่านในใจ

1. ระยะสายตาและลักษณะการอ่าน

นักเรียนควรจะนั่งเรียบร้อยแต่เป็นธรรมชาติ คือ ลำตัวตรงพอสบาย ระยะห่างของสายตาจากตัวหนังสือควรห่างกันอย่างน้อย 1 ฟุต วางหนังสือราบกับโต๊ะหรือยกขึ้นเล็กน้อยและไม่ต้องเคลื่อนไหวใบหน้าไปตามตัวอักษร

2. อัตราความเร็วในการอ่าน

นักเรียนจะอ่านช้าถ้าคำศัพท์ยากหรือเนื้อหาไม่มีความสนใจเรื่องที่อ่านน้อยตีความเรื่องที่อ่านไม่เข้าใจ ควรฝึกจับเวลากำหนดอัตราเร็วของตนเอง การอ่านที่เร็วผู้อ่านต้องรู้จักแบ่งการจับตา เก็บแต่ใจความสำคัญ ฝึกค้นใจความหลักซึ่งมักอยู่บรรทัดแรกหรือท้ายๆ ของย่อหน้า

การจัดกิจกรรมฝึกการอ่าน

ฝึกอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือ เอกสาร ฯลฯ แล้วทำงานต่อไปนี้

1. พุดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ
2. เขียนตีความหมายตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่อ่านโดยเขียนความหมายที่สำคัญได้อย่างน้อย 3-5 ข้อ ตามรายละเอียดของเนื้อหา
3. แบ่งกลุ่มให้อ่านเฉพาะตอนที่กำหนดแล้วอภิปรายร่วมกันเพื่อออกมารายงานหน้าชั้น
4. อ่านแล้วเขียนวิจารณ์เรื่องตามเกณฑ์การวิจารณ์หนังสือประเภทต่างๆ ได้
5. แบ่งกลุ่มอ่านแล้วแข่งขันกันสร้างคำถามหรือคำถามหรือหาคำตอบ
6. อ่านแล้ววาดภาพจากจินตนาการ

วิธีการสอนอ่านออกเสียง

1. ครูควรสอนคำศัพท์ให้เข้าใจเสียก่อนเพื่อจะเข้าใจความหมายโดยไม่ขัดจังหวะการอ่าน
2. ลักษณะท่าทาง การจับหนังสือ ระยะห่างจากสายตาถูกต้อง คือไม่ใกล้หรือห่างจนเห็นตัวอักษรไม่ถนัด สายตาไม่จับอยู่แต่ตัวหนังสือเท่านั้นเงยหน้ามองผู้ฟังบ้าง
3. จัดหาสื่อการเรียน ช่วยการสอนอ่าน ได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง การจัดห้องเรียน เช่น แบ่งกลุ่มฝึกการอ่าน อ่านหนังสือพิมพ์ อ่านรายงาน เป็นต้น
4. จัดกิจกรรมสนับสนุนการอ่าน เช่น อ่านผลงานการเขียน อ่านบทประพันธ์ที่ช่วยกันแต่ง ประกวดอ่านทำนองเสนาะ อ่านนิทานเพื่อทลายปัญหา
5. สังเกตความบกพร่องในการอ่านของนักเรียน เช่น ความไม่เชื่อมั่นในตนเอง ความประหม่า อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง สายตาไม่ดี ความเคยชินในการอ่านในท่าที่ผิด ฯลฯ เพื่อวิจารณ์แก้ไข

วิธีการสอนทักษะการเขียน

การเขียน คือ การเสนอแนวความคิดเห็นออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนย่อมมีเจตนาและข้อคิดเห็นในการเขียนเรื่องซึ่งผู้อ่านควรวิเคราะห์เรื่อง ค้นให้พบเจตนาและข้อคิดเห็นเหล่านั้น จึงสามารถรับสารจากผู้เขียนได้ กระบวนการเขียนมีขั้นตอนดังนี้

1. คิดจากข้อมูลและความรู้ สามารถบอกจุดสำคัญของเรื่องได้
2. จัดระเบียบความคิดให้เป็นลำดับตามเรื่องราว สถานที่ และเหตุผล
3. แสดงความคิดเห็นอย่างแจ่มแจ้ง เรียบเรียงถ้อยคำในประโยคถูกต้องตามหลักภาษา

และความนิยม เรียงกลุ่มคำและรูปประโยคถูกต้อง

ครูควรคำนึงถึงหลักสำคัญบางประการในการสอนทักษะการเขียนดังนี้

1. ก่อนลงมือสอนครูควรจะได้ทดสอบความพร้อมในการเขียนของนักเรียนด้วยข้อสอบมาตรฐานหรือข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นมา เพื่อเป็นการวัดความสามารถในการสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยชน์ และการเรียบเรียงข้อความเข้าด้วยกัน
2. ครูควรปลุกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการมีความสามารถในการเขียน พยายามชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีความสามารถดังกล่าวก็อาจยึดเป็นอาชีพได้ นอกจากนี้จะมีรายได้ดีแล้วก็มีเกียรติในสังคมด้วย
3. ครูควรให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ในการเขียนแต่ละครั้งอย่างชัดเจน พร้อมทั้งบอกประโยชน์ของการฝึกทักษะนั้น ๆ ด้วย และถ้าเป็นไปได้ควรให้นักเรียนร่วมตั้งวัตถุประสงค์ในการเขียนด้วย

4. การสอนทักษะการเขียนไม่ว่าจะเป็นการเขียนเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม ไม่ควรกำหนดหัวเรื่องให้ตายตัว นักเรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการเสนอหัวเรื่อง หรือมีโอกาสเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วย

5. การสอนทักษะการเขียนไม่ควรแยกออกมาจากทักษะอื่น ๆ ควรจะสอนให้สัมพันธ์กันไปกับวิชาอื่น ๆ เช่น สังคมศึกษา ศิลปะ เป็นต้น

6. เนื่องจากทักษะการเขียนมีลักษณะค่อนข้างซับซ้อน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจเกิดความท้อแท้และรู้สึกว่าจะไม่ค่อยจะประสบความสำเร็จในการเรียน ครูจึงควรพยายามใช้กลวิธีจูงใจและการเสริมกำลังใจหลาย ๆ รูปแบบและทำเป็นระยะ ๆ ตลอดเวลาที่ทำการสอน

7. ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลให้มาก การจัดกิจกรรม หรือการมอบหมายงานควรพิจารณาถึงความสามารถของนักเรียนแต่ละคน

8. เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นเรื่องค่อนข้างยากนักเรียนไม่ค่อยประสบความสำเร็จ ทำให้เกิดอาการท้อแท้เบื่อหน่าย ดังนั้น เนื้อหาหรือกิจกรรมต่าง ๆ และงานที่ครูมอบหมายให้ทำจึงควรมีระดับความยากง่าย ความสั้น ยาว และความสลับซับซ้อนแตกต่างกันไปในแต่ละครั้ง จะเป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จแม้ไม่มากแต่เป็นบางส่วนก็ยังดี

9. ครูควรพลิกแพลงการสอนทักษะโดยวิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อให้บรรยากาศในการเรียนการสอนน่าสนใจมีชีวิตชีวาทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียน

10. ครูควรจัดกิจกรรมประกอบการสอนหลาย ๆ ประเภท นักเรียนควรมีส่วนในการวางแผนเพราะเป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ตรงที่นักเรียนควรได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองให้มาก

11. ครูควรใช้สื่อการสอนช่วยเพราะนอกจากจะสร้างความสนใจและยังทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้เร็วและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

12. ครูควรมีจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมอย่างละเอียดเด่นชัด เพื่อช่วยเรื่องการนำเข้าสู่บทเรียน การดำเนินการสอน การจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ

13. ครูควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์และเขียนประเภทต่าง ๆ ด้วยเพื่อฝึกให้เขียนอย่างมีหลักเกณฑ์และประเมินผลง่าย

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. นำข่าวหนังสือพิมพ์มาย่อเรื่อง
2. ให้เขียนจดหมายเล่าเรื่องการท่องเที่ยวเดินทางจากประสบการณ์หรือสมมติเหตุการณ์อื่น ๆ
3. ให้เรียงความปากเปล่าและเขียนข้อความอย่างสม่ำเสมอ
4. ประกวดการเขียนตามโอกาสเหตุการณ์สำคัญ

5. จัดอภิปรายกลุ่ม กำหนดให้ผู้บันทึกรายงานการประชุมแล้วนำมารายงานหน้าชั้นเรียน

7.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นส่วนสนับสนุนในการใช้หลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ และส่งผลไปถึงตัวหลักสูตรว่าดีเหมาะสมเพียงใด ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

จินตนา ไบกาชฎี (2537: 11) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง วัสดุ หรือ เครื่องหมายที่จัดทำขึ้น ซึ่งมีข้อมูลเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อประสบการณ์เรียนรู้สำหรับนำไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนของครูและนักศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรกำหนด สื่อการเรียนการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหา เกิดทักษะกระบวนการและความรู้สึกนึกคิดต่างๆอันจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551: 16-19) จากกรวยประสบการณ์นี้ เอเดการ์ เดล ได้จำแนกสื่อการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภท

1. สื่อประเภทวัสดุ (Software) หมายถึง สื่อที่เก็บความรู้ที่อยู่ในตัวเองซึ่งจำแนกย่อยเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 วัสดุประเภทที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยอุปกรณ์อื่นช่วย เช่น แผนที่ ลูกโลก หุ่นจำลอง

1.2 วัสดุประเภทที่ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ด้วยตนเอง จำเป็นจะต้องอาศัยอุปกรณ์อื่นช่วย เช่น แผ่นเสียง ภาพยนตร์ สไลด์

2. สื่อประเภทอุปกรณ์ (Hardware)

หมายถึง สื่อที่เป็นตัวผ่านที่ทำให้ข้อมูลหรือความรู้ที่อยู่ในวัสดุสามารถถ่ายทอดออกมาใช้หรือเรียนรู้ได้ เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องฉายสไลด์

3. สื่อประเภทเทคนิคและวิธีการ (Techniques and Methods)

หมายถึง สื่อที่มีลักษณะเป็นแนวความคิดหรือรูปแบบขั้นตอนในการเรียนการสอนซึ่งไม่มีลักษณะเป็นวัสดุอุปกรณ์ แต่ก็สามารถใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นมาช่วยในการดำเนินงาน เช่น การจัดระบบการสอนแบบจุลภาค การสาธิต

ลักษณะของสื่อการเรียนรู้

ลักษณะของสื่อการเรียนรู้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวไว้ดังนี้

สื่อที่วัตถุประสงค์เพื่อการเรียนการสอนโดยตรงตามวัฒนธรรมการเรียนรู้ที่เคยมีมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์ หรือความคิดก็ตามถือเป็นสื่อการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับผู้เรียนได้เรียนรู้กับสิ่งนั้นๆ หรือนำสิ่งเหล่านั้นเข้ามาสู่การเรียนของเราหรือไม่ สื่อทั้งหมดอาจจำแนกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้

1. สื่อสิ่งพิมพ์ หมายถึง หนังสือและเอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ ซึ่งได้แสดงหรือจำแนกหรือเรียบเรียงสาระความรู้ต่างๆ โดยใช้หนังสือที่เป็นตัวเขียน หรือตัวพิมพ์เป็นสื่อเพื่อแสดงความหมายสื่อสิ่งพิมพ์มีหลายประเภท เช่น เอกสาร หนังสือ ตำรา หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร จุลสาร จดหมาย จดหมายเหตุ บันทึก รายงาน วิทยานิพนธ์

2. สื่อเทคโนโลยี หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ได้ผลิตขึ้นเพื่อใช้ควบคู่กับเครื่องมือไฮเทคทันสมัยหรือเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีใหม่ๆ สื่อการเรียนรู้ดังกล่าว เช่น แถบบันทึกเทปพร้อมเสียง (วีดิทัศน์) แถบบันทึกเสียง สไลด์ สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน นอกจากนี้ สื่อเทคโนโลยียังหมายถึงกระบวนการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อการเรียนการสอน การศึกษาผ่านดาวเทียม

3. สื่ออื่นๆ นอกจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อเทคโนโลยีแล้ว ยังมีสื่ออื่นๆ ที่ส่งเสริมการเรียนการสอน ซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสื่อ 2 ประเภทดังกล่าว เพราะสามารถอำนวยความสะดวกให้แก่ท้องถิ่นที่ขาดแคลนสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อเทคโนโลยี สื่อเหล่านี้อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

3.1 สื่อบุคคล หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านซึ่งสามารถทำหน้าที่ถ่ายทอดสาระความรู้ แนวคิด เจตคติและวิธีปฏิบัติตนไปสู่บุคคลอื่นสื่อบุคคลอาจเป็นบุคลากรภายนอกโรงเรียน เช่น บุคลากรในท้องถิ่นที่มีความชำนาญและเชี่ยวชาญในสาขาอาชีพต่างๆ

3.2 สื่อธรรมชาติละสื่อสิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือสภาพที่อยู่รอบตัวผู้เรียน เช่น พืชผัก ผลไม้ สัตว์ชนิดต่างๆ ปราณการณ์ แผ่นดินไหว สภาพดินฟ้าอากาศ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ แหล่งวิทยบริการหรือแหล่งการเรียนรู้ ห้องสมุด ชุมชน สังคม วัฒนธรรม ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นสื่อที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งค้นหาได้ไม่ยาก

3.3 สื่อกิจกรรม/ กระบวนการ หมายถึง กิจกรรมหรือกระบวนการที่ครูหรือผู้เรียนกำหนดขึ้นเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ ใช้ในการฝึกทักษะซึ่งต้องใช้กระบวนการคิด การปฏิบัติ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้ของผู้เรียน เช่น การแสดงละครบทบาท

สมมติ การสาธิต สถานการณ์จำลอง การจัดนิทรรศการ การไปทัศนศึกษาสถานที่ การทำโครงการ เกม เพลง การปฏิบัติตามใบงาน ฯลฯ

3.4 สื่อวัสดุ เครื่องมือและอุปกรณ์ หมายถึง วัสดุที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น หุ่นจำลอง แผนภูมิ แผนที่ ตาราง สถิติ กราฟ ฯลฯ นอกจากนี้ยังรวมถึงสื่อประเภทเครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติการปฏิบัติงานต่างๆ เช่น อุปกรณ์ทดลองวิทยาศาสตร์ เครื่องมือวิชาช่าง

สื่อต่างๆ ที่สถานศึกษาจัดทำหรือจัดหาให้เพื่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ต้องเชื่อมั่นได้ว่าให้สาระการเรียนรู้ที่ถูกต้อง มีความหมาย และเกี่ยวพันกับการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และมีคุณค่า ห้องสมุดหรือศูนย์สื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญมากที่เน้นผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ประโยชน์ของสื่อการเรียนรู้

สื่อกับผู้เรียนรู้

1. เป็นสิ่งที่ช่วยก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ยู่ยากซับซ้อนได้ง่ายขึ้นในระยะเวลาอันสั้น และสามารถช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

2. สื่อช่วยความกระตือรือร้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน เกิดความสนุกและไม่รู้สึกเบื่อหน่าย

3. การใช้สื่อจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกันและเกิดประสบการณ์เดียวกัน

4. ช่วยให้ผู้เรียนมีกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดีในระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับผู้สอนด้วย

5. ช่วยเสริมสร้างลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการใช้สื่อเหล่านั้น

6. ช่วยแก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยการใช้สื่อในการศึกษารายบุคคล

สื่อกับผู้สอน

1. การใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ประกอบการเรียนการสอน เป็นการช่วยให้บรรยากาศในการสอนน่าสนใจยิ่งขึ้น ทำให้ผู้สอนมีความสุขสนุกสนานในการสอนมากกว่าวิธีการที่เคยใช้ และเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้เพิ่มขึ้น

2. สื่อจะแบ่งเบาภาระให้ผู้สอนในด้านการเตรียมและผลิตวัสดุใหม่ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน ตลอดจนคิดค้นเทคนิควิธีการต่างๆ เพื่อให้การเรียนรู้ที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

3. เป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอในการเตรียมและผลิตวัสดุใหม่ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน ตลอดจนคิดค้นเทคนิควิธีการต่างๆ เพื่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

สื่อการเรียนรู้อาจมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อผู้สอนนำไปใช้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี ดังนั้นก่อนที่จะนำสื่อแต่ละอย่างไปใช้ ผู้สอนควรศึกษาถึงลักษณะและคุณสมบัติของสื่อการสอน ข้อดีและข้อจำกัดอันเกี่ยวกับสื่อและการใช้สื่อแต่ละอย่าง ตลอดจนการผลิตและการใช้สื่อให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การจัดกิจกรรมการสอนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้ทุกประการ

การใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

สายใจ อินทร์ทรัพย์และสุจิต เพียรชอบ (2536: 325 - 326) ผู้สอนภาษาไทยถ้ารู้จักการผลิตสื่อการสอนประเภทต่างๆ ได้จะทุนค่าใช้จ่าย ยิ่งถ้ารู้แหล่งที่จะบริการสื่อการสอนแล้วจะช่วยจัดการขาดแคลนอุปกรณ์ต่างๆ ได้มาก อาจมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ครูผู้สอนภาษาไทยควรเก็บรูปภาพ เพื่อทำภาพผนังเอาไว้ใช้สอน อาจเก็บจากปฏิทิน หนังสือพิมพ์ นิตยสารต่างๆ เอามาสะสมไว้ใช้ในโอกาสที่จำเป็น
2. บทความหนังสือพิมพ์ประจำวันที่เป็นประโยชน์ควรตัดเก็บไว้
3. ขอความร่วมมือจากครูศิลปะหรือวาดเขียนในการจัดทำสื่อประเภทภาพวาด ภาพถ่าย หรือหุ่นจำลอง
4. อาจร่วมมือกับบรรณารักษ์ จัดแนะนำวิธีการใช้ห้องสมุดจัดทำรายชื่อหนังสืออ่านเพิ่มเติม หนังสือประกอบการค้นคว้าทำรายงานให้ผู้เรียน
5. อาจฝึกให้ผู้เรียนรู้จักสะสมสื่อการสอนประเภทต่างๆ เช่น สมุดภาพ ภาพวาดหรือให้ร่วมมือกับครูศิลปะ ทำงานวาดเขียน ปั้นหุ่น ฯลฯ
6. อาจจัดทำป้ายนิเทศในห้องเรียน สำหรับติดภาพ ข้อความ บทความ คำขวัญ สุภาษิต บทร้อยกรอง ข่าวประจำวัน เป็นต้น
7. อาจขอขอยืมหรือขอสื่อการสอนการบริษัท องค์กร หรือสถาบันต่างๆ เช่น
 - 7.1 ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
 - 7.2 ศูนย์โสตทัศนอุปกรณ์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ
 - 7.3 สถานทูต สถานกงสุล
 - 7.4 สำนักข่าวของประเทศต่างๆ เช่น สำนักข่าวสารอเมริกา สำนักข่าวสารญี่ปุ่น สำนักเผยแพร่วัฒนธรรมอิหร่าน ฯลฯ
 - 7.5 องค์กรต่างๆ ระหว่างประเทศ เช่น UNESCO, UNICEF

- 7.6 หอสมุดแห่งชาติ หรือห้องสมุดของหน่วยงานต่างๆ
- 7.7 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรม กอง จังหวัดและภาค
- 7.8 บริษัท ห้างร้าน ธนาคาร เช่น ESSO, SHELL ธนาคารศรีนคร
- 7.9 แหล่งวิชาการอื่น เช่น วัดหรือบ้านเอกชน ฯลฯ
8. ในต่างจังหวัดอาจจะแลกเปลี่ยนสื่อการสอนกันระหว่างโรงเรียน
9. อาจติดต่อขอสื่อการสอนที่ผลิตฝึกสอนจากสถาบันผลิตครูทำขึ้นเพื่อใช้สอน
10. อาจนำสื่อมวลชน (หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ) มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากที่สุด

สรุปได้ว่า สื่อการสอนเป็นตัวกลางที่จะช่วยนำความรู้ไปสู่ผู้เรียน ทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์ ประเภทสื่อการเรียนการสอนได้แก่ สื่อที่เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ สื่อที่เป็นวัสดุ และสื่อที่เป็นเทคนิคหรือวิธีการสอนแบบต่างๆ

7.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล

ความหมาย การวัดผล (Measurement) หมายถึง วิธีการใช้เครื่องมือวัดอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อศึกษา ค้นหาหรือตรวจสอบคุณลักษณะของบุคคล ผลงาน หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหมายแทนพฤติกรรมหรือคุณลักษณะของสิ่งของหรือบุคคลที่ต้องการศึกษา เช่น ไม้มัดร ตาชั่ง การสังเกต สัมภาษณ์ แบบทดสอบ แบบสอบถาม เป็นต้น (สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ 2547: 80-81)อ้างมาจาก(ภัทรา นิคมานนท์)

ดารกา วรรณวนิช (2549: 402) การประเมิน(Evaluation) จะหมายถึง การตีค่าหรือการให้ความหมายของผลการวัด เช่น การตีค่าคะแนน ที่วัดได้ออกมาเป็นระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการตีค่าน้ำหนักละส่วนสูงที่วัดได้ออกมาเป็นระดับความสมบูรณ์ของสุขภาพ เป็นต้น ดังนั้น “การประเมินผล” จึงเป็นการใช้ผลจากการวัดมาสู่การพิจารณาเพื่อตีค่าผลการวัด (evaluation = measurement + value judgment) ซึ่งโดยทั่วไป ครูผู้สอนจำเป็นต้องดำเนินการประเมินอย่างน้อย 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การประเมินผลย่อยเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (formative evaluation)

การประเมินผลนี้ ผู้สอนทำเป็นระยะๆเพื่อที่จะดูว่าผู้เรียนมีอุปสรรคข้อขัดข้อง ข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในบทย่อยๆ ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกต่อกระบวนการในการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการใช้สื่อและตัวผู้สอนล้วนเป็นข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการแก้ไข ปรับปรุงการเรียนการสอนของตน และประโยชน์ต่อการช่วยเหลือผู้เรียนและช่วยแก้ไขปัญหากการเรียนรู้อของผู้เรียน ตั้งแต่อยู่ในระดับเริ่มต้น

2. การประเมินผลรวมเพื่อตัดสินใจ (summative evaluation)

การประเมินผลนี้เป็นการประเมินเพื่อวัตถุประสงค์ในการตัดสินผล เช่น การประเมินผลปลายปีเพื่อเลื่อนชั้น การประเมินผลให้ระดับคะแนนรายวิชาเมื่อเรียนจบ เป็นต้น การประเมินผลนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบระดับความสำเร็จในการเรียนรู้ของตนเอง

สุรพันธ์ ต้นศรีวงศ์ (2538: 280) การวัดผลการเรียนเป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน เพื่อตรวจสอบดูว่าหลังจากที่นักเรียนเรียนไปแล้ว เขาสัมฤทธิ์ผลในสิ่งที่เรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด ซึ่งการรวบรวมข้อมูลนี้จำเป็นต้องใช้เครื่องมือหลายๆชนิดมาช่วย เช่น แบบทดสอบ การสังเกต เป็นต้น

การวัดผลการเรียน ควรวัดให้ครอบคลุมสมรรถภาพของผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย
2. ด้านเจตพิสัย
3. ด้านทักษะพิสัย

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535: 203) ได้สรุปเทคนิคการวัดและประเมินผลไว้ดังนี้

1. เทคนิคการสังเกต การสังเกตที่ดี มีดังต่อไปนี้
 - 1.1 ควรสังเกตเฉพาะเป็นเรื่อง ๆ ที่ต้องการเท่านั้น
 - 1.2 ต้องมีเกณฑ์ในการสังเกต
 - 1.3 ต้องสังเกตด้วยความละเอียดรอบคอบ
 - 1.4 มีการจดบันทึกข้อมูล
 - 1.5 ควรใช้เครื่องมือประกอบการสังเกต
2. เทคนิคการตรวจผลงาน การตรวจสอบผลงานมีเทคนิคดังนี้
 - 2.1 วิธีจัดอันดับคุณภาพ โดยอาจเรียงจากผลงานที่ดีที่สุดของนักเรียน จนถึงผลงานที่อ่อนสุดที่สุด
 - 2.2 วิธีจัดอันดับคุณภาพ โดยใช้วิธีแรกคือจัดเรียงลำดับก่อน แล้วจึงแปลงอันดับให้เป็นตำแหน่งร้อยละ
3. เทคนิคในการสัมภาษณ์ เป็นการถามด้วยปากเปล่า มีเทคนิควิธีดังนี้
 - 3.1 มีการตั้งจุดมุ่งหมายในการสัมภาษณ์
 - 3.2 การเตรียมคำถามในเรื่องที่ถาม
 - 3.3 สร้างบรรยากาศให้มีความรู้สึกที่นักเรียนอยากตอบ
 - 3.4 ให้เวลาคิดและกระตุ้นให้เกิดความคิดแล้วจึงตอบ
 - 3.5 ควรมีการสัมภาษณ์แบบต่อเนื่อง

3.6 ควรมีการเก็บบันทึกการสัมภาษณ์ทุกครั้ง

4. เทคนิคการทดสอบด้วยข้อเขียน แบบทดสอบข้อเขียนเป็นการวัดผลนักเรียนโดยให้นักเรียนตอบลงในกระดาษคำตอบเป็นหลัก เทคนิควิธีการให้แบบทดสอบด้วยข้อเขียน มีดังนี้

4.1 ควรจัดให้มีการทดสอบทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและภายหลังการเรียน

4.2 แบบทดสอบข้อเขียนใช้ในการวัดความรู้ ความเข้าใจ ได้มากกว่าการวัดทักษะปฏิบัติและเจตคติ

4.3 การทดสอบด้วยข้อเขียน ควรมีหลายลักษณะ ทั้งอัตนัยและปรนัย

กรมวิชาการ (2542: 11) ได้ให้ความหมายการประเมินผลสภาพจริง หมายถึง กระบวนการสังเกต การบันทึก และรวบรวมข้อมูลจากงานและวิธีการที่นักเรียนทำ เพื่อเป็นพื้นฐานของการตัดสินใจในการศึกษาถึงผลกระทบต่อเด็กเหล่านั้น การประเมินผลจากสภาพจริงจึงไม่เน้นการประเมินเฉพาะทักษะพื้นฐาน แต่จะเน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อนในการทำงานของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหา และการแสดงออกที่เกิดจากการปฏิบัติในสภาพจริงในการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้ค้นพบและผู้ผลิตความรู้ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง รวมทั้งเน้นการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อสนองจุดประสงค์ของหลักสูตรและความต้องการของสังคม

การประเมินผลจำแนกตามจุดประสงค์ของการประเมินได้ 4 ชนิด

1. การประเมินผลก่อนเรียน (Placement Test) เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียนที่จำเป็นในการเรียนต่อไป ผลการประเมินสามารถนำไปกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนให้อยู่ในระดับที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ หรือนำไปใช้ในการปรับพื้นฐานความรู้เดิมได้มั่นคงขึ้น และเป็นการตรวจสอบว่าจุดประสงค์ใดที่ผู้เรียนรู้อแล้วจะได้ตัดออกไปหรือใช้เป็นข้อมูลในการจัดกลุ่มผู้เรียนและใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการเรียนรู้

2. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงผลการเรียน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินในระหว่างที่มีการเรียนการสอนอยู่ เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนและตรวจสอบประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอน

3. การประเมินผลเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง (Diagnostic Evaluation) เป็นการประเมินที่ครูผู้สอนกับนักเรียนที่มีปัญหาทางวิชาการ เพื่อหาจุดบกพร่องของเด็กและหาสาเหตุของปัญหา ทำให้การสอนของครูมีทิศทางที่ชัดเจนขึ้น

4. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละระยะ เช่น เมื่อสิ้นเทอม กลางเทอม และสิ้นปี เป็นต้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2543: 210-211) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการประเมินผลตามสภาพจริงได้สรุปไว้ดังนี้

1. เป็นการประเมินที่กระทำไปพร้อมๆกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งสามารถกระทำได้ตลอดเวลา ทุกสถานการณ์ ทั้งที่โรงเรียน บ้านและชุมชน
2. เป็นการประเมินที่ยึดพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้เรียนที่แสดงออกมาจริงๆ
3. เน้นการพัฒนาผู้เรียนอย่างเด่นชัดและให้ความสำคัญในการพัฒนาจุดเด่นของผู้เรียน
4. เน้นการประเมินตนเองของผู้เรียน
5. ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสถานการณ์ที่เป็นชีวิตจริง รวมทั้งการเชื่อมโยงการเรียนรู้ไปสู่ชีวิตจริง

6. ใช้ข้อมูลที่หลากหลาย มีการเก็บข้อมูลระหว่างการปฏิบัติในทุกด้าน ทั้งที่โรงเรียน บ้าน และชุมชนอย่างต่อเนื่อง

7. เน้นคุณภาพของผลงานที่ผู้เรียนสร้างขึ้น ซึ่งเป็นผลจากการบูรณาการความรู้ความสามารถหลายๆด้านของผู้เรียน

8. เน้นการวัดความสามารถในการคิดระดับสูง (ทักษะการคิดที่ซับซ้อน) เช่นการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ เป็นต้น

9. ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์เชิงบวก มีการชื่นชม ส่งเสริม และอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ และผู้เรียนได้เรียนอย่างมีความสุข

10. เน้นการมีส่วนร่วมระหว่างผู้เรียน ครู ผู้ปกครอง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดแนวทางและหลักการวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด ดังนี้

1. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ต้องควบคู่กับการเรียนการสอน ครูจะต้องทำหน้าที่ถักทอการสอบและการสอนเป็นเนื้อหาเดียวกันในกระบวนการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องทำการประเมินผลอย่างต่อเนื่องทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเสร็จสิ้นการเรียน

2. การวัดและประเมินผลการเรียน เน้นการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนมากกว่าเพื่อชี้ขาดว่าผู้เรียนจะเป็นอย่างไร การจะใช้ผลการวัดเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้ดี ครูต้องทำหน้าที่สอบวัดเอง และต้องนำคำตอบที่ผิดของผู้เรียนมาเป็นคำถามใหม่ เพื่อพัฒนาผู้เรียนต่อไป

3. การวัดประเมินผลการเรียน ต้องครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะพัฒนาการของผู้เรียน และคุณธรรม เด็กไทยยุคใหม่ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ต้องมีคุณลักษณะ เก่ง ดี มีสุข สามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

4. การวัดและประเมินผลการเรียน ต้องใช้วิธีการหลากหลาย เครื่องมือวัดผลไม่ควรเป็นแบบทดสอบอย่างเดียว แต่ควรใช้ให้เหมาะกับสิ่งที่จะวัดผลอาจได้แก่ แบบทดสอบ การสังเกต พฤติกรรม การสัมภาษณ์ แฟ้มสะสมงาน หรือผลงานของผู้เรียน เป็นต้น

5. ตามมาตรา 22 ถือว่าในการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด การเรียนการสอนจึงต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้คิดเป็น ทำเป็นและพัฒนาตามธรรมชาติของผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ การประเมินผลการเรียนที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางจะให้ความสำคัญแก่ผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลตนเอง ประเมินผลเพื่อน หรือให้เพื่อนประเมินผู้เรียน

6. ระบบการวัดผลและประเมินผลการเรียน ต้องมีความเที่ยงตรง โปร่งใส สามารถตรวจสอบความถูกต้อง ฉะนั้นหลักฐานที่เป็นผลงานที่แสดงศักยภาพของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประเมิน

หลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทย (การวัดผลและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ 2544: 52 – 54)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลักสูตรแกนกลางสำหรับจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งสติปัญญา ความรู้ ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และคุณธรรม จริยธรรมในการดำเนินชีวิต มีค่านิยมที่ดี สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และเน้นการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่นำไปสู่การพัฒนาคนและการดำรงชีวิตในสังคม มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและการส่งเสริม ภูมิปัญญาไทย ภาษาไทยไม่เพียงแต่เป็นภาษาประจำชาติซึ่งคนไทยทุกคนพึงต้องรักษาและสืบสานให้คงอยู่ตลอดไปเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในชาติที่จะต้องใช้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน เกิดความร่วมมือกันในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการดำรงชีวิตให้มีความสุขใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยในฐานะเป็นวัฒนธรรมของชาติ

การวัดและประเมินผลการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนจะต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งต้องดำเนินการควบคู่กันไป เป็นการบูรณาการหรือประสมประสานการวัดและประเมินผลกับการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนซึ่งเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการประเมินผลจะมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการเรียนรู้ผลทางตรง ก็คือจะให้ข้อมูลย้อนกลับที่จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ส่วนผลทางอ้อมคือ การประเมินผลจะเป็นตัวชี้้นำการพัฒนาการเรียนการสอน ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจึงสามารถนำผลการประเมินทั้ง 2 ลักษณะมาใช้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต่อการจัดการศึกษาของสถานศึกษาและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 22 ซึ่งระบุการจัดการศึกษาที่ยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาให้เต็มศักยภาพ

ดังนั้นหากมุ่งพัฒนาการเรียนของผู้เรียน การวัดและประเมินผู้เรียนทั้งระหว่างการเรียนการสอน และ หลังการเรียนการสอนเพื่อตัดสินผลการเรียน จะต้องกำหนดภาระงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ผู้สอน จะต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงและผู้เรียนในฐานะผู้ถูกประเมินจะ เตรียมและฝึกฝนตนเอง เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานนั้นได้จริงด้วยเช่นกัน

การวัดผลและประเมินการเรียนรู้ด้านภาษา เป็นงานที่ต้องการความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษา ดังนั้นผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยจำเป็นต้องเข้าใจ หลักการของการเรียนรู้ภาษาเพื่อเป็นพื้นฐานการดำเนินงานดังนี้

1. ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน มีความสำคัญ เท่า ๆ กัน และทักษะเหล่านี้จะบูรณาการกันในการเรียนการสอนจะไม่แยกฝึกทักษะทีละอย่างจะต้อง ฝึกทักษะไปพร้อม ๆ กันและทักษะทางภาษาด้านหนึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา ด้าน อื่น ๆ ด้วย

2. ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาพร้อมกับการพัฒนาความคิด เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด ผู้ที่มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษา มีประมวลคำมากจะ ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดด้วย ขณะเดียวกันการเรียนภาษาจะเรียนร่วมกันกับผู้อื่น มีการติดต่อสื่อสาร ใช้ภาษาในการติดต่อกับเพื่อนจึงเป็นการฝึกทักษะทางสังคมด้วย เมื่อผู้เรียนได้ใช้ ภาษาในสถานการณ์จริงทั้งในบริบททางวิชาการในห้องเรียนและในชุมชน จะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา และได้ฝึกทักษะทางสังคมในสถานการณ์จริง

3. ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้องด้วยการฝึกการใช้ภาษา มิใช่เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาเพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาจะต้องเรียนรู้ไวยากรณ์หรือหลักภาษา การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการฝึกฝนการเขียน และ พัฒนาทักษะทางภาษาของตน

4. ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด หลักสูตรจะต้องให้ความสำคัญและ ให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าของเชื้อชาติ จัดกิจกรรมภูมิหลังของภาษาและการใช้ภาษาถิ่นของ ผู้เรียน และสามารถเรียนภาษาไทยด้วยความสุข

5. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะต้องใช้ภาษาไทยเป็น เครื่องมือการแสวงหาความรู้ ใช้ภาษาในการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การอภิปราย การเขียน รายงาน การเขียนโครงการ การตอบคำถาม การตอบข้อทดสอบ ดังนั้น ครูทุกคนไม่ว่าจะสอนวิชาใดก็ตามจะต้องใช้ภาษาไทยที่เป็นแบบแผนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน ตลอดจนต้องตรวจสอบและสอนการใช้ภาษา แก่ผู้เรียนด้วยเสมอ

ดังนั้น ผู้ดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยจะต้องยึดหลักการวัดและประเมินผลที่ถูกต้อง นั่นคือจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าต้องการสิ่งใดทักษะใดจะวัดและประเมินผลจากส่วนไหนใช้เครื่องมือชนิดใดและจะสรุปผลหรือประเมินผลการเรียนรู้จากการวัดอย่างไร ซึ่งในการประเมินผลการเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงหลักสามประการ คือ

ประการแรก : การประเมินผลในชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพจะต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

การประเมินผลในชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพจะต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของการประเมินในชั้นเรียน คือ การได้ข้อมูลเพื่อพัฒนาการเรียนของผู้เรียนและข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาการสอน แนวคิดนี้ชี้ให้เห็นว่าการประเมินผลจะต้องอยู่ในกระบวนการดำเนินงาน มิใช่เหตุการณ์เกิดขึ้นเพียง ครั้งเดียวแล้วสรุปผลการเรียนการสอนหรือประเมินผลตอนจบบทเรียน ผู้สอนจะต้องประเมินผลการเรียนรู้ตั้งแต่เริ่มต้นบทเรียนเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน โดยประเมินอย่างสม่ำเสมอตลอดการสอนแต่ละหน่วย เพื่อให้ได้ข้อมูลมาปรับปรุงการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนผลการประเมิน จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอนและระดับการเรียนรู้ของนักเรียน

ในกระบวนการประเมิน ผู้สอนต้องตั้งเกณฑ์ไว้ล่วงหน้าเพื่อรองรับทั้งการสอนและการประเมินและต้องอธิบายเกณฑ์ที่ต้องการให้ผู้เรียนทราบ แจ้งผลการประเมินให้ผู้เรียนทราบอย่างสม่ำเสมอ เพื่อผู้เรียนจะได้พัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายตามเกณฑ์ หรือใช้เกณฑ์ในการประเมินตนเอง

ประการที่สอง : การประเมินจะต้องใช้ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

การประเมินผลในชั้นเรียนที่ดีจะต้องได้จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ การวัดเพียงครั้งเดียวจะให้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเป็นข้อมูลของผู้เรียนเพียงเวลานั้นเท่านั้น การใช้ข้อมูลจากหลายแหล่งที่ได้มาด้วยวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัดและสภาพที่เป็นจริง มีความสำคัญต่อการตัดสินใจโดยรวม เช่น การให้ระดับผลการเรียนหรือการเลื่อนระดับ ซึ่งในประเด็นนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 26 ที่กำหนดให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากผลการประเมินด้วยวิธีการต่าง ๆ และสอดคล้องกับหลักการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเช่นกัน

ประการที่สาม : การประเมินจะต้องมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และยุติธรรม

ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น เป็นคุณสมบัติสำคัญของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ความเที่ยงตรงของเครื่องมือเป็นผลจากใช้เครื่องมือวัดที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัด เช่น ผู้สอนต้องการวัดความสามารถในการค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องติดตามสังเกตการใช้แหล่งความรู้เพื่อการค้นคว้าข้อมูลในสภาพที่เป็นจริงของผู้เรียน มิใช่การ

ให้ผู้เรียนสอบโดยการเขียนตอบ เพื่อแสดงความรู้เกี่ยวกับการค้นคว้าข้อมูลจากห้องสมุด เพราะถือว่าเป็นวิธีการโดยอ้อมที่ไม่เที่ยงตรง และไม่สามารถสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้เพียงพอ

สำหรับคุณสมบัติด้านความเชื่อมั่นเชื่อถือได้ของข้อมูลนั้น หมายถึง ความเชื่อถือได้และความคงเส้นคงวาของผลการประเมินที่ได้ หากการประเมินผู้เรียนคนเดียวกันด้วยเครื่องมือเดียวกัน แต่ให้ผลการประเมินที่แตกต่างกันคำถามที่จะถูกถามก็คือเครื่องมือมีความเชื่อถือได้เพียงใด การกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจนจะช่วยให้ผลการประเมินมีความเชื่อถือได้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการประเมิน โดยผู้ประเมินคนเดียวหรือหลายคน

ความยุติธรรม หมายถึง การให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสแสดงสิ่งที่เขารู้และสามารถทำได้ กรณีผู้สอนประเมินสิ่งที่ไม่เคยสอนหรือใช้วิธีการประเมินที่ไม่สอดคล้องกับการสอน เช่น ถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในขณะที่การจัดกิจกรรมการสอนเน้นการหาเหตุผล และการแก้ปัญหา ถือเป็น การประเมินที่ไม่ยุติธรรม ความรู้สึกส่วนตัวของผู้สอนเกี่ยวกับผู้เรียน มีอิทธิพลต่อการประเมินผู้เรียน และสามารถนำไปสู่ความเป็นธรรมต่อผู้เรียนได้ซึ่งผู้สอนพึงระมัดระวังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องเชื่อมโยงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ตนศึกษากับสภาพที่เป็นจริง และสามารถนำไปสู่การเรียนรู้การประยุกต์ใช้ความรู้กับการดำรงชีวิตประจำวันได้โดยง่าย

การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนด้วยวิธีการที่สอดคล้องสัมพันธ์กับกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว จะทำให้สามารถประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ผลการเรียนรู้ได้อย่างแม่นยำและยุติธรรม

การประเมินผลวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 (คู่มือครูวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2545: 17)

หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในการวัดผลและการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา โดยแบ่งแยกคะแนนแต่ละส่วนจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน เป็นอัตราคะแนนกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียน คือ อัตราส่วน 70 : 30

1. คะแนนระหว่างภาคเรียน	70%
1) จิตพิสัย	20%
2) แฟ้มสะสมงาน	10%
3) ภาระงาน	40%

2. คะแนนสอบปลายภาค

30%

ระดับผลการเรียนรู้

80 - 100	คะแนน	ระดับ	4.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม
75 - 79	คะแนน	ระดับ	3.5	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
70 - 74	คะแนน	ระดับ	3.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
65 - 69	คะแนน	ระดับ	2.5	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้
60 - 64	คะแนน	ระดับ	2.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้
55 - 59	คะแนน	ระดับ	1.5	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อน
50 - 54	คะแนน	ระดับ	1.0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก
0 - 49	คะแนน	ระดับ	0	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ

การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้าน

1. ความมีมนุษยสัมพันธ์
2. ความมีวินัย
3. ความรับผิดชอบ
4. ความซื่อสัตย์สุจริต
5. ความเชื่อมั่นในตนเอง
6. ความสนใจใฝ่รู้
7. ความรักสามัคคี
8. ความกตัญญูกตเวที
9. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
10. การพึ่งตนเอง

วิธีการประเมิน

1. การสังเกต
2. มอบหมายงานเป็นกลุ่ม
3. ตรวจใบงาน
4. ตรวจภาระงาน
5. ตรวจแบบฝึกหัด
6. ทดสอบ

การนับเวลาเรียนเต็มของแต่ละวิชาให้ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในหลักสูตร การนับเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนเต็ม นักเรียนที่ขาดเรียนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 เกิน 20 % (จำนวน 7 คาบ) จะได้ผลการเรียน ขร (ขาดเรียน) นักเรียนต้องลงทะเบียนเรียนวิชานั้นใหม่ในภาคเรียนที่เปิดทำการสอน

สรุปได้ว่าการวัดผลและประเมินผลคือกระบวนการผู้สอนนำผลที่ได้จากการทดสอบหรือวัดผลมาสรุปตีค่าคุณภาพอย่างมีหลักเกณฑ์ ซึ่งการวัดผลและประเมินผลจะมีประโยชน์ทั้งกับตัวผู้เรียนและครอบครัวในทุกด้านนั้น ครูและผู้เรียนจะต้องร่วมกันประเมินผลตามสภาพที่แท้จริง ดังนั้นการประเมินผลจึงต้องมีหลากหลายรูปแบบ และเน้นการประเมินพัฒนาการ และกระบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

8.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน มีผู้ศึกษา ดังนี้

มาลี ทักษะกรวงศ์. (2541: 117) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อการสอนอาชีพศึกษาทวิภาคีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเทคนิค นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นกับการเรียนการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีสาขาวิชาแตกต่างกันมีความคิดเห็นกับการเรียนการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นกับการเรียนการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีรายได้แตกต่างกันมีความคิดเห็นกับการเรียนการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีระยะเวลาทำงานในสถานประกอบการแตกต่างกันมีความคิดเห็นกับการเรียนการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีลักษณะการจบ ม.3 แตกต่างกันมีความคิดเห็นกับการเรียนการสอนอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กิ่งแก้ว เขี่ยมแจ่ม. (2542: 70) ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี วิทยาลัยเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนว่ามีความเหมาะสมมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี (บัญชีทั่วไป) และสาขาวิชาการจัดการ(การจัดการทั่วไป) มีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้านว่ามีความเหมาะสมมากกว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

ระวีวรรณ อยู่สำราญ. (2545: 68) ได้ศึกษา ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพลศึกษาการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผลการวิจัย พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

รุจิณา ศรีสวรรณ. (2545: 62) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนสาขาวิชาการขายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพลศึกษาการเพชรบุรี พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนทั้ง 6 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่เรียนระดับชั้นต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนทั้ง 6 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนทั้ง 6 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนทั้ง 6 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สิริพร หอมดี. (2545: 71) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนนิ ชาบัญญัติของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพลศึกษาการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนนิชาบัญญัติว่ามีความเหมาะสมโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนนิชาบัญญัติว่ามีความเหมาะสมโดยรวมแตกต่างกัน

อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาวิชาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพ็ชรรัตน์ ขวัญสังข์.(2546: 93) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการเซตุน พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดต่างกันโดยรวมและรายด้านอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านเนื้อหาหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีกลุ่มวิชาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดต่างกันโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ากลุ่มวิชาการขายและกลุ่มวิชาการบัญชีมีความคิดเห็นแตกต่างกันในด้านเนื้อหาหลักสูตรและด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดต่างกันโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีประสบการณ์คอมพิวเตอร์แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดต่างกันโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เรณู สัจจะเวท.(2546: 73) ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น ประเภทวิชาพณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง นักศึกษาที่มีอายุ อาชีพและรอบการเรียนรู้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาพณิชยกรรม โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาที่มีความรู้เดิมต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาพณิชยกรรม โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนสถานศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาพณิชยกรรม โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่เรียนจำนวนชั่วโมงต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาพณิชยกรรม โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จันทิมา บุญพูน.(2547: 62) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพมหานครวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก นักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอนและ

ด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านหลักสูตรและด้านวิธีสอน นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ดวงดี ศรีสม. (2549: 70) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี มีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทยด้านเนื้อหาและหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีสาขาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีความสนใจและไม่สนใจมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการวัดผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านเนื้อหาหลักสูตรด้านวิธีการสอน ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นงลักษณ์ ตระกุลวงศ์. (2549: 96) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน สาขางานการบัญชี ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดผลและประเมินผลและด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยรวมและทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน สาขางานการบัญชี โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านเนื้อหาวิชาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เบญญา เวียงหุทัย. (2551: 65) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่มีผู้ปกครองอาชีพต่างกันที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจ โดยรวมและรายด้านกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพนักธุรกิจ - ค้าขาย - รับจ้างมากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจและนักเรียนที่มีผู้ปกครองรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจ

โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน ด้านการประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่มีความสนใจในการประกอบอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่สนใจประกอบอาชีพทางธุรกิจมีความคิดเห็นว่าการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจเหมาะสมมากกว่านักเรียนที่สนใจประกอบอาชีพที่ไม่ใช่ธุรกิจ

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เฮลท์ และแพทริซี. (สมคะเน คำจูน. 2528: 30; อ้างอิงจาก Health; & Perty. 1982: 26) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลา จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการอาจารย์ผู้สอนที่มีความกระตือรือร้น มีความรู้ดี ต้องการเรียนเนื้อหาวิชาที่น่าสนใจมีประโยชน์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิชาชีพได้อย่างดี

โรไมน์ (อุมาพร สกลรักษ์.2543: 30 ; อ้างอิงจาก Romine. 1974: 136) ได้ศึกษาบรรยากาศที่เกี่ยวกับการสอน ที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้ดีขึ้น โดยสำรวจความคิดเห็นจากอาจารย์คณะต่าง ๆ และนักศึกษามหาวิทยาลัยโคโรลาโด สหรัฐอเมริกา บรรยากาศที่จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ คือ

1. บุคลิกภาพของครู เป็นผู้กระฉับกระเฉง มีอารมณ์ขัน มีความกระตือรือร้น สนใจในวิชาที่ตนสอน
2. ด้านการจัดเตรียมการสอน มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจวิชาที่ตนสอน
3. ด้านการสอน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน มิใช่เป็นเพียงผู้ฟัง
4. ด้านเนื้อหา ครูต้องพูดชัดเจนใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิด
5. ด้านการประเมินผล การใช้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางการเรียนต้องมีการทดสอบหรือรายงาน เมื่อประเมินผลแล้วต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบ และให้รู้สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นด้วย
6. ด้านช่วยเหลือนักเรียนเพิ่มเติม มีการจัดเวลาเพื่อสอนนักเรียนเป็นกลุ่มพิเศษ (กองการศึกษาสงเคราะห์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 31; อ้างอิงจาก Christine Ward. 2000: 4-8) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางว่า เด็กทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ได้โดยธรรมชาติ ประสบการณ์ทั้งหมดของเด็กจะถูกนำเข้าสู่กระบวนการทางสมองโดยอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นเด็กแต่ละคนมีวิธีการในการทำงานหรือการเรียนรู้ไม่เหมือนกัน แต่เด็กจะเรียนรู้ได้ผลดีที่สุด เมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ปราศจากการขู่เข็ญบังคับ และ

เด็กสามารถที่จะเรียนเนื้อหาในหลักสูตรได้ทุกคน หากหลักสูตรนั้นตรงกับความถนัดของเด็กและครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ คือ ครูต้องมีความรู้ ความเข้าใจของวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้มีลักษณะจูงใจ เกิดความสนใจใฝ่รู้

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่นำเสนอข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนประกอบด้วย เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ให้ดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชา
พาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม 4 สาขางาน คือ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชี สาขา
งานการขาย สาขางานการเลขานุการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา จากการเปิดตารางขนาดของ
กลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาค่าเฉลี่ยของประชากรที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ค่าความคลาดเคลื่อน
 $\pm 5\%$ (ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ.2537: 106) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 255 คน แล้วทำการสุ่ม
ตัวอย่างด้วยวิธีแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามตัวแปรสาขางาน ดังแสดงตาม
ตาราง

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักเรียน จำแนกตามสาขางาน

สาขางาน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	241	99
การบัญชี	200	82
การขาย	110	45
การเลขานุการ	70	29
รวม	621	255

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) ได้แก่ เพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังในอาชีพ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

คำถามแต่ละข้อมีค่าระดับความคิดเห็นให้เลือกตอบ 5 ระดับ

เห็นด้วยในระดับมากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
เห็นด้วยในระดับมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
เห็นด้วยในระดับปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
เห็นด้วยในระดับน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยรายละเอียดข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ที่เป็นแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่จะศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางและขอบเขตในการออกแบบสอบถามตามหัวข้อที่กำหนดและเลือกรูปแบบที่เหมาะสมที่จะเก็บข้อมูลตามความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

2. ศึกษาวิธีเขียน สอบถามและสัมภาษณ์นักเรียน เพื่อรวบรวมข้อมูลเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ใน 4 ด้าน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล

3. สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ใน 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหาวิชา จำนวน 14 ข้อ ด้านการจัดการเรียนรู้ 17 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอน 8 ข้อ และด้านการวัดผลและประเมินผล 12 ข้อ รวมทั้งสิ้น 51 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาครอบคลุมความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ทั้ง 4 ด้าน

4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบ แก้ไข จากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพิศ ลิ้มไทย, อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์, อาจารย์ศศิมา กานะคามิน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา(Content Validity)เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความชัดเจนของภาษา โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความนั้นไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด

จากการบันทึกผลคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เลือกข้อคำถามที่มีค่าเท่ากับ 0.66 – 1.00 ได้ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 51 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์ 2 ข้อ

6. นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง แล้วนำมาแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนไปทดลองใช้

7. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทราที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นักเรียนตอบแบบสอบถามสมบูรณ์ครบถ้วนทั้งฉบับ จำนวน 30 คน แล้วนำผลที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา(Alpha - Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.9159

8. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ในเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้

2. นำแบบสอบถามพร้อมหนังสือแนะนำตัว เพื่อไปเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม 4 สาขางาน คือ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การบัญชี การขายและการเลขานุการ โดยผู้วิจัยได้ชี้แจงนักเรียนเพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถามก่อน จากนั้นควบคุมติดตามเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในวันที่ 1-2 กันยายน 2553 จำนวน 255 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 255 ฉบับมีความสมบูรณ์ทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นนำข้อมูลของแบบสอบถามแต่ละชุดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถาม ที่ได้รับทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยคำนวณหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ที่เป็นตัวแปร 4 ด้าน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวม รายด้านและรายข้อ โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย () และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Devition) จากแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยมีการแปลความหมายของระดับความคิดเห็น ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

3. วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามตัวแปรอิสระ คือ เพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการใช้การทดสอบค่า (t-test)

4. วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 จำแนกตามตัวแปร คือ สาขางานและความคาดหวังในอาชีพ เป็นการทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้ LSD (Least Significant Difference)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพื้นฐานได้แก่

5.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

5.1.2 ค่าเฉลี่ยโดยใช้สูตร (Mean) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546 : 35)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 65)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละระดับยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

5.2 สถิติวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

5.2.1 หาความสอดคล้องระหว่างข้อความกับสิ่งที่ต้องการวัด โดยใช้สูตร

(บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2549: 1)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็น โดยใช้สัมประสิทธิ์

แอลฟา (α -coefficient) (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2549: 14)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
	K	แทน	จำนวนส่วนย่อยหรือข้อคำถามของเครื่องมือ
	S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_x^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับของเครื่องมือวัด

5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

5.3.1 เปรียบเทียบ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของ

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 165)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ (t-test)
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

5.3.2 เปรียบเทียบ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 236)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
	MS_B	แทน	ความแปรปรวน (Mean Square) ระหว่างกลุ่ม
	MS_W	แทน	ความแปรปรวน (Mean Square) ภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และการแปลผลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F- distribution
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Squares)
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา เป็นรายด้าน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา จำแนกตามตัวแปร เพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังในอาชีพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา โดยนำเสนอในรูปของความถี่และร้อยละ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักเรียน จำแนกตาม เพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังในอาชีพ

สถานภาพ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	10	3.9
1.2 หญิง	245	96.1
รวม	255	100
2. สาขางาน		
2.1 คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	99	38.8
2.2 การบัญชี	82	32.2
2.3 การขาย	45	17.6
2.4 การเลขานุการ	29	11.4
รวม	255	100
3. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน **		
3.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 3.00	157	61.6
3.2 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป	98	38.4
รวม	255	100
4. ความคาดหวังในอาชีพ		
4.1 รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	94	36.9
4.2 พนักงานบริษัท	96	37.6
4.3 ประกอบธุรกิจส่วนตัว	65	25.5
รวม	255	100

** เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ปรากฏผลคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 (N=18) จึงปรับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้เหลือ 2 ระดับและใช้การทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏผลตามตาราง 1

จากตาราง 1 พบว่านักเรียนตอบแบบสอบถามทั้งหมด 255 คน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 96.1 เป็นนักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 38.8 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 3.00 คิดเป็นร้อยละ 61.6 และมีความคาดหวังในอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 37.6

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา เป็นรายด้าน ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา รวม 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยจำแนกตามเพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังในอาชีพ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2 - 6

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
ด้านเนื้อหาวิชา	3.85	0.53	มาก
ด้านการจัดการเรียนรู้	3.80	0.58	มาก
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.34	0.85	ปานกลาง
ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.89	0.60	มาก
รวม	3.76	0.52	มาก

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ใน

ระดับมาก ($\bar{X} = 3.76$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า เกือบทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านสื่อการเรียนการสอน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 ในด้านเนื้อหาวิชาโดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านเนื้อหาวิชา	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1	เนื้อหาวิชาครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	3.90	0.73	มาก
2	เนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความสอดคล้องกัน	3.90	0.65	มาก
3	เนื้อหาวิชาจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	3.86	0.77	มาก
4	เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงที่เรียน	3.93	0.77	มาก
5	เนื้อหาวิชามีความต่อเนื่องจากพื้นฐานความรู้เดิม	3.84	0.75	มาก
6	เนื้อหาวิชามีความทันสมัยและน่าสนใจ	3.76	0.78	มาก
7	เนื้อหาวิชาสามารถช่วยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนได้ครบถ้วน	3.98	0.78	มาก
8	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง	3.91	0.77	มาก
9	เนื้อหาวิชาช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและการเขียน	3.73	0.83	มาก
10	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาไทย	3.78	0.83	มาก
11	เนื้อหาวิชาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้	3.90	0.75	มาก
12	เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	3.67	0.84	มาก
13	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ	3.82	0.81	มาก
14	เนื้อหาวิชาทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยเพื่ออาชีพ	3.93	0.75	มาก
รวม		3.85	0.53	มาก

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านเนื้อหาวิชา โดยรวมและรายข้อว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 ในด้านการจัดการเรียนรู้โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านการจัดการเรียนรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1	ผู้สอนวางแผนการสอนอย่างเป็นระบบครอบคลุมเนื้อหาวิชา	3.92	0.85	มาก
2	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	3.85	0.84	มาก
3	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน	3.78	0.86	มาก
4	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนเหมาะสมกับเวลาเรียน	3.83	0.80	มาก
5	ผู้สอนเลือกจัดกิจกรรมการสอนจากง่ายไปหายาก	3.82	0.81	มาก
6	ผู้สอนเน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้การใช้ภาษา	3.80	0.83	มาก
7	ผู้สอนสามารถฝึกให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆในสังคม	3.82	0.75	มาก
8	ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์การใช้ภาษา ในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	3.86	0.73	มาก
9	ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน	3.81	0.81	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ความคิดเห็นด้านการจัดการเรียนรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
10	ผู้สอนใช้วิธีการบูรณาการความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้และทักษะผสมผสานกันไปสร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ	3.78	0.77	มาก
11	ผู้สอนเน้นการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.89	0.83	มาก
12	ผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนให้สนุกสนาน	3.72	0.89	มาก
13	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ	3.90	0.83	มาก
14	ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวิจารณ์การปฏิบัติกิจกรรมของเพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.73	0.77	มาก
15	ผู้สอนอธิบายให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องจากการปฏิบัติกิจกรรม	3.79	0.84	มาก
16	ผู้สอนจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้านภาษาอย่างสม่ำเสมอ	3.72	0.84	มาก
17	ผู้สอนจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง เช่น การประกวดแข่งขัน การพูดหน้าเสาธง	3.56	0.88	มาก
	รวม	3.80	0.58	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านการจัดการเรียนรู้โดยรวมและรายข้อว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนนิสิตภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 ในด้านสื่อการเรียนการสอนโดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1	มีการใช้ห้องบันทึกเสียงเป็นสื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดและการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น	3.23	1.02	ปานกลาง
2	ห้องบันทึกเสียงมีอุปกรณ์ที่มีคุณภาพ	3.16	1.05	ปานกลาง
3	อุปกรณ์ในห้องบันทึกเสียงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน	3.09	1.10	ปานกลาง
4	มีการใช้วิทยุเป็นสื่อช่วยให้ผู้เรียนสนใจและสนุกสนานในการเรียน	3.22	1.13	ปานกลาง
5	มีการจัดทำป้ายนิเทศที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในห้องเรียน	3.48	0.98	ปานกลาง
6	หนังสืออ่านนอกเวลาเรียนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน	3.58	0.95	มาก
7	นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ในห้องสมุดมีความทันสมัยและมีให้เลือกหลากหลาย	3.60	0.97	มาก
8	มีการเชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญในการใช้ภาษาไทยมาบรรยายเป็นครั้งคราว	3.34	1.14	ปานกลาง
	รวม	3.34	0.85	ปานกลาง

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนนิสิตภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เกือบทุกข้อมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คือ นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ในห้องสมุดมีความทันสมัยและมีให้เลือกหลากหลาย และหนังสืออ่านนอกเวลาเรียนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
เพื่ออาชีพ 2 ในด้านการวัดผลและประเมินผลโดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ความคิดเห็นด้านการวัดผลและประเมินผล	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1	มีการกำหนดเกณฑ์วัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบ อย่างชัดเจน	3.81	0.91	มาก
2	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์วัดผลและ ประเมินผล	3.87	0.87	มาก
3	การวัดผลและประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้	3.87	0.77	มาก
4	มีการประเมินความพร้อมของผู้เรียนก่อนทำกิจกรรม	3.83	0.81	มาก
5	มีการวัดผลและประเมินทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ	3.82	0.85	มาก
6	การวัดผลและประเมินผลการเขียนเชิงธุรกิจ เช่น การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนข้อความโฆษณา	3.86	0.86	มาก
7	มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการอ่านเพื่อวิเคราะห์ จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น เรื่องสั้น วรรณคดี นิทานพื้นบ้าน	3.90	0.82	มาก
8	มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังจากการฟังเพื่อ สรุปข่าวสารสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ	3.81	0.85	มาก
9	แบบประเมินการนำเสนอผลงานมีเกณฑ์การให้ คะแนนชัดเจน เข้าใจง่าย และปฏิบัติได้	3.89	0.86	มาก
10	มีการเก็บคะแนนจิตพิสัย เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้น เรียนตรงเวลา มารยาทในชั้นเรียนอย่างจริงจัง	4.05	0.85	มาก
11	ใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ การรายงานกลุ่ม แบบฝึกหัด การสังเกต การอภิปรายและแฟ้มสะสมงาน	4.04	0.80	มาก
12	แจ้งผลการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง	3.99	0.89	มาก
รวม		3.89	0.60	มาก

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมและรายข้อว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา

การวิเคราะห์ตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยจำแนกตามตัวแปรอิสระ ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t - test ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	เพศชาย (N= 10)		เพศหญิง(N=245)		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านเนื้อหาวิชา	3.99	0.60	3.84	0.52	0.83	0.41
ด้านการจัดการเรียนรู้	3.84	0.47	3.79	0.59	0.23	0.82
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.48	0.79	3.33	0.86	0.52	0.61
ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.85	0.39	3.90	0.61	0.24	0.81
รวม	3.82	0.48	3.76	0.52	0.37	0.72

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านว่ามีความเหมาะสม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน จำแนกตามสาขางาน โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบ และทดสอบความแตกต่างโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way Analysis of Variance) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา จำแนกตามสาขางาน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	สาขางาน										ระดับ
	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ (N=99)		การบัญชี (N=82)		การขาย (N=45)		การเลขานุการ (N=29)		รวม (N=255)		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ด้านเนื้อหาวิชา	3.64	0.52	3.96	0.33	4.02	0.54	3.98	0.73	3.85	0.53	มาก
ด้านการจัดการเรียนรู้	3.56	0.51	3.98	0.45	3.95	0.48	3.83	0.93	3.80	0.58	มาก
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.12	0.88	3.33	0.82	3.92	0.44	3.17	0.95	3.34	0.85	ปานกลาง
ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.63	0.57	4.12	0.45	4.01	0.53	3.99	0.82	3.89	0.60	มาก
รวม	3.53	0.48	3.90	0.36	3.98	0.45	3.81	0.79	3.76	0.52	มาก

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ทั้ง 4 สาขางาน ได้แก่ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การบัญชี การขายและการเลขานุการ มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 3.53 3.90 3.98 และ 3.81 ตามลำดับ) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านของ 4 สาขางานรวมกัน พบว่า มีความคิดเห็นต่อด้าน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดผลและประเมินผล ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 9 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามสาขางาน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านเนื้อหาวิชา	ระหว่างกลุ่ม	3	7.01	2.34	9.30**	0.00
	ภายในกลุ่ม	251	63.07	0.25		
	รวม	254	70.08			
ด้านการจัดการเรียนรู้	ระหว่างกลุ่ม	3	9.56	3.19	10.43**	0.00
	ภายในกลุ่ม	251	76.73	0.31		
	รวม	254	86.30			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3	20.59	6.87	10.50**	0.00
	ภายในกลุ่ม	251	164.16	0.65		
	รวม	254	184.76			
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3	11.85	3.95	12.57**	0.00
	ภายในกลุ่ม	251	78.84	0.31		
	รวม	254	90.69			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	9.28	3.09	13.02**	0.00
	ภายในกลุ่ม	251	59.59	0.24		
	รวม	254	68.87			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ที่มีสาขางานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงได้ทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้ LSD (Least Significant Difference) ปราบกฏผลดังแสดงในตาราง 10 – 14

ตาราง 10 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านเนื้อหาวิชา จำแนกตามสาขางาน

สาขางาน	\bar{X}	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การบัญชี	การขาย	การเลขานุการ
		3.64	3.96	3.98	4.02
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	3.64	-	0.32**	0.38**	0.34
การบัญชี	3.96		-	0.06	0.02
การขาย	3.98			-	0.04
การเลขานุการ	4.02				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านเนื้อหาวิชาว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 11 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการจัดการเรียนรู้ จำแนกตามสาขางาน

สาขางาน	\bar{X}	คอมพิวเตอรืธุรกิจ	การบัญชี	การขาย	การเลขานุการ
		3.56	3.83	3.95	3.98
คอมพิวเตอรืธุรกิจ	3.56	-	0.42**	0.39**	0.27
การบัญชี	3.83		-	0.33	0.15
การขาย	3.95			-	0.12
การเลขานุการ	3.98				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 11 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอรืธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคนอื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามสาขางาน

สาขางาน	\bar{X}	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การบัญชี	การขาย	การเลขานุการ
		3.12	3.17	3.33	3.92
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	3.12	-	0.20	0.79**	0.04
การบัญชี	3.17		-	0.59**	0.16
การขาย	3.33			-	0.75**
การเลขานุการ	3.92				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 12 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านสื่อการเรียนการสอนว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชีและสาขางานการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 13 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการวัดผลและประเมินผล จำแนกตามสาขางาน

สาขางาน	\bar{X}	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การบัญชี	การขาย	การเลขานุการ
		3.63	3.99	4.01	4.12
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	3.63	-	0.49**	0.38**	0.36
การบัญชี	3.99		-	0.11	0.13
การขาย	4.01			-	0.02
การเลขานุการ	4.12				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 13 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาการบัญชีและสาขาการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านการวัดผลและประเมินผลว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 14 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามสาขางาน โดยรวม

สาขางาน	\bar{X}	คอมพิวเตอรืธุรกิจ	การบัญชี	การขาย	การเลขานุการ
		3.53	3.81	3.90	3.98
คอมพิวเตอรืธุรกิจ	3.53	-	0.37**	0.45**	0.28
การบัญชี	3.81		-	0.08	0.09
การขาย	3.90			-	0.17
การเลขานุการ	3.98				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 14 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอรืธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t - test ปากฎผลดังแสดงในตาราง 15

ตาราง 15 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา จำแนกตามระดับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 3.00 (N=157)		คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป(N=98)		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านเนื้อหาวิชา	3.83	0.56	3.88	0.47	0.68	0.50
ด้านการจัดการเรียนรู้	3.76	0.59	3.86	0.57	1.39	0.17
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.49	0.82	3.10	0.86	3.62**	0.00
ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.86	0.60	3.95	0.60	1.27	0.21
รวม	3.76	0.54	3.76	0.49	0.07	0.95

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 พบว่า นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมว่ามีความเหมาะสม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความคิดเห็นที่เหมาะสมกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดผลและประเมินผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน จำแนกตามความคาดหวังในอาชีพ โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบ และทดสอบความแตกต่างโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one way Analysis of Variance) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 16

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามความคาดหวังในอาชีพ โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่างๆ	ความคาดหวังในอาชีพ								
	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ (N=94)		พนักงานบริษัท (N=96)		ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว (N=65)		รวม (N=255)		ระดับ
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ด้านเนื้อหาวิชา	3.84	0.49	3.86	0.53	3.85	0.57	3.85	0.53	มาก
ด้านการจัดการเรียนรู้	3.83	0.58	3.79	0.62	3.76	0.53	3.80	0.58	มาก
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.29	0.91	3.44	0.78	3.26	0.86	3.34	0.85	ปานกลาง
ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.99	0.59	3.88	0.58	3.78	0.62	3.89	0.60	มาก
รวม	3.78	0.52	3.77	0.53	3.71	0.51	3.76	0.52	มาก

จากตาราง 16 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ทั้ง 3 กลุ่มความคาดหวังในอาชีพ ได้แก่ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 3.78 3.77 และ 3.71 ตามลำดับ) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านของ 3 กลุ่มความคาดหวังในอาชีพรวมกัน พบว่า มีความคิดเห็นต่อด้าน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดผลและประเมินผล ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 17 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามความคาดหวังในอาชีพ โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านเนื้อหาวิชา	ระหว่างกลุ่ม	2	0.01	0.01	0.03	0.98
	ภายในกลุ่ม	252	70.06	0.28		
	รวม	254	70.08			
ด้านการจัดการเรียนรู้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.19	0.10	0.28	0.76
	ภายในกลุ่ม	252	86.11	0.34		
	รวม	254	86.30			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.57	0.78	1.08	0.34
	ภายในกลุ่ม	252	183.19	0.73		
	รวม	254	184.76			
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	1.81	0.91	2.57	0.08
	ภายในกลุ่ม	252	88.88	0.35		
	รวม	254	90.69			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.23	0.12	0.42	0.66
	ภายในกลุ่ม	252	68.64	0.27		
	รวม	254	68.87			

จากตาราง 17 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ที่มีความคาดหวังในอาชีพต่างกัน มีความความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา ในด้านต่างๆ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล ซึ่งสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ในด้านต่างๆ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ใน 4 ด้าน จำแนกตามเพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังในอาชีพ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ได้ทราบถึงความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาวางแผน พัฒนาระบบของการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล ได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม 4 สาขางาน คือ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชี สาขางานการขาย สาขางานการเลขานุการ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 วิทยาลัยอาชีวศึกษา

จะเชิงเทรา มีนักเรียนจำนวน 255 คน (แหล่งที่มา: งานทะเบียนนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษา จะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2553)

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีสาขางานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประชากรที่เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม 4 สาขางาน คือ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชี สาขางานการขาย สาขางานการเลขานุการ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 255 ฉบับ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืน จำนวน 255 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) 5 ระดับ โดยสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังในอาชีพ มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ ระดับความคิดเห็นมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 51 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา จำนวน 14 ข้อ

ด้านการจัดการเรียนรู้ จำนวน 17 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอน จำนวน 8 ข้อ ด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 12 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลได้วิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแล้ว ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.9159

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ขออนุญาตรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้
2. ติดต่ออาจารย์ผู้สอน นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา เพื่อขอความร่วมมือและอนุญาตให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 255 ฉบับ เก็บข้อมูลด้วยตนเองที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทราและรับแบบสอบถามกลับคืนในวันเดียวกัน ครบทั้ง 255 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังจากนั้นนำข้อมูลของแบบสอบถามแต่ละชุดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการประมวลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยคำนวณหาความถี่และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ทั้ง 4 ด้าน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ตามเกณฑ์คะแนน 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยในระดับมากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
เห็นด้วยในระดับมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
เห็นด้วยในระดับปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
เห็นด้วยในระดับน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ (t-test) ระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 255 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 96.1 เป็นนักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 38.8 มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 3.00 คิดเป็นร้อยละ 61.6 และมีความคาดหวังในอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 37.6

2. ผลการวิเคราะห์ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา พบว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.76$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากจำนวน 3 ด้าน โดยด้านที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ ด้านการวัดผลและประเมินผล ($\bar{X} = 3.89$) รองลงมา คือ ด้านเนื้อหาวิชา ($\bar{X} = 3.85$) และด้านการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.80$) ส่วนด้านที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.34$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ตามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน ทั้ง 4 ด้านมีดังนี้

2.1 ด้านเนื้อหาวิชา พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านเนื้อหาวิชา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรกคือ เนื้อหาวิชาสามารถช่วยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนได้ครบถ้วน ($\bar{X} = 3.98$) รองลงมาคือ เนื้อหาวิชามีความ

เหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงที่เรียน และเนื้อหาวิชาทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยเพื่ออาชีพ ($\bar{X} = 3.93$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้ายคือ เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องตามความต้องการของตลาดแรงงาน ($\bar{X} = 3.67$)

2.2 ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านการจัดการเรียนรู้ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรกคือ ผู้สอนวางแผนการสอนอย่างเป็นระบบครอบคลุมเนื้อหาวิชา ($\bar{X} = 3.92$) รองลงมา คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ($\bar{X} = 3.90$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ ผู้สอนจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ($\bar{X} = 3.56$)

2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.34$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เกือบทุกข้อมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คือ นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ในห้องสมุดมีความทันสมัยและมีให้เลือกหลากหลาย ($\bar{X} = 3.60$) และหนังสืออ่านนอกเวลาเรียนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน ($\bar{X} = 3.58$) โดยข้อที่มีความเหมาะสมในระดับปานกลางเป็นอันดับแรกคือ มีการจัดทำป้ายนิเทศที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.48$) รองลงมา คือ มีการเชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญในการใช้ภาษาไทยมาบรรยายเป็นครั้งคราว ($\bar{X} = 3.34$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ อุปกรณ์ในห้องบันทึกเสียงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ($\bar{X} = 3.09$)

2.4 ด้านวัดผลและประเมินผล พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความเหมาะสมในระดับมาก โดยข้อที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรกคือ มีการเก็บคะแนนจิตพิสัย เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา มารยาทในชั้นเรียนอย่างจริงจัง ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมา คือ ใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ การรายงานกลุ่ม แบบฝึกหัด การสังเกต การอภิปรายและแฟ้มสะสมงาน ($\bar{X} = 4.04$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ มีการกำหนดเกณฑ์วัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจน และ มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังจากการฟังเพื่อสรุปข่าวสารสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.81$)

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวัดผลและประเมินผล ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ปรากฏผลดังนี้

3.1 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3.2 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่านักเรียนที่มีสาขางานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และเมื่อทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) พบว่า

3.2.1 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านเนื้อหาวิชาว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.2 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.3 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชีและสาขางานการเลขานุการ มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านสื่อการเรียนการสอนว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานการขายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.4 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ด้านการวัดผลและประเมินผลว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางาน

คอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.5 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ส่วนด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

3.4 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล

ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษา ฉะเชิงเทรา โดยรวมเกือบทุกด้านอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า เกือบทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ ด้านการวัดผลและประเมินผล รองลงมา คือ ด้านเนื้อหาวิชาและด้านการจัดการเรียนรู้ ส่วนด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านสื่อการเรียนการสอน ตามลำดับ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ทั้ง 4 ด้าน เป็นไปตามที่นักเรียนมุ่งหวังไว้ คือ เนื้อหาวิชาสามารถช่วยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนได้ครบถ้วน ผู้สอนวางแผนการสอนอย่างเป็นระบบครอบคลุมเนื้อหาวิชา ใช้ทักษะและวิธีการสอนที่หลากหลายที่

กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนนิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ในห้องสมุดมีความทันสมัยและมีให้เลือกหลายหลาย มีการวัดผลและประเมินผลครอบคลุมถึงคะแนนจิตพิสัย เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา มารยาทในชั้นเรียนอย่างจริงจัง สอดคล้องกับที่ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528: 51 – 52) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายและรายการสอนในหลักสูตรภาษาไทยว่าเรามุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งต่อไปนี้ คือ ทักษะ หมายถึง ความถูกต้องคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ศิลปะ หมายถึง ความสามารถใช้ภาษาให้สละสลวยเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ชั้นนี้มีศิลปะสูงกว่าชั้นมีทักษะ ความรู้ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยและความรู้ในเรื่องการเขียน การพูด การฟังและการอ่าน เจตคติ หมายถึง การเห็นคุณค่าของภาษาไทย ความสนใจที่จะเรียนวิชานั้น ความรู้สึกนิยมชมชื่นในวรรณคดีไทย และเจตคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทยโดยทั่วไป วิจารณ์ญาณ หมายถึง ปัญญาที่รู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูกผิด รู้เหตุผล และความสามารถจะนำเอาความรู้ที่ได้รับ ทักษะที่มีขึ้นและเจตคติที่เกิดขึ้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการครองชีวิตและการประกอบกรงานของตนได้

1.1 ด้านเนื้อหาวิชา พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่ออาชีพ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ เนื้อหาวิชาสามารถช่วยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ได้ครบถ้วน เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงที่เรียนและเนื้อหาวิชาทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยเพื่ออาชีพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียน การสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงถ้อยคำในการสื่อสารได้ถูกต้อง เพื่อใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและเห็นคุณค่าและความงามของภาษาไทย ฉะนั้นการเลือกเนื้อหาวิชาต้องคำนึงถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความถูกต้อง ทันสมัย มีความสอดคล้องกับวุฒิภาวะ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ดังที่ สัจด์ อุทรานันท์ (2529: 70) กล่าวว่า เนื้อหาวิชาที่สอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของการสอนที่ได้กำหนดไว้ ดังนั้นการเลือกเนื้อหาสาระวิชาที่นำมาสอนจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงความยากง่ายให้พอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน และต้องมีความต่อเนื่องกับความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียนด้วย ถ้าเนื้อหาสาระที่นำมาสอนมีความยาก ความง่ายเกินไป ผู้เรียนก็จะไม่เกิดการเรียนรู้แต่อย่างใด แต่ในทางตรงกันข้ามความยากจนเกินไปหรือไม่มีความต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เนื้อหาวันนั้นก็จะป็นอุปสรรคที่ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ให้เข้าใจได้ สอดคล้องกับ เฮลท์ และเพทรีซี (สมคะเน คำจุน 2528: อ้างจาก Health; & Percy. 1982: 26) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลากับนักศึกษาที่เรียนเต็มเวลา จากการศึกษา

พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการอาจารย์ผู้สอนที่มีความกระตือรือร้น มีความรู้ดี ต้องการเรียนเนื้อหาวิชาที่น่าสนใจมีประโยชน์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิชาชีพได้อย่างดีสอดคล้องกับงานวิจัยของนางลักษณ ี ตระกูลวงศ์ (2549: 93) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน สาขางานการบัญชีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชย์ การพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน สาขางานการบัญชีด้านเนื้อหาวิชาโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก การจัดการเรียนการสอน สาขางานการบัญชี จัดขึ้นโดยคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนและตลาดแรงงานเป็นสำคัญ ประกอบกับเนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและมีความยากง่ายพอเหมาะกับความรู้ความสามารถของนักเรียน สอดคล้องกับบุคลิกภาวะและประสบการณ์ของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญญา เวียงหุทัย (2551: 63) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย พบว่า เนื้อหาวิชางานธุรกิจ นักเรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ สามารถเชื่อมโยงความรู้ หลักการ และกระบวนการทางเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้กับงานธุรกิจที่สนใจและถนัด เห็นคุณค่าและมีเจตคติที่ดีต่องานธุรกิจ

1.2 ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้สอนวางแผนการสอนอย่างเป็นระบบครอบคลุมเนื้อหาวิชา ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ และผู้สอนเน้นการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนที่มีความรู้ในวิชาการที่สอนเป็นอย่างดีจะสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน การเตรียมความพร้อมในการเรียนการสอนทั้งการวางแผนการสอน และดูแลการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การพัฒนาการเรียนวิชาชีพ วิธีการสอนต้องให้ผู้เรียนได้เห็นขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ การเรียนจากประสบการณ์ การเรียนจากการทำงานกลุ่ม ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จริงมากกว่าการจำ ดังที่ สายใจ อินทร์พรหม และสุจิต เพ็ชรชอบ (2536: 47 - 52) กล่าวว่า การสอนภาษาเป็นงานที่ยากต้องใช้ความอดทน มานะบากบั่น ครูควรมีลักษณะดังต่อไปนี้ ครูภาษาไทยควรเป็นผู้มีความรู้ทางภาษาไทยดีเมื่อได้เรียนกับครูที่มีความรู้กว้างขวางและลึกซึ้ง ก็จะทำให้เกิดความศรัทธาในตัวครูและวิชาภาษาไทยทำให้รัก เกิดความกระตือรือร้นและมีทัศนคติต่อวิชาภาษาไทย ดังที่ สุวิทย์ มูลคำและคณะ(2543: 8) กล่าวว่า การจัดการกระบวนการเรียนรู้มุ่งให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ

และพัฒนาจนเต็มตามศักยภาพของตนเอง การจัดกระบวนการเรียนรู้ ต้องจัดสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิ่งแก้ว เขี่ยมแจ่ม (2542: 69) ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี วิทยาลัยเซตบพิตรพิมุขมหาเมฆ มีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิชาสอนที่ทันสมัย เชื้อต่อการเรียนรู้ ครูผู้สอนจึงสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร โดยสามารถเลือกใช้เทคนิคการสอนหลายๆวิธี ประกอบกันในการสอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เรณู สัจจะเวท (2546: 72) ศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นด้านวิธีการสอน และกิจกรรมการสอนอยู่ในระดับมาก เป็นเพราะผลจากการพัฒนาหลักสูตรและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้วิธีการสอนและกิจกรรมการสอนได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ตามไปด้วย โดยเฉพาะการเรียนวิชาชีพอต้องให้ผู้เรียนได้เห็นขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถามข้อสงสัยระหว่างเรียนตามที่ กิบสัน. (Gibson. 1976: 14-16) กล่าวว่า ครูต้องประกอบด้วยสมรรถภาพต่างๆ 4 ประการ คือ 1. ความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชาที่สอน 2. ความรู้ในจิตวิทยาการเรียนการสอน 3. ความสามารถในการถ่ายทอดวิชาความรู้และการวัดผล 4. ความสามารถในการปรับความคิดใหม่ๆทางการสอนหรือเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับสภาวะของชั้นเรียน

1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เกือบทุกข้อ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่อยู่ในระดับมากมี 2 อันดับ ได้แก่ นิติสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ในห้องสมุดมีความทันสมัยและมีให้เลือกหลากหลาย หนังสืออ่านนอกเวลาเรียนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียนทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูผู้สอนได้จัดให้มีสื่อการเรียนการสอนเหมาะสมกับเนื้อหา เป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีประสบการณ์ตรงมากขึ้น โดยครูผู้สอนจัดหาสื่อมาให้ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง และคัดสรรสื่อที่เชื่อมั่นว่าให้สาระการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์และคุณค่า ห้องสมุดหรือศูนย์สื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญมากที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ดังที่สายใจ อินทร์พรหมและสุจริต เพียรชอบ (2536: 325 - 326) ผู้สอนภาษาไทยถ้ารู้จักการผลิตสื่อการสอนประเภทต่างๆ ได้จะทุนค่าใช้จ่าย ยิ่งถ้ารู้แหล่งที่จะบริการสื่อการสอนแล้วจะช่วยขจัดการขาดแคลนอุปกรณ์ต่างๆ ได้มาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของระวีวรรณ อยู่สำราญ (2545: 70) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ พบว่า นักศึกษามี

ความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงคือ สื่อการเรียนการสอนไม่ทันสมัย สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ควรใช้สื่อที่หลากหลาย ใช้สื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของเพชรรัตน์ ขวัญสังข์ (2546: 92) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการเซตุน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับปานกลางในด้านสื่อการสอนวิชาพิมพ์ดีดไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนวิชาพิมพ์ดีดส่วนใหญ่ไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมต่อการใช้งานได้ก็อปกับเครื่องพิมพ์ดีดบางส่วนนั้นมีอยู่ในสภาพที่ล้าหลังและดูไม่ทันสมัย ไม่สามารถดึงดูดใจผู้เรียนได้ นอกจากนี้เครื่องพิมพ์ดีดบางส่วนนั้นได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีการพิมพ์ มีการพัฒนาคอมพิวเตอร์มาใช้อย่างแพร่หลายที่ง่ายต่อการใช้งานและมีลักษณะการทำงานที่คล้ายคลึงกับเครื่องพิมพ์ดีด ซึ่งปัจจัยนี้อาจส่งผลต่อความคิดเห็นในด้านอุปกรณ์สื่อการสอนวิชาพิมพ์ดีดทั้งโดยรวมและพิจารณารายด้านได้

1.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ มีการเก็บคะแนนจิตพิสัย เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา มารยาทในชั้นเรียนอย่างจริงจังใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ การรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด การสังเกต การอภิปรายและเพิ่มสะสมงาน แจ้งผลการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูผู้สอนวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนก่อน จึงแจ้งเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลอย่างชัดเจนให้ผู้เรียนทราบ ใช้วิธีวัดผลและประเมินผลที่ได้มาตรฐาน มีความยุติธรรม มีความชัดเจน แจ้งผลการวัดผลและประเมินผลภายหลัง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียน ตลอดจนการวัดผลคะแนนจิตพิสัย เพื่อฝึกและส่งเสริมให้นักเรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์สามารถไปประกอบอาชีพและดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ตามความต้องการของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2542 ที่ต้องการให้ผู้เรียนเป็นคนดี โดยให้ครูผู้สอนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมให้กับผู้เรียนอยู่เสมอ ๆ นอกจากนั้นเนื้อหาวิชาที่จัดสอบต้องสอดคล้องกับความรู้ที่ได้เรียนมาเป็นการวัดผลและประเมินผลโดยต้องดูจุดประสงค์ของหลักสูตรในรายวิชานั้น ๆ ซึ่งครูจะต้องชี้แจงให้นักเรียนทราบเกณฑ์และวิธีการทดสอบ ในวิชาที่สอบเป็นการสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนซึ่งในคาบแรกของการเรียนผู้สอนต้องสร้างความเข้าใจในการสอนให้กับผู้เรียน เช่น การให้กำหนดการสอนทั้งภาคเรียนกับผู้เรียนให้เข้าใจถึงเกณฑ์และวิธีการสอบ สอดคล้องกับงานวิจัยของรุจิ นาท ศรีสุวรรณ (2545: 62) ที่ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนสาขาวิชาการขายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อ

การเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เป็นเพราะครูผู้สอนทำการวัดผลและประเมินผล การเรียนของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอซึ่งการประเมินผลถือเป็นหน้าที่สำคัญของผู้สอน เพื่อที่จะทราบผลว่าการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้นั้นได้รับผลตรงตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงไร สอดคล้องกับงานวิจัยของดวงดี ศรีสม (2549: 69) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพิมพ์ดีดไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนรู้เกณฑ์ของการพิจารณาวัดผลแต่ละครั้งและเก็บรายละเอียดของคะแนนรายบุคคล ทุกครั้งที่มีการวัดผลอาจารย์จะแจ้งให้ทราบและเตรียมพร้อมในการวัดผล

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา โดยจำแนกตามเพศ สาขางาน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังในอาชีพปรากฏผลดังนี้

2.1 นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความสนใจในงานธุรกิจและต้องการได้รับความรู้ ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างครบถ้วน ตลอดจนนำความรู้จากวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ไปประยุกต์ใช้ในการฝึกงาน ศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและการประกอบอาชีพในอนาคต ทำให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเกิดความคิดเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นงลักษณ์ ตระกูลวงศ์ (2549: 96) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน สาขางานการบัญชี ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพณิชยการ พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริพร หอมดี (2545: 71-72) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของจันทิมา บุญพุง (2547 : 60) ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่2 สาขาการบัญชี โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัยที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 นักเรียนที่มีสาขางานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาวิชา นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคนอื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านการจัดการเรียนรู้ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคนอื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านสื่อการเรียนการสอน นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขางานการบัญชีและสาขางานการเลขานุการ มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานการขายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการวัดผลและประเมินผล นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขางานการบัญชีและสาขางานการขาย มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ว่าเหมาะสมมากกว่านักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคนอื่นๆ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสนใจในการเรียน ชีตความสามารถในการเรียนรู้ และความต้องการนำเนื้อหาวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ไปใช้ในการฝึกงาน การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ ของนักเรียนแต่ละสาขางานแตกต่างกัน การใช้วิธีการสอนที่มุ่งเน้นความสามารถ การปฏิบัติกิจกรรมจริงของนักเรียนแต่ละสาขางานแตกต่างกัน โดยครูผู้สอนใช้วิธีการสอนกับนักเรียนแต่ละสาขางานแตกต่างกัน ความถี่ในการใช้สื่อการเรียนการสอนที่ไม่เท่ากัน การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่ไม่สม่ำเสมอ สื่อไม่อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและไม่ช่วยกระตุ้นความสนใจต่อผู้เรียน ตลอดจนการวัดผลและประเมินผลของครูผู้สอนใช้เกณฑ์ที่แตกต่างกับนักเรียนแต่ละสาขางานจึงทำให้นักเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของดวงดี สีส้ม (2549: 70) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพิมพ์ดีดไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี พบว่า นักเรียนสาขางานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพิมพ์ดีดไทยโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ชรรัตน์ ขวัญสังข์ (2546 : 87) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการเซตุน พบว่า

นักเรียนกลุ่มวิชาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีด โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอนว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือผลของระดับสติปัญญา ชีตความสามารถ และความถนัดของบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกันตามระดับความสามารถในการเรียนรู้ นักเรียนระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นว่า สื่อการเรียนการสอนเหล่านั้นไม่ช่วยพัฒนาทักษะด้านภาษาได้เท่าที่ควร เนื่องจากสภาพของสื่ออยู่ในลักษณะที่ไม่พร้อมใช้งาน ไม่มีคุณภาพ ไม่สร้างความน่าสนใจและความสนุกสนานให้กับผู้เรียน ตลอดจนอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีโดยการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยสอนอย่างแพร่หลาย นักเรียนจึงมีความคิดเห็นว่าสื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่ล้าสมัยจึงไม่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของระวีวรรณ อยู่สำราญ (2545 : 73) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านสื่อการเรียนการสอนนักศึกษาที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของมาลี ทักษะกรวงศ์ (2541: บทคัดย่อ) พบว่าความคิดเห็นของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อการสอนอาชีพศึกษาทวิภาคีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเทคนิคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านของ 3 กลุ่มความคาดหวังในอาชีพรวมกัน พบว่ามีความคิดเห็นต่อด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดผลและประเมินผล ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นักเรียนทั้ง 3 ความคาดหวังในอาชีพที่ต่างกันเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ซึ่งเป็นวิชาที่มีเนื้อหาที่หลากหลายมุ่งเน้นฝึกทักษะ การฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน โดย

นักเรียนสามารถนำทักษะทั้ง 4 ด้านใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในหน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานเอกชนได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากผลการวิจัยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทราในด้านสื่อการเรียนการสอนโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เกือบทุกข้อมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าในด้านอื่นๆ ซึ่งแสดงว่าอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนมีความจำเป็นต่อรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติทักษะด้านภาษาดังนั้นครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการจัดหา พัฒนา ปรับปรุง และการนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยสอนในการเรียนการสอนด้วย ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นดังนี้

1. สภาพปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 นักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ สาขางานการบัญชี และสาขางานการเลขานุการ มีความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอนว่า อุปกรณ์ในห้องบันทึกเสียงไม่อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ห้องบันทึกเสียงมีอุปกรณ์ที่ไม่คุณภาพ สื่อไม่ช่วยให้ผู้เรียนสนใจและสนุกสนานในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนควรตรวจเช็คสภาพสื่อการเรียนการสอนให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์พร้อมใช้งานเสมอ และให้ปริมาณงานที่ต้องใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาในระดับที่เหมาะสมกับเวลาในคาบเรียน ทันทกำหนดส่ง สอดคล้องกับสภาพของอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางภาษาที่สามารถรองรับการใช้งานได้ ครูผู้สอนควรเน้นใช้วิธีการสอนการฝึกปฏิบัติทักษะด้านภาษาโดยจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติในสถานการณ์จริงเพิ่มมากขึ้น และเชิญวิทยากรมาบรรยายและสาธิตให้ผู้เรียนได้รับสาระความรู้จากประสบการณ์จริง

2. สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ในปัจจุบันนั้นได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี มีการนำคอมพิวเตอร์มาช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษา เช่น การพิมพ์ในรูปแบบจดหมายธุรกิจ บันทึกข้อความ และการใช้ภาษาในการสร้างสรรค์ชิ้นงานโฆษณา ซึ่งมักใช้การพิมพ์จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนั้นครูผู้สอนควรนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยสอนในหน่วยการเรียนดังกล่าว เพื่อเลือกการใช้สื่อให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนประเภทวิชาอื่น ได้แก่ ประเภทวิชาคหกรรมและประเภทวิชาศิลปกรรม เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสม ตรงกับความต้องการของผู้เรียน

2. ศึกษาวิจัยกลุ่มประชากรที่เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรมของสถาบันอาชีวศึกษาในระดับจังหวัด เปรียบเทียบผลการวิจัยและเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณา วางแผน แก้ไขเพิ่มเติมในการจัดการเรียนการสอนในระดับมหภาคไปด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศรีเดชาการพิมพ์.
- กรมวิชาการ. (2542 ข). *การประเมินผลจากสภาพจริง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กรมอาชีวศึกษา. (2529). *ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2529*.
กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545* ปรับปรุง
พ.ศ. 2546 *ประเภทวิชาพาณิชยกรรม*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2548). *การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่ง
สินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กาญจนา บุญส่ง. (2542). *หลักการสอน.โครงการตำราวิชา ราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาส
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระเจริญพระชนมพรรษาครบ 6 รอบ. สถาบันราชภัฏ
เพชรบุรี*.
- กิดานันท์ มลิทอง . (2536) . *เทคโนโลยีร่วมสมัย . พิมพ์ครั้งที่ 2 .* กรุงเทพฯ: บริษัทเอ็ดมันเพรส โพร
ดักส์ จำกัด .
- กิ่งแก้ว เขียมแฉล้ม.(2542). *สภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี
วิทยาลัยเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ตามทัศนะของนักศึกษา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา)
.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- คณะกรรมการการอาชีวศึกษา.(2546). *หลักการ ทฤษฎี และนโยบาย การปฏิรูปการอาชีวศึกษา*.
- เคลือวัลย์ ลิ้มอภิชาติ.(2531). *หลักและเทคนิคการจัดการฝึกอบรมและพัฒนาแนวทางการวาง
แผนการเขียนโครงการและบริหารโครงการ*.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สยามศิลป์การพิมพ์.
- จันทิมา บุญพวง. (2547). *ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่2 สาขาการ
บัญชี โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัยที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน*.สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา) .กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ไบกาชุยี. (2537). *การเขียนสื่อการเรียนการสอน*.กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: เทพนิมิตการพิมพ์.

- ดวงดี ศรีสม.(2549). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพิมพ์ดีดไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี .*สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดารกา วรรณวนิช. (2549). *ยุทธศาสตร์การสอน.* กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).
- นงลักษณ์ ตระกูลวงศ์.(2549). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน สาขางานการบัญชีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพณิชยการ.สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .* กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2549). *เอกสารประกอบการเรียนวิชาสัมมนาวิจัยทางธุรกิจศึกษา.* กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เบญญา เวียงหญทัย.(2551).*ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชางานธุรกิจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .*กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประกาศรี สีหอำไพ.(2524). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์.รศ.ดร. (2542). *การจัดการและบริหารอาชีพศึกษา.* กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริม กรุงเทพฯ.
- (2544). *การบริหารงานวิชาการ.* กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพฯ.
- เพชรรัตน์ ขวัญสังข์. (2546). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการเซตุน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .*กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์. (2545). *ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 .* กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์เอ็มพันธ์.
- (2545). *คู่มือครูวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 .* กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์ เอ็มพันธ์.
- มาลี ทักษะกรวงศ์.(2541). *ความคิดเห็นของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อการสอนอาชีพศึกษา ระบบทวิภาคีหลักสูตรประกาศนียบัตร ในวิทยาลัยเทคนิค.ปริญญาานิพนธ์ (กศ.ม.) .* กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อัดสำเนา.
- ระวีวรรณ อยู่ดำรง. (2545).*ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ.สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .*กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- รุจิณา ศรีสุวรรณ. (2545). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนสาขาวิชาการขายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) . กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เรณู สัจจะเวทนะ.(2546).*ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ประเภทวิชาพณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง*.สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รววิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). *สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้*. ปทุมธานี. สกายบุ๊กส์.
- ศักดิ์ สุนทรเสถณี. (2531). *เจตคติ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รุ่งวัฒนา.
- สมจิตร ยิ่งยงดำรงฤทธิ์. () *ปัญหาการเรียนของนักเรียนหลักสูตรระยะสั้น แผนกวิชาช่างเครื่องยนต์ วิทยาลัยสารพัดช่าง ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่) . กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ .(2528). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สงัด อุทรานันท์ .(2529). *การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ* . พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายใจ อินทร์ทรัพย์และสุจิต เพียรชอบ. (2536). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542* . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *การวางแผนการเรียนการสอน สื่อและกระบวนการสอน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สิริพร หอมดี.(2545). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาบัญชีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) . กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2520) . *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: แพรวพิทยา.
- สุพิน บุญชูวงศ์.(2538). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ .(2543). *เรียนรู้สู่ครูมืออาชีพ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ที.พี.พรินท์ จำกัด.
- สุวิทย์ มูลคำและคณะ (2543). *แฟ้มสะสมงาน*.พิมพ์ครั้งที่ 11 กรุงเทพฯ: ที.พี. พรินท์.
- สุรพันธ์ ต้นศรีวงษ์. (2538). *วิธีการสอน*. กรุงเทพฯ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ. (2547). *พฤติกรรมการสอนธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). *หลักการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: ดอ เอส พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- อุมาพร สกลรักษ์. (2540). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสูง ที่มีต่อการจัดการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) .กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary Of Education*. 3 rd ed. Newyork: Mc Graw Hill.
- Guralnink, D.B. (1976). *Websterj ' s New World Dictionary of the American Language*.Ohio : William Collins and World Publishing Company.
- Lewis, D. Boynton. (1970). *Method of Etching Bookkeeping Accounting*. Ohio: Southwestern Publisng Co.
- Renner, H.H. (1954). *Introduction to Opinion and Attitude Measurement*. New York: Harper And Brothers Publisher.
- Taba, Hida. (1962). *Curriculum development : Theory and Practice*. New York: Hartcount, Brace & work.
- Wahlmen, B.B. (1973). *Dictionary of Behavior Science*. New York: Litton Education Publishing

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2

ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ประเภทวิชาพาณิชยกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

แบบสอบถาม

เรื่อง

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม
วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา นักเรียนตอบแบบสอบถามตามสภาพจริง และตามความคิดเห็นของ ตัวเองให้มากที่สุดทั้งนี้เพื่อได้ข้อมูลที่สมบูรณ์เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพมากที่สุด

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน

วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา รวม 5 ด้าน คือ

ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน และ ด้าน การวัดผลและประเมินผล

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของ
 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม
 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ 1.1 () เพศชาย 1.2 () เพศหญิง

2. สาขาวิชา

2.1 () คอมพิวเตอร์ธุรกิจ

2.2 () การบัญชี

2.3 () การขาย

2.4 () การเลขานุการ

3. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 () คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

3.2 () คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99

3.3 () คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป

4. ความคาดหวังในอาชีพ

4.1 () รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

4.2 () พนักงานบริษัท

4.3 () ประกอบธุรกิจส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง แต่ละข้อเพียงช่องเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 โดยพิจารณากับ เกณฑ์ประเมินดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นกับเรื่องดังกล่าวในระดับเห็นด้วยมากที่สุด
 ระดับ 4 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นกับเรื่องดังกล่าวในระดับเห็นด้วยมาก
 ระดับ 3 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นกับเรื่องดังกล่าวในระดับเห็นด้วยปานกลาง
 ระดับ 2 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นกับเรื่องดังกล่าวในระดับเห็นด้วยน้อย
 ระดับ 1 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นกับเรื่องดังกล่าวในระดับเห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
	ด้านเนื้อหาวิชา					
1.	เนื้อหารายวิชาครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.	เนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความสอดคล้องกัน					
3.	เนื้อหาวิชาจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก					
4.	เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงที่เรียน					
5.	เนื้อหาวิชามีความต่อเนื่องจากพื้นฐานความรู้เดิม					
6.	เนื้อหาวิชามีความทันสมัยและน่าสนใจ					
7.	เนื้อหาวิชาสามารถช่วยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนได้ครบถ้วน					
8.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง					
9.	เนื้อหาวิชาช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและการเขียน					

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด
10.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ในการใช้ภาษาไทย					
11.	เนื้อหาวิชาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบ อาชีพได้					
12.	เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับความต้องการของ ตลาดแรงงาน					
13.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชา ภาษาไทยเพื่ออาชีพ					
14.	เนื้อหาวิชาทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการใช้ ภาษาไทยเพื่ออาชีพ					
15.	ผู้สอนวางแผนการสอนอย่างเป็นระบบครอบคลุม เนื้อหาวิชา					
16.	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา					
17.	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนได้เหมาะสมกับความสนใจ ของผู้เรียน					
18.	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนเหมาะสมกับเวลาเรียน					
19.	ผู้สอนเลือกจัดกิจกรรมจากง่ายไปหายาก					
20.	ผู้สอนเน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีเพื่อให้ผู้เรียน เกิดทักษะการเรียนรู้การใช้ภาษา					
21.	ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ เพื่อปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ในสังคม					
22.	ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์การใช้ภาษา ในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด
23.	ผู้เรียนใช้วิธีการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน					
24.	ผู้สอนใช้วิธีการบูรณาการความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำ ความรู้และทักษะผสมผสานกันไปสร้างสรรค์ผลงาน ทางธุรกิจ					
25.	ผู้สอนเน้นการการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิด ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
26.	ผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนให้สนุกสนาน					
27.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่าง อิสระ					
28.	ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวิจารณ์การ ปฏิบัติกิจกรรมของเพื่อนร่วมชั้นเรียน					
29.	ผู้สอนอภิปรายให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่อง จากการปฏิบัติกิจกรรม					
30.	ผู้สอนจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้ผู้เรียนฝึกทักษะ ด้านภาษาอย่างสม่ำเสมอ					
31.	ผู้สอนจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ ในสถานการณ์จริง เช่น การประกวดแข่งขัน การพูดหน้าเสาธง					
32.	มีการใช้ห้องบันทึกเสียงเป็นสื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนา ทักษะการพูดและการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น					
33.	ห้องบันทึกเสียงมีอุปกรณ์ที่มีคุณภาพ					
34.	อุปกรณ์ในห้องบันทึกเสียงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน					

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด
35.	มีการใช้วิทยุเป็นสื่อช่วยให้ผู้เรียนสนใจและสนุกสนาน ในการเรียน					
36.	มีการจัดทำป้ายนิเทศที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ในห้องเรียน					
37.	หนังสืออ่านนอกเวลาเรียนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน					
38.	นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ในห้องสมุด มีความทันสมัยและมีให้เลือกหลากหลาย					
39.	มีการเชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญในการใช้ภาษาไทยมา บรรยายเป็นครั้งคราว					
40.	มีการกำหนดเกณฑ์วัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียน ทราบอย่างชัดเจน					
41.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์วัดผลและ ประเมินผล					
42.	การวัดผลและประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและ จุดประสงค์การเรียนรู้					
43.	มีการประเมินความพร้อมของผู้เรียนก่อนทำกิจกรรม					
44.	มีการวัดผลและประเมินทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ					
45.	มีการวัดผลและประเมินผลการเขียนเชิงธุรกิจ เช่น การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนข้อความโฆษณา					
46.	มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการอ่านเพื่อ วิเคราะห์จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น เรื่องสั้น วรรณคดี นิทานพื้นบ้าน					
47.	มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังจากการฟัง เพื่อสรุปข่าวสารจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ					
48.	แบบประเมินการนำเสนอผลงานมีเกณฑ์การให้ คะแนนชัดเจน เข้าใจง่าย และปฏิบัติได้					

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด
49.	มีการเก็บคะแนนจิตพิสัย เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา มารยาทในชั้นเรียนอย่างจริงจัง					
50.	ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ การรายงานกลุ่ม แบบฝึกหัด การสังเกต การอภิปรายและแฟ้มสะสมงาน					
51.	แจ้งผลการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง					

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย

ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์

อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ศศิมา กานะคามิน

อาจารย์ประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

การวิเคราะห์ความสอดคล้อง IOC จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	IOC	สรุป ผล
	ด้านเนื้อหาวิชา						
1.	เนื้อหารายวิชาครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.	เนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความสอดคล้องกัน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.	เนื้อหาวิชาจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.	เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงที่เรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5.	เนื้อหาวิชามีความต่อเนื่องจากพื้นฐานความรู้เดิม	1	0	1	2	0.66	ใช้ได้
6.	เนื้อหาวิชามีความทันสมัยและน่าสนใจ	1	1	0	2	0.66	ใช้ได้
7.	เนื้อหาวิชาสามารถช่วยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ได้ครบถ้วน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
8.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
9.	เนื้อหาวิชาช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและการเขียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
10.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาไทย	1	0	1	2		ใช้ได้
11.	เนื้อหาวิชาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
12.	เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
14.	เนื้อหาวิชาทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยเพื่ออาชีพ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
	ด้านการจัดการเรียนรู้						
15.	ผู้สอนวางแผนการสอนอย่างเป็นระบบครอบคลุมเนื้อหาวิชา	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
16.	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
17.	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน	1	1	0	2	0.66	ใช้ได้
18.	ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนเหมาะสมกับเวลาเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
19.	ผู้สอนเลือกจัดกิจกรรมการสอนจากง่ายไปหายาก	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	IOC	สรุป ผล
20.	ผู้สอนเน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้การใช้ภาษา	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
21.	ผู้สอนสามารถฝึกให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ในสังคม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
22.	ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
23.	ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
24.	ผู้สอนใช้วิธีการบูรณาการความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้และทักษะผสมผสานความรู้ในการสร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
25.	ผู้สอนเน้นการการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
26.	ผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนให้สนุกสนาน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
27.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
28.	ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวิจารณ์การปฏิบัติกิจกรรมของเพื่อนร่วมชั้นเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
29.	ผู้สอนอธิบายให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องจากการปฏิบัติกิจกรรม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
30.	ผู้สอนจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้านภาษาอย่างสม่ำเสมอ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
31.	ผู้สอนมีการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง เช่น การประกวดแข่งขัน การพูดหน้าเสาธง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
32.	ผู้สอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ภาษาไทยไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ	0	1	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
33.	มีการใช้ห้องบันทึกเสียงเป็นสื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดและการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
34.	ห้องบันทึกเสียงมีอุปกรณ์ที่มีคุณภาพ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	IOC	สรุป ผล
35.	อุปกรณ์ในห้องบันทึกเสียงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานเสมอ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
36.	มีการใช้วิทยุเป็นสื่อช่วยให้ผู้เรียนสนใจและสนุกสนานในการเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
37.	มีการจัดทำป้ายนิเทศที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในห้องเรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
38.	หนังสืออ่านนอกเวลาเรียนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
39.	นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ในห้องสมุดมีความทันสมัยและมีให้เลือกหลากหลาย	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
40.	มีการเชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญในการใช้ภาษาไทยมาบรรยายเป็นครั้งคราว	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
41.	มีการกำหนดเกณฑ์วัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
42.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์วัดผลและประเมินผล	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
43.	มีการแจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบ	0	1	0	1	0.33	ใช้ ไม่ได้
44.	การวัดผลและประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
45.	มีการประเมินความพร้อมของผู้เรียนก่อนทำกิจกรรม	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
46.	มีการวัดผลและประเมินทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
47.	มีการวัดผลและประเมินผลการเขียนเชิงธุรกิจ เช่น การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนข้อความโฆษณา	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
48.	มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการอ่านเพื่อวิเคราะห์จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น เรื่องสั้น วรรณคดี นิทานพื้นบ้าน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
49.	มีการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังจากการฟังเพื่อสรุปข่าวสารจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
50.	แบบประเมินการนำเสนอผลงานมีเกณฑ์การให้คะแนนชัดเจนเข้าใจง่าย และปฏิบัติได้	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
51.	มีการเก็บคะแนนจิตพิสัย เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียนตรงตามเวลา มารยาทในชั้นเรียนอย่างจริงจัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม	IOC	สรุป ผล
52.	ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ การรายงานกลุ่ม แบบฝึกหัด การสังเกต การอภิปรายและ เพิ่มสะสมงาน	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
53.	แจ้งผลการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวปิยวดี วงศ์วัฒน์

วันเดือนปีเกิด 24 สิงหาคม 2521

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 46/8 หมู่ 1 ตำบลคลองนา อำเภอเมือง
จังหวัดฉะเชิงเทรา 24000

ตำแหน่งหน้าที่ พ.ศ. 2544 ครูอัตราจ้าง วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา
พ.ศ. 2554 ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านเขามะกา
อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2536	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง
พ.ศ. 2540	ศศ.บ. (ภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
พ.ศ. 2555	กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ